

Brinje

*Literarni zapisi učencev
OŠ Dragotina Ketteja
Ilirska Bistrica*

Šolsko leto 2016/2017

Pričujoče Brinje prinaša literarne zapise, ki so jih ustvarjali učenci od 6. do 9. razreda. Nastajali so celo šolsko leto, največ pa jih je bilo zapisanih v zadnjih dneh pouka pod mentorstvom učiteljic slovenščine Sonje Štembergar in Dragice Štemberger Maljavac.

Pri računalniškem zapisu in oblikovanju je sodelovala učiteljica Natalija Juvan.

Ilirska Bistrica, julij 2017

Zima je prišla

Zima je prišla,
drva so napravljena.
Zakurili bomo peč,
da nas zeblo ne bo več.

Babica plete tople rokavice,
otroci delamo snežene strice.
V hiši nas čaka topel čaj,
z njim se grejemo sedaj.

Erik Nadoh, 6. a

Armin in jaz

Armin je prijatelj moj,
jaz prijatelj sem njegov.

Skupaj se igrava,
skupaj sva navihana,
drug drugemu zaupava.
Včasih se udariva,
sošolcem ponagajava,
vendar spore vedno vse
mirno rešiva.

Armin je prijatelj moj,
jaz prijatelj sem njegov.

Timotej Logar, 6. a

Dobri prijatelj

Prijatelj ti da krila,
ti vedno pride na pomoč.

Dobri prijatelj ni s teboj samo takrat,
ko ti je lepo.

Dobri prijatelj ti stoji ob strani
predvsem takrat,
ko ti je hudo.

Pravi prijatelj posluša,
razume in se smeji s teboj.

Melisa Mujakić, 6. a

Pomlad

Zjutraj sem se zbudila,
nasmeh si podarila.

Ptički so žvrgoleli,
semen so si zaželeli.
Metulj je priletel,
ves nektar je pošel.

Rože cvetijo,
sosede delajo milo.
Eno bom dobila,
roke si bom umila.

Maja Palcich, 6. a

Prijatelj

Želim si prijatelja,
da igra se z mano nogomet,
videoigrice in rokomet.

Želim,
da je iskren,
da mi zaupa
in me ne izda.

Harun Kurtović, 6. a

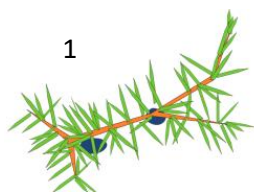
Prijateljica moja

Ker v življenju okoli sebe potrebujemo ljudi,
si prijateljica moja ti.

Si zanimiva, igriva, tudi učljiva.
Iz tvojih ust besede prijetne govorijo,
tudi če žalosten si,
te nasmejijo.

Ob tebi človek nikoli ni sam,
naj ti povem,
da rada te imam.

Lara Negro, 6. a

Neprijatelj

(zastar. sovražnik, nasprotnik)

Neprijatelja imam kar dva,
ki stanujeta blizu mene doma.
V šolo skupaj hodimo
in se grdo gledamo.

Prvi je zelo zloben
in doma igra na boben.
Drugi pa sploh fant ni,
ampak je punca,
ki me nikoli ne pogleda v oči.

Veliko prijateljev imam,
zato se neprijateljsko obnašati ne znam.
Večkrat trudimo se zelo,
da na neprijateljstvo pozabimo.

Upam, da ko večji postanemo,
prijatelji ostanemo.
Zato držimo zdaj pesti,
da neprijateljstvo se izgubi.

Anja Iskra, 6. b

Neprijatelj je zloben,
je nadležen in hudoben.
Govori hudobne in grde besede
samo, da te v tvoji glavi zmede.

Neprijatelj govori laži,
nato pravi, da si to ti.
Laže, laže, laže
in pri njem sploh resnice ni.

Neprijatelj vzame ti prijatelje vse,
neprijatelj prijazen ni,
ker v njem se skriva tona laži.

Maja Ambrožič, 6. b

Neprijatelj je slaba oseba,
ki te obvešča z lažmi,
je polna sovraštva,
kar lepo res ni.

Neprijatelj je lahko nesreča,
ki te lahko doleti,
če nisi sam dober
do drugih ljudi.

Tito Matej Zadavec, 6. b

Prijateljev veliko imam,
pogovarjamo se in smejimo
pa večkrat tudi neumnost naredimo.

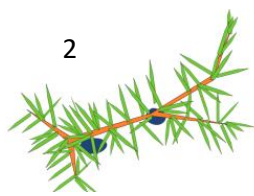
Na igrišče rad hodim,
tam veliko otrok poznam.
Z njimi se razumem in igram
pa tudi na sladoled podam.

Med njimi je tudi fant,
ki čuden je.
Z menoj se ne pogovarja
in vedno s pestjo udarja.
Gleda, da vsem škoduje
in samo v slabem napreduje.
Nevoščljivost pri njem je doma,
dobrote ne pozna.

Pomagati ne želi,
drugih pri miru ne pusti.

To moj neprijatelj je.
Takah ljudi ne želim
in rajši drugam odhitim.

Tine Božič, 6. b

Zakaj bi me tepel
in spotikal?

Zakaj bi me žalil
in se mi posmehoval,
saj mi nikoli nobene pomoči nisi dal?

Zakaj bi me za norca imel,
saj mi ob strani nisi nikoli stal,
ampak si me vedno le z lažjo teptal?

Ti si moj neprijatelj!

Nina Anzelc, 6. b

Tisti, ki te nikoli ne mara
in te vedno v vsem prevara,
ni tvoj pravi prijatelj,
ampak sovražni neprijatelj.
V sebi dober ni,
ker drugim rad škodil bi.
Mislim, da me sovraži,
ker rad me draži.

Zakaj ravno mene,
a drugih ne,
čeprav mu najrajši pomagam vse?

Vsak se po svoje obnaša,
a prijatelj neprijatelja v vsem prekaša.
Ko ti neprijatelj hotel bo škoditi,
pravi te bo poskusil ubraniti.

Marina Smrdelj, 6. b

Neprijatelj nikoli ne pomaga ti
in vedno samo laže ti.

Vedno te kosti bole,
ker vedno te pretepa le.

Vedno govori besede le,
ki vedno užalijo te.

Gaber Gombač, 6. b

Neprijatelja po navadi ni v tvoji bližini,
saj so ob tebi le tisti,
veliko bolj ljubeznivi.

Neprijatelj se rad na tvoj račun smeji,
krivdo nate z veseljem zvali.

Drugim o tebi grdo govori,
ko izveš,
te pri srcu zaboli.

Razočaran se nanj razjeziš,
včasih mu grdo odgovoriš.

Na koncu spoznaš,
da je najbolje,
da ga daleč stran pustiš
in v miru s prijatelji živiš.

Klemen Rolih, 6. b

Neprijatelj je vsak,
ki se ti smeje in ne sprejme napak.
Neprijatelj je nesramen in nespoštljiv,
z vsako besedo nevoščljiv.

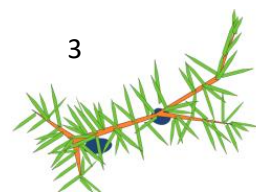
Neprijatelj pomagati ne zna
in se samo afna.
Nikoli ničesar ti ne pove,
raje za hrbtom obrekuje te.

Neprijatelj te sovraži
in hinavsko te podraži.
O tebi govori laži
in zahrbtno se ti smeji.

Neprijatelj te ustrahuje
in vsem laži pripoveduje.

Neprijatelj beseda zastarela je,
saj sovražnik posodobil jo je.

Luka Ljubič, 6. b

To je Jan

Rumene ima lase,
visok za svoja leta je.
Rad svojo sestrico ima,
z njo se dostikrat igra.

Pripravljen je pomagati,
dober fant je on.
Ne mara pa nesramnosti,
krivičnosti do ljudi.

Dragi Jan, prava faca si,
ta naziv lepo ti pristoji.
Bodi takšen, kot si,
nikar se ne spremeni.

Karin Kastelic, 6. a

Eneja

Kakšna je Eneja?

Prijazna, vesela, zabavna,
nagajiva, nikoli ni sramežljiva.

Česa nimava skupnega?

Vem samo to,
da Eneja ne ve,
kje je meja.

Jan Zorc, 6. a

Jaz, Miha

Jaz sem Miha,
kar se rima s pavliha.

Večkrat se mi kiha,
mama se mi nasmiha.

V karateju sem dober,
vendar nisem bober.

Sestra Ana mi nagaja,
okrog mene pleše ringaraja.

Miha Vičič Šnajdar, 6. a

Prijatelj

Kakšnega prijatelja si želiš?

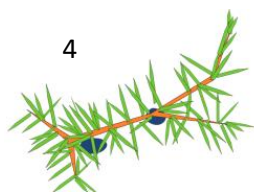
Takšnega, ki nasmejan bi bil vse dni,
ki z menoj igral bi rokomet,
nogomet in tisoč še stvari.

Pridi, igray z menoj se ti!
Skupaj preživela lepe bova dni.

Komu lahko vse zaupaš?

Prijatelju, ki žalost in srečo s teboj deli!

Azra Muhič, 6. a

Vid

Jaz sem Vid,
a nisem jasnovid.

Če bil bi jasnovid,
ne bi pustil rečem se zgodit'.

Nikoli ne rinem z glavo skozi zid,
a oče mi včasih reče:
»Vid, ti si nabrit.«

Vid Škrlj, 6. a

Jaz

Moje ime je Kristian,
pišem se Jenko.

Vsak dan čokolado jem,
tisto sladko, ne pa grenko.

V šoli najraje odmore imam,
saj s sošolci takrat se igram.

Veselje nikoli me ne mine,
na harmoniko zaigram te rime.

Kristian Jenko, 6. a

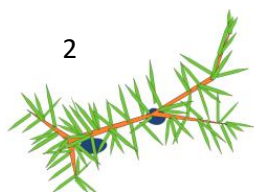
Naloga

Za nalogo napisati pesem moram,
a ne vem, če zmorem.
Možgane prebudim,
pomislim in že pišem.

Rad se s kolesom okrog podim,
opazujem naravo in ljudi.
Večkrat klanec premaga me,
a po klancu navzdol lažje je.

Po vožnji spravim kolo,
nekaj pojem in že se mi spi.
Kdove kaj jutri čaka me.

Niko Sedmak, 6. a

Kava

Ko kuha se kavica,
veseli se moja glavica.
Ko kava zadiši,
se družina pomiri.

Ko vlijem jo v šalico,
babica odvrže palico,
k mizi pridrvi.
»Joj, še vroča je!« zakriči.

Barcaffè najboljši je
za glavo in srce.

Maja Palcich, 6. a

Nemo ogledalo

Postavil sem se pred ogledalo
in čakal, če me bo prepoznalo.
A je le nemo molčalo,
nobene besede od sebe dalo.

Malo sem nagubal čelo
in vprašal ga veselo:
»To sem jaz! Me ne prepoznaš?
Zakaj vame tako zijaš?«

Ogledalo ni znalo odgovoriti,
znalo je le moje gibe za mano ponoviti.
Zamahnil sem z roko
in mu jezno pomahal v slovo.

Ker odgovarjati mi ni hotelo,
bo za kazen samo na zidu viselo!

Luka Ljubič, 6. b

Jaz in ogledalo

Ves zaspan in razkuštran
se pogledam tja, kamor vsak dan.

Ogledalo, ogledalo,
steklo malo,
pamet velika,
da se svetlika.

»Kaj bo danes dobrega?«
»Deževen dan,
rime v zvezku
kot kruh na zrezku.«

»Ne norčuj se iz kralja,
ker te takoj razvalja.
Raje povej dobre novice,
drugače ne dobiš svoje sladice.«

Ogledalo se zamisli,
nekaj dobrega si izmisli:
»Fant moj, danes boš junak,
s tabo družil se bo vsak.«

Matej Fabijan, 6. b

Kdo sem?

Zrcalce, zrcalce,
kaj vidiš v meni, povej!
Ogledalce, ogledalce,
kdo sem jaz, povej!

Ali vidiš moje želje,
ki v meni hrepenijo,
ali vidiš moje sanje,
ki se v meni kar zgodijo?

Lahko slediš vsem tem spremembam,
ki v meni se godijo s tako hitrostjo,
da jih moje misli komaj lovijo?

To povem ti, ogledalo zalo,
včeraj rada sem plesala,
danes psičku jesti dala,
jutri ...
Kdo ve, kam me želja bo peljala.

»Jaz te deklica razumem,
odgovore boš sama našla,
ko čas prišel bo pravi,
ali ko boš malo zrasla.«

Stela Kmetec Razpor, 6. b

Moje zrcalo

Ko v zrcalo se pogledam,
svoj odsev zagledam.
Vidim deklico veselo,
vedno v lička pordelo.

Kaj me krasi?
Zeleno rjave oči.
Zakaj vedno imam elastiko na glavi?
Da mi ne plapolajo lasje kostanjevo rjavi.

Kako to, da imam vitko postavbo?
Zato ker prehranjujem se zdravo.
Le kaj mi ušesa krasi?
Z leve in desne uhan se blešči.

Zakaj se vedno usta smejiijo?
Ker jih lepi zobje krasijo.
Zakaj sem tako velika?
Zato ker sem deklica kot se šika.

Marina Smrdelj, 6. b

Ogledalce, zrcalce

»Ogledalce je ogledalo,
ki se imenuje zrcalo.
Samo resnico govori, laži pa ne.
Ogledalce, zrcalce, povej,
kdo najhitrejši je?«

»Najhitrejši je Matej,
najpočasnejši pa Tadej.«

»Ogledalce, zrcalce, povej,
sem se danes dovolj uredil?«

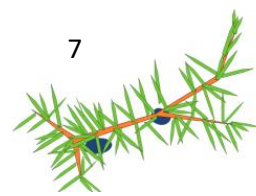
»Pozabil si na srajco,
ki lepo ti pristoji.«

»Včeraj bil sem pri frizerju.
Kaj praviš na frizuro?«
»Res te občudujem,
saj te gledam že več kot uro.«

»Preden se odpravim na potep, povej,
kako bo v šoli?«

»Bodi vesten, delaven,
saj veš, da z učenjem
dobre ocene se dobi.«

Klemen Rolih, 6. b

Kakšen sem?

»Zrcalce, zrcalce, povej,
kakšna so moja lica?«
»Tvoja lica so rahlo rdeča,
na njih se skriva tudi kakšna pega speča.«

»Zrcalce, zrcalce, povej,
kakšni so moji lasje?«
»Tvoji lasje so rjavi,
kratko postrizeni in počesani.«

»Zrcalce, zrcalce, povej,
kakšne so moje oči?«
»Tvoje oči so zeleno rjave,
kot listje, ki jeseni na drevju ostane.«

»Zrcalce, zrcalce, povej,
kakšni so moji zobje?«
»Tvoji zobje so beli kot sneg,
ki jim žica kvari nasmeh.«

Jaka Peternelj, 6. b

Nasvet

Pogledam se v zrcalo
in vprašam ga veselo:
»Ali sem se spremenila malo
ali pa morda zelo?«

Zrcalo mi odgovori,
da se njemu zdi,
da ta obleka prava ni.

To mi povzroči veliko srbi,
saj lepše obleke zame ni.
Zrcalo razmišljati hiti,
jaz pa belim glavo si.

Nato zrcalo domisli se:
»Kaj pa tvoja omara,
ki polna hlač je?«
Jaz pa rečem:
»Hlače ravno ne pritegnejo me,
ampak če ni obleke,
bom stisnila zobe.«

Anja Iskra, 6. b

Staro ogledalo

Na steni visi ogledalo,
staro in zapacano, ki v meni
odpira staro in nezaceljeno rano.

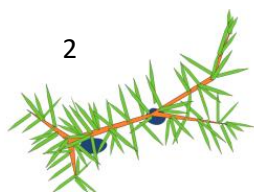
Ko zastrmim se v zrcalo,
vprašam se, koliko časa mi je ostalo,
da se uredim in misli zbistrim.

Ko brišem zapacano ogledalo,
v njem zagledam punčko malo,
ki jo je strah naslednjega dne,
ker se šola ponovno začne.

Domača naloga narejena je,
pesem napisana je,
rdečica z obraza izginila je.

Zrcalce, zrcalce na steni, povej,
zakaj v prsih še vedno tako močno boli me.

Nina Anzelc, 6. b

Slab dan

Sedela sem ob šolski klopi, ves čas gledala na uro in premišljevala. Učiteljica Hrošč je medtem spraševala. Naenkrat sem zaslišala svoje ime. Začela sem se tresti, saj me je bilo strah vsakega spraševanja.

Spraševala me je, kateri so sestavni deli peresnice. Seveda nisem imela pojma; sploh nisem vedela, da je to povezano z naravoslovjem. Tako ali tako bom pri njej dobila enko, sem si mislila.

Spraševala me je še drugo in rekla: »To bo dobra enka.«

Začela sem se braniti, zelo sem se razjezila. Hotela mi je dati še eno enko, ko je zazvonilo. Končno. Petek, zadnja ura. Čaka me vikend.

Že hočem oditi, ko se oglasi: »O ne, ne! Tukaj boš ostala do konca osme ure!«

Mislila sem, da bom umrla. Zvonec je naznanil zaključek osme, zadnje, ure in odpravila sem se domov.

Bila sem že pred šolo, ko je nekdo zavreščal: »Sonja!«

Moje ime. Evo, bila je gospodična Hrošč. Prepričana sem bila, da ji je žal in se mi bo opravičila. Ampak ne – dala mi je stokilsko nalogo in naročila, da jo moram narediti do ponedeljka.

Zgleda, da zame ne bo vikenda.

Azra Muhić, 6. a

Nekega dne je prišla v naš razred ravnateljica. Postavila se je pred tablo in rekla, da nas bo eno uro učila ona, da bo videla, kako sodelujemo. Medtem ko je govorila, a se je sošolec Ivan igral z ravnilom. Ravnateljica je šla k njemu in mu ravnilo odvzela. Vprašala ga je, kako se napiše beseda knjiga.

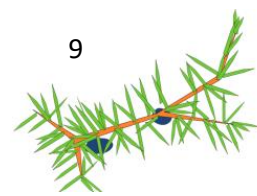
Ivan je zlogoval: »K-n-i-g-a.«

»Narobe!« je rekla in ga prijela za uho.

Takrat je v razred vstopila naša učiteljica.

Ravnateljica je spustila Ivanovo uho in ljubko razložila: »Veš, knjiga se napiše k-n-j-i-g-a.«

Niko Sedmak, 6. a

Sreča v nesreči

Napočil je dan, ko se po vikendu začne šolski pouk. Vsi smo prišli v šolo v strahu, saj smo vedeli, da bo namesto naše razredničarke Grete, najboljše učiteljice na šoli, z nami imela pouk nesramna učiteljica Neskriča.

Zazvonil je šolski zvonec, zato smo šli pred učilnico. Prišla je učiteljica Neskriča in nas grdo pogledala. V roki je držala kovinsko palico. Začel se je pouk dolgočasne kemije. Čas se je tako vlekel, da se je zdelo, da se ura nikoli ne bo končala.

Ko se je končno oglasil odrešilni zvonec, smo vsi stekli iz učilnice. Med odmorom smo se Tone, Ivan in jaz zmenili, da se bomo, ko bodo šli vsi učenci in učiteljica podaljšanega bivanja ven, dobili v učilnici kemije.

Odmor se je končal in sledile so še druge dolgočasne ure. Ko se je učilnica izpraznila in je Neskriča odšla domov, smo šli v učilnico, v kateri je od tišine kar odmevalo.

Tone je s sabo prinesel žogo, da bi se žogali, a Mirko jo je vrgel tako močno, da je z vso silo priletela v okno in se je okensko steklo raztreščilo na tisoč koščkov. Tone je žogo pobral in vsi skupaj smo zdirjali v stranišče. Učiteljice so slišale hrup in zagledale razbito steklo. Ena je nemudoma poklicala hišnika, da bi poskrbel za varnost.

Naslednji dan je ravnateljica po zvočniku objavila zahtevo, da se krivci javijo v njeni pisarni. A tistega dne k njej ni šel nihče.

Toneta, Ivana, Mirka in mene je močno pekla vest. Nismo več zdržali. Odšli smo k ravnateljici in povedali, kaj se je zgodilo. Bila je besna. Povedala je, da bi se lahko porezali in da smo imeli srečo v nesreči. Vse nas je okarala. Vedeli smo, da sledi kazen.

Za kazen smo morali vsem učencem v kuhinji polagati hrano na pladnje. A ostali smo prijatelji. Žoganje pa je na šoli, razen v telovadnici, žal, prepovedano.

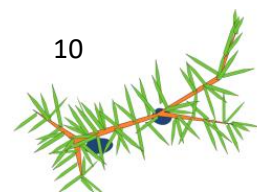
Sara Negro, 6. a

Poseben šolski dan

Vsi razredi so že šli v učilnice, le peti ni šel. Čakali so in čakali pred, dokler ni proti koncu prve ure k njim prišla ravnateljica in povedala, da njihove učiteljice ni.

Otroci so razočarani poslušali nadaljevanje: »Danes bo z vami imela pouk učiteljica športne vzgoje.«

V razred je stopila učiteljica Mihaela. »Pripravite pripomočke in sedite,« je začela.

Razlagala je ure in ure, ko je stopila k Petru in ga vprašala: »Peter, povej mi, o čem smo prej govorili.«

Peter je pogoltnil slino in rekel: »Govorili smo o ... g..., gla..., glagolih.«

»Ne!« je zavpila in mu naročila, naj naredi deset počepov.

Vsi učenci so bili do konca pouka zelo resni. Ko je učiteljica odšla iz razreda, so si oddahnili. Upali so, da bo naslednji dan in vse naprej njihova učiteljica v šoli, saj niso hoteli delati počepov.

Tina Vujković, 6. a

Poplava

Nuša in Staša sta prišli pred razred in se začudili, saj so bili vsi sošolci nekam zaskrbljeni.

Nuša je vprašala: »Zakaj ste tako na trnih?«

Lara jo je spomnila: »Danes sprašuje slovenščino.«

Staša je bila zaskrbljena, ker se ni nič učila. Nuša pa je vsem povedala, da se bo javila in s tem ostale rešila pred spraševanjem.

Prišla je učiteljica Anastasina in napovedala, da bo vprašala dva učenca. Razred je bil zaskrbljen, Nuša se je javila. Kdo bo drugi?

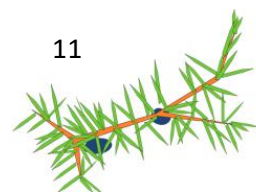
Naenkrat vstane Žan: »Tudi jaz se javim.«

Razred si je oddahnil. Medtem ko je učiteljica spraševala Nušo v prvi klopi, ji je Žan, ki je sedel ob njej, v roke potisnil papir, na katerem je pisalo *Ljubim te*. Nuša je zardela, a vseeno je pravilno odgovarjala na vprašanja.

Med odmorom je stekla v stranišče in še enkrat prebrala zapis, nato pa papir zmečkala in ga odvrгла v školjko.

Pred koncem naslednje šolske ure jo je skoraj kap, ko je slišala obvestilo, da je na ženskem stranišču prišlo do poplave, ker je nekdo zamašil školjko. Njeno vznemirjenost je opazila učiteljica. Vprašala jo je, ali ima ona kaj s tem. Nuša je samo pokimala. Po uri sta se pogovorili in učiteljica je presenečeni Nuši povedala, da se je tudi njej zgodilo nekaj podobnega.

Maja Palcich, 6. a

Prepisovanje

V sredo so prvo šolsko uro v Jakobovem razredu pisali test iz matematike. Vsem je šlo dobro, le Edi ni znal. Ni mu preostalo drugega, kot da je začel prepisovati. Nekaj nalog je uspešno prepisal, a nato je njegovo početje opazila učiteljica in ga opozorila. Pri naslednjem poskusu prepisovanja ga je poslala k ravnatelju.

Temu je moral sam pojasniti, zakaj je prišel k njemu. Ravnatelj ga je vprašal, zakaj se ni učil, Edi pa mu je pojasnjeval, da ni imel časa. Ravnatelj mu ni verjel, zato je na pogovor poklical Edijeve starše. Ti so povedali, da je imel Edi časa za učenje več kot dovolj in da je doma zatrjeval, da se je učil in da snov zna.

Ravnatelj je Edija kaznoval tako, da je moral po pouku pomagati na šolskem vrtu, starši pa so mu za nekaj časa prepovedali igro s prijatelji.

Vid Škrlj, 6. a

Načrt

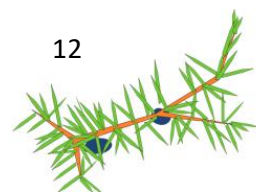
V ponedeljek smo učenci šestega razreda pisali test iz slovenščine. Ko smo si pred pričetkom ure poskušali še kaj zapomniti, smo se domislili načrta, s katerim bi bili uspešnejši. Prišla je učiteljica in nas poslala v razred. Posedli smo se in se pripravili na izpeljavo načrta. Učiteljica je razdelila teste in kot ponavadi začela brati svojo knjigo.

Lotili smo se reševanja nalog. Uspešnejši učenci so sedeli v prvih klopeh. Ko so rešili prvo nalogo, so rešitev prepisali na listek in ga poslali nazaj. Tako so listki potovali do zadnjih klopi. Nadaljevali smo z drugimi nalogami in prišli do zahtevnejših. Imeli smo srečo, saj so si nekateri že pred uro na roke napisali razlage in primere ter jih pokazali še drugim. Tako smo drug drugemu pomagali.

Edini, ki pri našem načrtu niso sodelovali, so bili Ivan, Jure, Mark in Janez. Oni nikoli niso želeli kršiti pravil, čeprav so vedeli, da malo znajo.

Vsi smo predčasno končali. Učiteljica je bila presenečena, a si je to razlagala kot rezultat našega učenja. Za nagrado smo lahko gledali film po izbiri. Bili smo veseli, vsi smo imeli dober občutek glede testa.

Med tednom smo izvedeli, da so tudi Ivan, Jure, Mark in Janez prepisovali od svojih sosedov.

Prišel je ponedeljek. Učiteljica nam je poročala o dosežkih pri testu. Vsi, razen Ivana, Jureta, Marka in Janeza, smo pisali odlično.

»Vi, fantje, ste me zelo presenetili. Doslej nikoli niste kršili pravil, tokrat pa sem ugotovila, da ste prepisovali od Klare, Kristjana, Klemna in Nine. Skoraj bi vam uspelo, a prepisali ste celo njihova imena,« je povedala učiteljica.

Razred je bruhnil v smeh, učiteljica ga je prekinila in nadaljevala: »Kljub dobremu rezultatu moram povedati, da bi večina imela vse točke, če bi obvladali tudi pravopis.«

Naš načrt je popolnoma uspel.

Karin Kastelic, 6. a

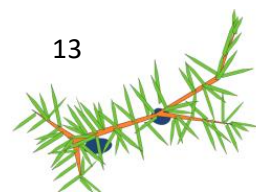
Postal/-a sem slaven/-a

Že od malih nog sem si želela postati slavna. Vedno sem bila ustvarjalna, domiselna in nadarjena, a nikdar si nisem upala razkriti svojega talenta. Nekateri prijatelji in sorodniki so videli nekaj mojih skic oblek. Vsak zase so mi prigovarjali, da mi gre oblikovanje odlično od rok, naj se lotim tega, a v meni je bilo preveč strahu, da bi se osmešila.

Obiskovala sem četrti letnik srednje šole. Kakšen mesec pred božičem so na naši šoli želeli odkriti različne talente pri svojih dijakih. V razred je prispelo obvestilo, da bo avdicija čez teden dni. To se mi je zdelo kar zanimivo. S podporo prijateljev in sorodnikov sem se je udeležila. Kar dobro sem opravila in veselila sem se razglasa rezultatov, čeprav sem pričakovala, da se ne bom uvrstila naprej.

Tri dni pozneje so nam prišli poročat o rezultatih. Ko sem slišala, kar nam je povedala profesorica, nisem mogla verjeti. Uvrstila sem se v finale. Na finalni nastop so prispeli tudi snemalci, ki so ves nastop snemali. Najprej nisem hotela nastopiti pred kamerami, a sem se opogumila ter premagala strah. Po nastopu sem se počutila prečudovito, ker sem premagala svoj največji strah.

Nekaj dni pozneje sem odšla po pošto. Zagledala sem nenavadno pismo. Ko sem ga prebrala, sem ugotovila, da mi je pisal upravnik neke modne poslovalnice. V pismu je napisal, da si je na televiziji ogledal moj nastop in da vidi, da imam velik talent, ter mi prav iz tega razloga ponuja službo. To se mi je zdela velika priložnost glede na to, da sem si tako goreče želela postati slavna, zato sem službo takoj sprejela.

Kakšni dve leti sem delala pri njem in bila sem kar uspešna. Šef je bil zelo zadovoljen z mano. Nekega dne pa me je poklical v svojo pisarno. Ko sem prišla, mi je povedal, da ga je poklical slavní upravitelj velike modne poslovalnice, ki mu je rekel, da mu je moje delo zelo všeč ter da me vabi na razgovor. Zame je imel ponudbo, ki jo je bilo težko zavrniti.

Šla sem na razgovor. Presenetilo me je, da si je želel, da prevzamem njegovo poslovalnico. Bila sem šokirana. Za razmislek mi je dal teden dni. Po nekaj dneh sem se odločila, da bom ponudbo sprejela.

Ko sem začela z delom, mi je bilo kar naporno in neprijetno, kajti dela je bilo veliko, časa pa malo. A kmalu sem postala najboljša in najslavnejša modna oblikovalka na svetu.

Moje sanje so se uresničile.

Karin Kastelic, 6. a

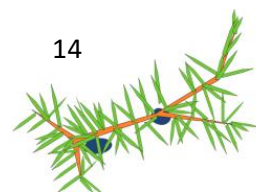
Vse se je začelo leta 2008, ko sem ustvaril svoj kanal na spletni strani YouTube. Moja pot do slave je bila polna vzponov in padcev. Trudil sem se, ampak brez uspeha. Skoraj sem že obupal.

Videoposnetke sem objavljaj enkrat na teden. Za kanal sem povedal prijateljem, ti pa so povedali svojim prijateljem. Tako sem dobil svojih prvih dvajset naročnikov. Čez nekaj časa sem začel dobivati vedno več naročnikov. Tudi moji posnetki so imeli več ogledov. Naslednje leto sem imel že več kot tisoč naročnikov. Moj kanal je bil za gledalce privlačen. Moja slava je rasla. Tudi med *youtuberji* sem bil spoštovan in z nekaterimi sem tudi sodeloval. Tako sem dobil več naročnikov.

Prišlo je leto 2016, ko je moj kanal dosegel osupljivih sto milijonov naročnikov. Moja slava je rasla. Uspeha sem bil zelo vesel, saj tega nisem pričakoval. Vendar je slava prinesla tudi manj vesele stvari. Konec je bilo mojega zasebnega življenja. Kamorkoli sem šel, doma ali v tujini, so bili za menoj paparaci. Kljub denarju, avtom in vilam sem bil večkrat osamljen. Družina je ostajala doma, da je imela svoj mir.

Sedaj so se stvari malo umirile, z družino živim blizu staršev, ki jih velikokrat obiščem.

Vid Škrlj, 6. a

Vsako jutro sem razmišljala, kako bi bilo, če bi postala slavna. Imela bi veliko denarja, prijateljev in bila bi na televiziji. A sem vedela, da se to ne bo uresničilo.

Morala sem v šolo. Ravno v sredo smo se pogovarjali o slavi. Učiteljica nas je vprašala, kako bi hoteli postati slavni. Veliko prijateljic je odgovorilo enako: hotele so postati pop pevke. Jaz nisem vedela, s čim bi lahko postala slavna. Mogoče bi tudi jaz hotela postati pevka ali slikarka, mogoče pa modna oblikovalka. Lahko sem tudi kuharica.

O slavi smo se pogovarjali tudi po pouku. Vprašala sem sošolce, ali mislijo, da bi bila jaz lahko slavna oseba. Vsi so se mi smejali. Niso verjeli, da bi jaz to lahko bila, zato sem odšla domov.

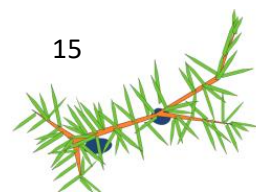
Veliko sem razmišljala o tem, da so se mi sošolci smejali. Bila sem zelo žalostna. Znočilo se je in odšla sem spat. Sanjala sem sanje, ki so mi pomagale pri odločitvi, kako postati slavna. Ker sem hodila na šolski plesni festival, sem imela plesno tekmovanje. In neverjetno – izbrana sem bila med najboljših šest. Odšla sem naprej, na državno tekmovanje. Vsi v šoli so mi čestitali. Vadila sem za državno tekmovanje. Ko mi je bilo dolgčas, sem plesala kar na svojo glasbo. Nisem mogla dočakati dne, ko bom tekmovala. Pred tekmovanjem sem bila srečna, a tudi malo prestrašena. Mogoče ne bom zmagala ali se uvrstila med prvih pet, morda bom med zadnjimi.

Začelo se je državno tekmovanje. Predstavljala sem si, da plešem sama. In to je bilo to. Bolj kot sem plesala, bolj sem bila srečna. To se je videlo tudi med plesom. Uvrstila sem se med najboljših šest. Še sem plesala. Bila sem zelo vesela. Želja se mi je uresničila. Osvojila sem prvo mesto.

Od takrat so bili vsi prijazni z mano ter se mi opravičili, ker so se mi smejali. Bila sem tudi na televiziji. Nastopala sem na veliko prireditvah in postala bogata. Mislila sem, da so se mi sošolci opravičili, ker so to iskreno mislili, a sem se motila. Hoteli so biti slavni, nastopati z mano ter biti na televiziji. Mislila sem, da je lepo biti slaven, a ni.

Zjutraj sem se zbudila in se pripravila za šolo. Učiteljica nas je vprašala, če smo razmislili o slavi. Vsi smo kimali. Poklicala me je pred tablo in me prosila, če lahko povem kaj malega o slavi. Povedala sem, da so prvi trenutki, ko postaneš slaven, lepi. Vsi te imajo radi. A izveš, da je prijaznost zaradi slave. Zato si potem žalosten in nesrečen. Ob takih trenutkih je zato bolje imeti najboljšega prijatelja, saj si lahko pri njem vedno boš priljubljen, če si slaven ali ne.

Ramika Kamberovska, 6. a

Čudežna palica

Nekoč sem ležal v svoji udobni postelji in skozi strešno okno gledal zvezde. Imel sem zelo čudne sanje.

Znašel sem se v nekem velikem labirintu, ki mu ni bilo videti ne konca ne kraja. Taval sem v krogih. Po dolgem času sem na neki polici zagledal palico. Vzel sem in jo močno stisnil. Ob prijemu sem se napolnil s silno energijo. Počutil sem se polnega novih moči, zato sem počel, kar se mi je zahotelo. Skakal sem visoko v zrak, tekal s hitrostjo, ki je nihče ne more prekositi, padal z nepredstavljljive višine, vendar se ob padcu nisem niti malo poškodoval, hodil skozi ogenj, ne da bi se opekel, moj zamah s palico je postal smrtonosen ...

Ko sem se naveličal te igre, sem se odločil, da bom našel izhod iz labirinta. Trajalo je zelo veliko časa, da sem ga odkril. Na moje veliko presenečenje sta me pred izhodom čakala dva varuha izhodov. Še dobro, da sem imel palico, s katero sem ju zlahka porazil. Hotel sem že steči ven, a je predme skočil varuh, ki je bil veliko močnejši od varuhov, ki sem ju premagal. Uporabil sem moč smrtonosnega udarca ter ga pokončal. Kar naenkrat je proti meni priletela ognjena krogla. To je bil moj smrtni sovražnik Strahec. Izmisлил sem si dober načrt. Začel sem teči z vso hitrostjo okoli njega, da bi ga zmedel, nato sem skočil visoko v zrak, mu pristal na glavi in ga nadzoroval. Z njim sem se odpravil raziskovat ta čudaški svet. Naletel sem na zastarel grajski stolp. Nenadoma je postalo vse tako temno, da nisem mogel videti ničesar. Zaslišal sem nori čarovniški smeh in zaslutil, da je v bližini nevarna čarovnica. Napadel sem jo z vsem svojim znanjem. Strahcu sem ukazal, naj jo začne obmetavati z največjimi ognjenimi krogli. Zaradi teh krogel je razneslo stolp in tema je izginila. Zagledal sem zlobno coprnico in stekel proti njej, da bi jo napadel. Zadel me je s stekleničko strupa. Takoj sem se ozdravil s palico.

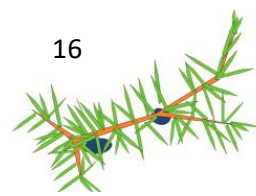
»Nikoli me ne boš ustavil, Fabijan!« je zakričala in se še enkrat zlobno zasmejala.

Potem pa jo je Strahec zadel z ognjeno kroglo in ji rekel: »Pa pa!«

Od čarovnice je ostala samo še proteza, ki je skočila name in me ugriznila v nos. Tedaj sem se zbudil. Bilo je že jutro.

Potem sem se spomnil svojih sanj in si zaželel, da bi se ponovile.

Matej Fabijan, 6. b

Pravljичne sanje

Nekoč je živela deklica, ki je bila nekaj posebnega. Ni bila takšna kot drugi otroci, saj je imela rada noč. Drugi otroci so se veselili sonca, ko so se lahko družili in igrali. Deklica se je veselila noči, saj je vsakič, ko je zaspala, imela čudovite sanje.

Ko se je zvečerilo, je skozi okno gledala zvezde in občudovala luno. Kmalu je bil čas za odhod v posteljo. Sanjala je in sanjala, da je bila v čudežni deželi in prav tisti dan je bil dan čarovnic. Strahci so letali naokoli, okostnjaki so se ličili ter si loščili kosti, čarodeji pa so mahali s palicami. Bil je pravi dan za čarovniške vragolije. Deklica si je želela, da bi še dolgo sanjala in tudi sama pred zoro kaj postorila. Iz kosti je zgradila veliko, lepo in močno utrdbo. Okostnjaki in druga bitja so bili tako navdušeni, ker so dobili novo utrdbo, v kateri se bodo lahko ubranili pred jeznimi Vikingi. Zaradi tega so jo nagradili in okronali za kraljico noči. Deklica je bila tako vesela, da je od sreče jokala.

Prišlo je jutro. Ko se je deklica zbudila, je imela na glavi krono, ki so ji jo dala čarobna bitja. Pokazala jo je mami in ji povedala, kaj se je zgodilo. Mama ni mogla verjeti. Svojo zgodbo je povedala tudi sošolcem in veliko kasneje tudi svojim vnukom. Krona se še sedaj potika v njeni družini in spominja na kraljico noči.

Klemen Rolih, 6. b

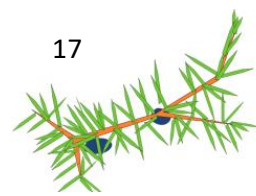
Lepotno tekmovanje

Pred davnimi časi je živela čarovnica, ki je sanjala, da bo postala kraljična. Cele noči ni spala, ampak je načrtovala, kako bi uročila meščane, da bi glasovali zanje. Pri njeni postelji je vedno ležala Pravljica o čarovnici in kraljični. Zelo ji je bila všeč, zato jo je kar naprej brala. Nekega večera je šla čarovnica na svojo teraso in se ulegla na tla. Opazovala je zvezde in luno. Premišljevala je o tem, kako bi postala kraljična, čeprav je bila grda. Meščani so namreč glasovali za najlepše dekle in to je postalo kraljična.

Rekla je: »Moram v trgovino po obleko, na manikuro ter pedikuro, h kozmetičarki in k frizerki, da mi uredi frizuro.«

Rečeno, storjeno.

Čez nekaj dni se je pričelo tekmovanje. Čarovnica je bila še vedno obupna, čeprav je porabila veliko denarja za izboljšanje svojega videza. S Strahcem se je odpravila na kraj, kjer so ljudje glasovali o najlepšem dekletu.

Čez nekaj časa so razglasili zmagovalko in čarovnica je ugotovila, da zopet ni zmagala.

Vse tekmovalke je odrinila in se prerinila do vodje tekmovanja ter zatulila: »Zakaj nisem izbrana za kraljično? Zame bi morali glasovati, jaz sem najlepša!«

Vsi so obstali in zrl vanjo, saj na njej niso videli nobene lepote.

Zmagala je prejšnja kraljica, čarovnica pa je bila zadnja, zato se je še bolj razjezila.

Prebivalcem mesta je od takrat še bolj grenila življenja.

Marina Smrdelj, 6. b

Uslišane želje

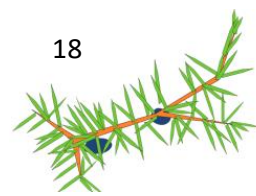
Nekoč je v revni družini živela deklica. Primanjkovalo jim je hrane, zato so morali vsak dan garati na polju. Deklica je vstajala zgodaj zjutraj in se odpravila na delo, da je družini pomagala pri delu.

Nekega dne, ko je prišla zvečer domov, je premišljevala, kako bi lahko s pomočjo čarovnije opravila vsa ta dela. Bila je utrujena, zato je že zelo zgodaj legla v posteljo. Zunaj je bilo jasno in na nebu so se videle prav vse zvezde. Mama ji je prebrala pravljico o čarovnici in deklica je hitro zaspala. Sanjala je, da je lahko vsa dela opravila s čarobno palico. Ko je deklica spala, pa je na okno na metli priletela čarovnica in ji pustila čarobno palico.

Zjutraj je deklica vstala in si pripravila zajtrk, da bi imela dovolj moči za celodnevno delo. Zunaj je sijalo sonce, zato je šla k oknu, da bi ga odprla. Takrat pa je na okenski polici zagledala palico. Bila ji je všeč, zato jo je vzela s seboj na polje. Čez nekaj časa se je usedla pod drevo, da bi si malo spočila.

Glasno je premišljevala in rekla: »Kako lepo bi bilo, če bi se njive obdelale same!« Kar naenkrat pa je zagledala, kako se na njivi premika zemlja. Skoraj ni mogla verjeti svojim očem. Ugotovila je, da je to verjetno naredila s pomočjo palice, ki jo je našla. Od tistega dne ni bilo potrebno deklici delati. Vsak dan se je lahko zabavala s prijatelji, starši pa so našli čas tudi zase. Družini ni bilo potrebno skrbeti za preživetje. Srečno so živeli do konca svojih dni.

Kaja Gerlica, 6. b

V deželi sanj

Nekoč je živela deklica, ki je lahko potovala v deželo sanj. Tam so živela nenavadna bitja: troli, velikani, vile, škрати, čarovnice, zmaji ... Ko je v tej deželi padla noč, so se vse postelje dvignile, da bi speči imeli lepše sanje. Ko se je zdanilo, so postelje zopet pristale na tleh. Nekega jutra se je v deželi sanj zgodilo nekaj zelo nenavadnega. Nobena budilka ni zvonila.

Vsi so hodili k čarovnici Lindi in jo spraševali: »Kaj se je zgodilo?«

Linda jim je le žalostno odgovarjala: »Izgubila sem svojo čarobno palico!«

To je slišala neka deklica, ki je Lindi želela pomagati najti palico. Odpravili sta se proti gradu, v katerem je živel duh Strahec, ki so se ga vsi bali. Do gradu je bila dolga pot.

Hodili sta in hodili in ko je deklica na nebu zagledala prvo zvezdo, je predlagala čarovnici: »Tu bova prenočili.«

In res je bilo tako.

Zjutraj sta se odpravili naprej in kmalu prišli do gradu, v katerega sta kar vstopili. Ugotovili sta, da je palico vzel Strahec. Linda ga je lepo prosila, naj ji vrne palico, da bodo lahko zopet zvonile vse budilke. Strahec se jo je usmilil in ji vrnil palico.

Deklica se je vrnila v svoj svet, v deželi sanj pa so vsi živeli srečno do konca svojih dni.

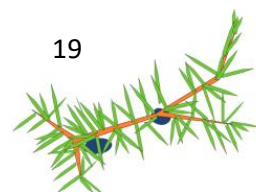
Sara Valenčič, 6. b

Čarovnica in Strahec

Za devetimi gorami in devetimi vodami sta v veliki hiši živela Čarovnica in Strahec. Neke noči je Čarovnica na svoji veliki postelji sanjala, kako je postala običajna deklica. To ji je bilo zelo všeč. Ko se je zbudila in je vstala, je bila še vedno zelo zaspana, zato je padla po tleh. Udarila se je tako močno, da je videla vse zvezde.

Ko je prišla v kuhinjo, je bil tam že njen dobri prijatelj Strahec, ki je pripravljajl zajtrk za oba. Ta dan sta morala pospraviti vso hišo, saj sta zvečer prirejala zabavo za Čarovničin rojstni dan. Povabila sta vse prijatelje in tudi čokoladno torto sta spekla. Zvečer, ko so prišli gostje, sta jim postregla in skupaj so plesali pozno v noč. Ko je prijazna Čarovnica upihnila svečke na torti, si je zaželela, da bi s Strahcem postala običajna človeka, prav takšna, kot so njuni prijatelji. Ko je odbila polnoč, je na vratih pozvonilo.

Bila je dobra vila, ki je trikrat zamahnila s palico in rekla: »Čira čara, bum!«

In glej ga zlomka! Čarovnica je postala običajna deklica, Strahec pa deček. Takoj sta se zaljubila. Bilo je kot v pravljici. Prav vsi so se čudili tej čarovniji in bili so neizmerno veseli.

Čez tri leta sta se deklica in deček poročila. Na poroko je prišlo ogromno ljudi, ki so ju pospremili do oltarja. In živela sta srečno do konca svojih dni.

Tevž Boštjančič, 6. b

Skriti grad

Nekoč sta v revni hiši živela oče in hči. Deklica se je zelo rada igrala s palico, ki ji jo je naredil oče. Neko noč je sanjala o skrivnostnem in strašnem gradu.

Ko se je zjutraj zbudila, je šla na kraj, o katerem je ponoči sanjala. In res je našla grad. Vstopila je. Takoj je zaslišala neke zvoke. Prav nič se ni prestrašila. Želela je izvedeti, kaj oziroma kdo povzroča ta hrup. Hodila je po gradu in kar naenkrat zagledala čarovnico. Hitro se je skrila, vendar jo je čarovnica našla in jo vprašala, kaj počne v gradu. Deklica ji je povedala, da je ponoči sanjala o njem, zato ga je prišla pogledat. Pridružil se jima je še duh Strahec, ki se ga je deklica zelo prestrašila, zato je želela zapustiti grad. Čarovnica in Strahec pa ji nista dovolila. Obljubila sta ji kup zlata, če bo molčala o gradu, saj je ta grad moral ostati skrivnost. Deklica je zlato seveda z veseljem sprejela in obljubila, da nikomur ne bo povedala zanj.

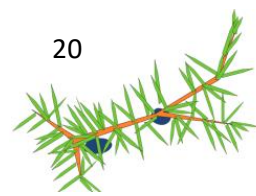
Deklica je presrečna prišla domov in se očetu zlagala, da je pod drevesom našla zlato, ki ga je izročila očetu. O gradu je morala molčati, saj je držala svojo obljubo. Oče in hči sta živela srečno do konca svojih dni.

Tine Božič, 6. b

Čudežni kolački

Nekoč je v stari vasici Zlati Breg živel oče s tremi hčerkami, ki so se odločile iti po svetu iskat službo.

Najmlajša hči je v mestu srečala slaščičarja, ki je bil reven in star. Starček se ji je zasmilil in odločila se je, da mu bo pomagala. Skupaj sta pekla različne dobrote in tako sta zaslužila za hrano.

Po sedmih letih se je deklica odločila oditi domov. Slaščičar je najmlajši hčeri podaril kolačke, ki jih je spekel za to posebno priložnost.

Vse tri hčere so se vrnile domov in oče jih je bil zelo vesel. Starejši hčeri sta prinesli domov veliko denarja, s katerim sta si ustvarili vsaka svoj dom. Najmlajša pa je prinesla samo kolačke, ki jih ji je dal za plačilo ubogi slaščičar. Starejši sestri sta se ji posmehovali. Ko pa so poskusili kolačke, so bili zelo presenečeni, saj so bili v vseh kolačkih koščki zlata.

Tako so lahko vsi srečno in brezskrbno živeli do konca svojih dni.

Jaka Peternelj, 6. b

Nekoč je v Zlatem Bregu živel oče s tremi hčerami. Ker je bil že star in bolan, je trem sestram naročil, naj si poiščejo delo in naj se čez sedem let vrnejo.

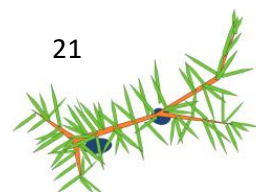
To so bili težki časi in ni bilo dela, zato je v vasici vladala revščina. Ker pa so se sestre potrudile, so ga tudi našle.

Najstarejša je delo dobila pri gostilničarju, druga pri frizerju, najmlajša pa dela ni mogla takoj najti, zato je skoraj že obupala. Nekega dne je na poti srečala slaščičarja, ki ji je ponudil delo. Skupaj sta se odpravila v slaščičarno.

Ko je minilo sedem let, so se sestre odpravile k očetu. Seveda pa domov niso odšle praznih rok. Starejši sestri sta pripeljali dva voza polna denarja, tretja, najmlajša, pa je domov prinesla le prt, ki ji ga je dal slaščičar. Ta prt pa je bil čaroben. Če si izrekel ime neke jedi, se je ta pojavila na prtju.

Ko so sestre prišle k očetu, se jih je ta zelo razveselil in vsaka mu je povedala, kaj se ji je zgodilo v teh sedmih letih. Oče se je bogastva zelo razveselil pa tudi prta je bil vesel, saj jim ni bilo treba več kuhati.

Sofija Martini, 6. b

Večer v kinu

MICKA (*navdušeno*): Upam, da bo grozljivka zanimiva in grozljiva.

JEZIČKA: Ne veš, grozljivka bo dolgočasna in žalostna.

MICKA: Šššš! Film se začanja.

FRANE (*začne blebetati*): A sta prvič tukaj? A...a... a sta veseli? A lahko ...

MICKA in JEZIČKA (*hkrati*): Šššš! Tišina no!

FRANE: A, to sem že gledal. Govori o tem, kako je Mihova sestra ...

JEZIČKA: Tiho! Vse boš pokvaril!

MICKA: Kozi, ki cel čas meketata! Bodita tiho!

JEZIČKA: Ma res, Frane! Joj, kakšna muha opičja!

MICKA: Pfff. Pa res. In Jezička, to velja tudi zate.

FRANE: Hahaha! Muha opičja!

JEZIČKA: Pravi se oglaš.

MICKA (*vdihne in izdihne*): A lahko gledam grozljivko v miru?

FRANE in JEZIČKA: Ne!

MICKA: Ta film sploh ni grozljivka. Vesta, kaj je? Vidva! Cel čas se prepirata in govorita! Oba sta kozi in muhi!

JEZIČKA: Ha ha. Čakaj – kaj? Hej!

FRANE (*potreplja ju po ramah in pokaže na zaslon*): To je najboljši del.

JEZIČKA in FRANE: Hahaha ...

MICKA: Kaj je tukaj smešno? Saj je Miha vprašal svojo sestro, če on diha s pomočjo pljuč ali s pomočjo riti.

FRANE: Hahaha! In ona je rekla ...

JEZIČKA (*skoraj počasi od smeha*): ... da če mu ne bi manjkalo kolesčkov v glavi, bi vedel vsaj, kako si pravilno oblečemo hlače!

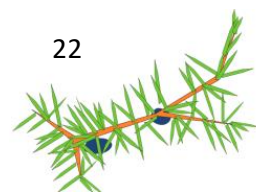
FRANE: Miha je kot ti, Jezička!

JEZIČKA (*jezno*): Kaj si rekel?

MICKA (*smeje*): Tokrat se pa strinjam, Frane.

FRANE: Tudi ti nisi nič boljša!

MICKA in JEZIČKA (*jezno*): A res? (*Vzameta vsaka svojo plastenko s kolo in pijačo izlijeta na Franeta.*)

FRANE (*jezno*): Kaj sta storili? A sta zmešani?

MICKA (*smeje*): Frane je imel prav. To je res najboljši del.

MICKA in JEZIČKA: Adios, amigos! Hahaha!

Ramika Kamberovska, 6. a

Sreča v nesreči

Pred trgovino.

TETKA METKA: Živijo, poštar, kako si kaj?

PISMONOŠA: Živijo! Sem pismonoša in ne poštar. Ja, dobro sem!

TETKA METKA: Ja, seveda. Veste, moj sin ima danes rojstni dan!

PISMONOŠA: Ooo, super!

TETKA METKA: Boste prišli na večerjo?? K nam seveda. Joj, ves čas govorim seveda! Šment.

PISMONOŠA: O, seveda!! Če bom imel čas.

TETKA METKA: No, prav. Veste, ravnokar sem bila v trgovini in kupovala darila za sina. Ojej!

(*zaskrbljeno*) Koliko je že ura! Poštar, bodite prijazni in me pospremite čez cesto. Prosim.

PISMONOŠA: Sem pismonoša in ne poštar. Odpeljal vas bom čez cesto.

TETKA METKA: Pa greva. Jaz bom hodila za vami oziroma pred vami, vi pa hodite za mano.

Prav?

PISMONOŠA: Prav, greva.

TETKA METKA: Pohitite no, mudi se mi!! Moj sinček Gorazd bo žalosten, če zamudim zabavo.

PISMONOŠA: Gospa Metka!!! Vrečka z živili in darili se vam je raztrgala, vse je na cesti!

TETKA METKA: Čakaj bom vse pobrala. (*Vsa zadihana pobira živila.*)

PISMONOŠA: Hitro, pazite se, tisti avto prehitro vozi! Trčil bo v vas. Pazite!!!

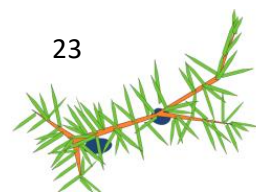
TETKA METKA: Ooo, ne!! Aaaaaaaav!!! Povezil mi je nogo. Poštar, pokličite rešilca!! Av!

PISMONOŠA: Prav! In sem pismonoša. Čakajte, kličem ga! Dober dan! Hitro, rešilec! Rožnata ulica 5. Nesreča! Gospa Metka! Pohitite!!!

REŠEVALEC: Ja! Takoj pridemo!

TETKA METKA: Aaaaaav, kako boli!

PISMONOŠA: Reševalci so že na poti.

REŠEVALEC (*zvok sirene*): Gospa, kaj vam je, tukaj smo ... lahko vam pomagamo. (*Odnesejo gospo v reševalno vozilo.*)

TETKA METKA: Aaaav, nogo mi je povozil!

REŠEVALEC: Kdo?

TETKA METKA: Ja, noro vozeči avto!

REŠEVALEC: A tako! Vi, pismonoša, pa nič ne skrbite, vse bo v redu. Le njenim domačim povejte, da si je gospa zlomila nogo in je v bolnišnici.

PISMONOŠA: Prav!

TETKA METKA: Povejte sinu naj lepo praznuje, za darilo od mame pa nima nič drugega kot mamo z zlomljeno nogo v bolnišnici.

PISMONOŠA (*sam pri sebi*): Bom, bom! Joj, gospa Metka je imela res srečo v nesreči.

Sara Negro, 6. a

Priprave na zabavo

Osebe: mama, oče, Stela, sestra Lana, bratec Gašper, soseda Linda

Čas: sobota zjutraj, Gašperjev rojstni dan

Prizorišče: soba, kuhinja

Gašperjeva soba

MAMA (*zaspano*): Dobro jutro, Gašper!

OČE (*prijazno*): Gašper, vstani!

LANA (*zdolgočaseno*): Joj, ali bo že vstal!

STELA: Gašper, dobro jutro!

GAŠPER (*zaspano*): Kaj pa me budite?

(*Oče steče po darilo v kuhinjo.*)

MAMA: Vse najboljše!

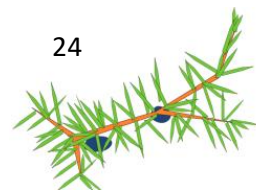
STELA, LANA: Ja, vse najboljše, bratec!

OČE (*zasopihano*): Vse najboljše, moj 11-letni sin! Izvoli darilce.

STELA: Zapijmo! Vse najboljše ... (*Vsi skupaj zapojejo pesem Vse najboljše ...*)

GAŠPER (*presenečeno*): O, hvala vam vsem skupaj! Čisto pozabil sem, da imam rojstni dan.

LANA (*zavije z očmi*): Danes pripravljamo zabavo za tvoje tečne sošolce.

MAMA (*sune Lano, zašepetaje*): Pšš, Lana! Ne bodi tečna.

GAŠPER: No, zdaj se bom oblekel, da ne bom zamudil pripravljanja zabave.

OČE: Ja, ja, kar hitro, Gašper.

LANA: Pohiti, otročiček.

GAŠPER: Lana, nisem te slišal.

(*Nekdo zvoni.*)

MAMA: Joj, kdo pa je to? Da niso že gostje.

STELA: Vseeno, hitro pojdi odpret.

(*Mama zapusti sobo.*)

OČE (*prijazno*): Gašperček, ti pa se hitro obleci.

GAŠPER (*vzklikne*): Da, seveda se bom oblekel. Ampak, očka, nisem več Gašperček! Gašper sem!

Pri hišnih vratih

(*Mama odpre vrata.*)

SOSEDA LINDA: Živijo, soseda!

MAMA: Dobro jutro, Linda!

LINDA: A lahko Gašper priteče k vratom, da mu izročim darilo?

MAMA: Seveda. (*Zakliče.*) Gašper, pridi sem!

GAŠPER (*prihiti pomanjkljivo oblečen*): Živijo!

LINDA: Vse najboljše, Gašper!

GAŠPER: Hvala, soseda!

MAMA: Ali greš na kavo, Linda?

LINDA: Ne, zdaj grem v trgovino. Drugič. Nasvidenje.

GAŠPER in MAMA: Nasvidenje!

MAMA (*gleda za sosedo*): Je pa hitra za stare kosti.

GAŠPER (*se smeji*): Si pa za hece, mama!

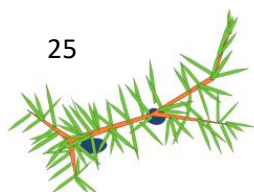
LANA in STELA: Kdo je bil?

MAMA: Soseda Linda.

STELA: Kje pa je?

MAMA: Šla je v trgovino.

LANA: Lepo.

OČE (*gleda skozi okno*): No, pogledjte, kako teče čez prehod za pešce!

GAŠPER: Kot, da je potres ali pa ...

STELA (*prekine Gašperja*): Jo lovi tornado. (*Vsi se zasmejejo.*)

OČE: Ali gremo pripravljat garažo?

GAŠPER: Gremo.

STELA: Jaz bom pripravila mizo in narezala salamo, da se boste najedli.

MAMA: Jaz bom spekla kakšno sladico in odšla v trgovino po torto in druge stvari.

GAŠPER: Jaz pa bom napihnil balone in pripravil okraske.

LANA: Jaz pa grem lepo v svojo sobo.

MAMA: O ne, ti pa ne greš v sobo. Tukaj boš in boš vsem pomagala.

LANA: Ja, ja, seveda. Saj nisem nič rekla.

STELA: No, zdaj pa veselo na delo.

VSI: Začnimo!

Stela Kmetec Razpor, 6. b

Izgubljeni muc

Osebe: Anja, Luka, Jan, Mark, mama, muc

Čas in prizorišče: popoldne, za hišo

ANJA: Pojdimo se skrivalnice.

VSI: Ja

MARK: Jaz štejem.

LUKA: Prav.

MARK: Ena, dve, tri ...

JAN (*Luki*): Skrijva se za drevo.

LUKA: Super.

ANJA: Tudi jaz grem zraven.

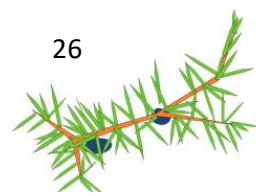
JAN: Ne!

ANJA (*užaljeno*). Ni fer! (*Skrije se ob robu gozda.*)

MARK (*neha šteti*): Kdor ni skrit, ta miži! (*Začne iskati.*)

ANJA (*se ozira okoli sebe*): Kdo je zamijavkal? Kdo je v grmu?

MARK: Ena, dve tri, Luka.

ANJA (*pogleda v grm*): Katera žival ima modro siv rep? (*Gleda v grmovje.*) Saj to je muca!

MARK: Ena, dva, tri, Jan.

LUKA: Kje pa je Anja?

JAN (*ježno*): Kaj pa zdaj?

ANJA (*kriči*): Tam v grmu se nekaj premika!

JAN: Nič se ne premika. Ti se premikaš.

(*Mark, Jan in Luka gredo k Anji.*)

LUKA (*malo prestrašeno*): Počakaj, res je. Nekaj se premika.

JAN: Počakajte tu. Grem pogledat. (*Čez nekaj časa.*) Muca je! Lepa muca!

LUKA: Jo bom poskušal prijeti.

ANJA: Pazi, mogoče je divja!

JAN: Ne, premajhna je.

LUKA: Imam jo. Prav prijazna je.

(*Vsi občudujejo muco.*)

MARK: Kako jo bomo imenovali?

LUKA: Taca.

ANJA: Zakaj?

LUKA: Ker ima bele tačke, vse drugo pa je sivo.

JAN: Nesimo jo pokazat mami.

ANJA: Mark, pojdi po mamo.

MARK (*kriči*): Mama, mama, glej, kaj smo našli!

MAMA: Kaj?

JAN (*se hihita*): To.

MAMA: Joj, kako je lepa!

JAN: Ime ji je Taca.

MAMA: Pokaži mi jo. (*Si ogleduje mačko.*) Mislim, da ste mislili Taco, ker je fant.

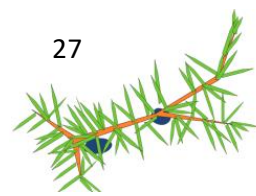
LUKA: Fant?

MAMA: Ja.

JAN: No, pa bo Taco.

JAN: Ga lahko odnesemo domov?

MAMA: Prav, nam bo vsaj miši lovil.

Prepir

Osebi: Tevž, mama

Prizorišče: dom

Čas: popoldne

Tevž leži na kavču in gleda televizijo. Mama pride iz službe. Na mizi ležijo ostanki kosila.

MAMA: Dober dan! Kako je?

TEVŽ: Ma super! Pa ti?

MAMA: Kaj misliš? Le kako naj bi bila, ko zagledam vsa ta nered?

TEVŽ: Ma kaj?

Mama nekaj časa molči, brez besed pospravi mizo in odide ven. Ko se vrne, nadaljuje s pospravljanjem.

MAMA: Si napisal domačo nalogo?

Tevž, ne da bi se zmenil za njene besede, mirno leži naprej.

MAMA: Tevž, slišiš?

TEVŽ: Ma kaj je?

MAMA: Kaj je z nalogo?

TEVŽ: Saj bom, no! Sedaj se mi res ne da.

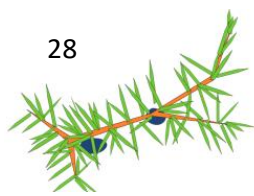
Mama se razjezi, stopi k Tevžu, zgrabi daljinec in ugasne televizijo.

TEVŽ: Ma zakaj?

MAMA: Veš kaj, dovolj mi je tvoje lenobe in praznih besed. Prosim, da globoko razmisliš glede svojih dejanj.

Mama odide iz hiše, Tevž pa se končno premakne s kavča k mizi, kjer začne jemati zvezke iz torbe.

Tevž Boštjančič, 6. b

Razbit avtomobilček

Osebi: Marina in Eva

Prizorišče: soba

Čas: popoldne

EVA (*pospravlja avtomobilčke in z njih briše prah*): La, la, la, la ...

MARINA (*pride v sobo in maha z loparjem*): Glej, Eva, nov lopar sem dobila.

EVA (*kriči*): Nehaj mahati z loparjem!

MARINA (*Se dela, da je ne sliši*): Tralala ...

EVA (*sliši pok in plane v jok*): Avtomobilček si mi razbila! Izgini!

MARINA (*plane v jok in zbeži iz sobe*): Prav, pa grem.

EVA (*joka*): Naredila sem napako, ker sem se drla na mlajšo sestrnico.

MARINA (*pride v sobo*): Eva, oprosti mi.

EVA: Seveda ti bom, saj mi pomeniš več kot tisti avtomobilček.

MARINA: Hvala.

EVA: Nič hudega. (*Se objameta.*)

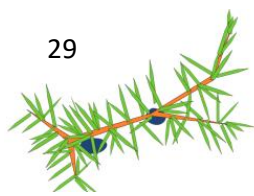
MARINA (*odskaklja iz sobe in veselo kriči*): Eva mi je oprostila!

EVA (*smeje*): Ni lahko biti starejša sestra, ampak včasih je zanimivo.

MARINA (*pride v sobo*): Rada te imam, Eva, in še enkrat hvala, da si mi oprostila.

EVA: Ni zakaj.

Marina Smrdelj, 6. b

Brrr

Osebe: Tito, Darko, Marko, Olivera, Adrijana

Prizorišče: Pošta na Premu

TITO, DARKO, MARKO (*enoglasno*): Dober dan.

ADRIJANA: Kaj pa bi vi radi?

TITO: Brrrr.

ADRIJANA (*zdolgočaseno*): Vsi trije bi radi brrrr?

TITO, DARKO, MARKO: Ja.

ADRIJANA: Olivera, koliko stane brrrr?

OLIVERA: Kaj? Brrrr?

ADRIJANA: Ja, brrrr. Koliko stane brrrr? Ti trije bi radi brrrr.

OLIVERA (*brska po zamrzovalni skrinji*): Ne vem, če so to videli tukaj?

ADRIJANA (*razdraženo*): Ne najdem brrrr. Ne obstaja sladoled Brrrr. Imamo sladolede Angelo in Toma, Planico in še marsikaj, sladoled Brrrr pa ne obstaja.

DARKO: Obstaja, obstaja.

OLIVERA (*jih veselo pogleda in zakliče*): A, tako povejte. Vi želite brrrr. Tukaj so vaši sladoledi.

ADRIJANA: To je brrrr?

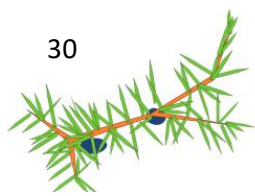
MARKO: To je brrr. Kako ne veste, kaj prodajate? To bi že morali vedeti.

ADRIJANA (*razdraženo*): Zdaj pa dovolj. Plačajte in nasvidenje!

OLIVERA (*pomežikne*): Pa pridite kmalu spet. Ta sladoled ližete samo vi. Še veliko jih imamo.

TITO, MARKO, DARKO (*veselo*): Seveda pridemo! Nasvidenje.

Tito Matej Zadravec, 6. b

Prišli bodo časi

Prišli bodo časi,
ko se ne bomo več igrali na jasi.
Gledali bomo samo še v knjige.

Pozabili bomo na leta osnovnošolska
in se utopili v težkih snoveh.
Podali se bomo na pota srednješolska
ter razmišljali o resnejših stvareh.

Pogrešali bomo prijatelje stare,
sorodnike nekatere,
sosedo, ki zaliva rože ...

Zoja Keuc, 7. a

Nočem stran

Nočem iti stran
ne jutri ne ta dan.
Nočem doma zapustiti,
stran od svojih spominov iti.

Od rojstva tu živim,
vsak večer želim tu zaspati
in nov dan tu užiti.

Sara Logar, 7. a

Zbogom, domovina

Razočaral svojo sem družino
in zapustil domovino.

V tuji deželi zdaj živim
in da se nikoli več vrnil ne bom,
se bojim.

Vse dni in noči starše in domovino
pogrešajo solzne oči.
Vsako jutro, ko se zbudim,
spomine na otroštvo obudim.

Timotej Krebelj, 7. a

Moj ljubi dom

V Podstenjšku je moj dom,
kjer rožice cveto
in je zelo lepo.

Čas hitro mineva,
vsak dan sem večja,
kmalu bom od doma šla.

Sara Novak, 7. a

Spomini

Na hribu hiša stala je,
v njej mama pesem pela je.
Oče vsak dan pravljice bral mi je.

Sem rada ju imela,
z mamo sem pela,
vse sem imela,
kar sem hotela.

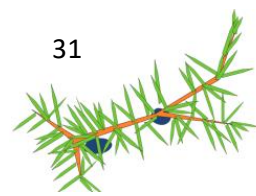
A morala sem se odločiti
in iz hotela mama oditi.

Lea Vodopivec, 7. a

Dom

Proč od potoka,
ki teče pred hišo domačo,
moral sem v svet srečo iskat.
Nisem je našel in je ne bom.
Sreča je tam,
kjer je dom.

Arber Berisha, 7. a

Pozabljeni

Tam na deželi doma sem bila,
a stran od svojega ljubega doma sem šla.

Pogrešam svoj dom,
svoje starše in sestre,
vse koticke,
kjer sem se kot otrok rada igrala.

Pogrešam tebe, ljuba mama,
ki si me rodila
in zame ljubo skrbela.

Pogrešam tebe, dragi oče,
ki si me nesel v posteljo,
ko na kavču sem zaspala.

Pogrešam svoje sestre štiri,
vse naše norčije in vragolije.

Pogrešam tudi dedka dva,
ki, upam, na lepše sta šla.

Katarina Tomšič, 7. a

Kaj mi diši

Dišijo mi rože sosedove Jože.
Diši mi sveže pečeni kruh,
ki spekel ga je grajski duh.
Diši mi marmelada,
a manj kot čokolada.
Diši mi mamina pica
pa tudi babičina potica.

Lara Logar, 7. a

Diši mi pica,
zame je kraljica.
Naj skrije se potica,
pica je kraljica.

Manca Frank, 7. a

Odhod

Ko prva solza izlije se po licu,
ko zadnji tvoj pogled je tu,
ko vem, da čas je za slovo,
v srcu je težko.

Ko vem,
da nazaj me več ne bo,
objamem te zelo močno.

Vsi spomini pridejo na plano:
vse ljubezni, neumnosti, objemi in poljubi.

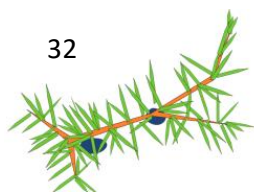
Manca Frank, 7. a

Najraje imam dišave
sveže pokošene trave,
v bližini pa nič manj
s čebelami nasuti panj.

V kotu stoji pečica,
iz nje diši omamna pica.
Na štedilniku brbota lonec marmelade,
ki jo ima rad celo predsednik vlade.

Lari flavta zelo diši,
Timotej brez nogometa preživel ne bi.
Manci tolkala dišijo,
to je od mene vse,
adijo!

Lea Vodopivec, 7. a

Pesmi o ljubezni

Veliko stvari mi diši,
ena od teh si ti.
Ko pobožaš me po laseh,
pričaraš mi nasmeh v očeh.

Tvoj dotik – nežen in gladek,
tvoj objem – ljubeč in sladek.
Tako kot me ti pogledaš v oči,
me še nihče na svetu ni.

Čakala sem nate veliko dni,
prejokala dosti sem noči.
Zdaj, ko te končno imam,
te nikomur več ne dam.

Zoja Keuc, 7. a

Ko v srcu je ljubezen,
nihče ni ravno trezen.
Sanja kot v oblakih
o svojih ljubezenskih junakih.

To čustvo ti lahko velike težave povzroči,
je pa najlepša stvar,
ki se ti lahko v življenju zgodi.

Timotej Krebelj, 7. a

Ko na hodniku zagledam te,
ljubezen v meni zavre.
S pogledom me ošineš,
kot ogenj vse žari.

Potihoma si rečem,
da usojena sva si.

Kar naenkrat se zbudim
in žalostna ugotovim,
da vse to le sanje so bile.

Manca Frank, 7. a

Včasih je sladka,
včasih prav grenka.
Kdaj je odkrita,
največkrat skrita.

Vedno ob njej srce zaigra,
veliko je truda treba za njo,
da je na koncu vse prav lepo.

Žiga Jursinovič, 7. a

Ljubezen je čudna reč,
nisi bolan, a v obraz si rdeč.
Oči se ti sumljivo iskrijo,
roke pa močno potijo.

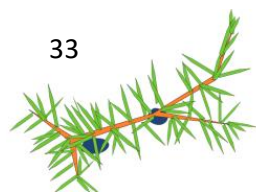
V prsih srce ti razbija,
še v želodcu te pomalem zvija.
Zgleda kot strašna bolezen,
v resnici je le ljubezen.

Matic Dovgan, 7. a

Nežno me poboža
kot sapa jutranja,
dotakne se srca kot poljub,
ki ga mama da.

Ujamem jo
in nežno privijem k sebi.
Topla je in dišeča –
ljubezen.

Lara Bubnič, 7. a

Moja ljubezen do tebe je kot roža,
ki spomladi cveti.

Ko pogledaš me v oči,
svet lepši se mi zdi.

Ko se nasmehneš mi,
pozabim na skrbi.

Ko dotakneš se me,
podivja mi srce.

Katarina Tomšič, 7. a

Ljubezen je lepa,
je čista, ne pozna gorja.

Najlepša je ljubezen materina,
nič manjša ni očetova.

Ljubezni ne merimo,
ljubezni ne tehtamo.

Ljubezni se ne da izsiliti,
ne da se je izničiti.

Manca Pavlovič, 7. a

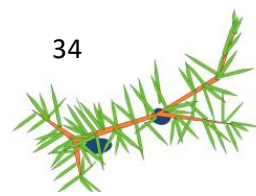
Srce mi je padlo v hlače

Minulo poletje smo se z družino odpravili na počitnice na Hrvaško, v Zadar. V mestu se mi je pripetila neprijetna in nepozabna dogodivščina.

Odvijal se je tretji dan dopusta. Odločili smo se, da bomo zvečer obiskali center mesta in si ogledali tamkajšnje zanimivosti. Ob šestih smo se že sprehajali ob morju. Oče in bratec Lukas sta šla do stojnice s palačinkami, z mamó pa sva ostali ob morju in gledali sončni zahod.

Zagledala sem skupino glasbenikov, ki me je privabila, in sama sem se napotila proti njim. Uživala sem v glasbi, pozabila pa, da nisem o tem obvestila staršev. Gledala sem naokoli ter klicala mamó in Lukasa, vendar zaman. Telefona kot nalašč nisem vzela s seboj, zato jih nisem mogla niti poklicati. Takrat sem se prvič res ustrašila, saj sem mislila, da ne bom več našla družine. Tekla sem po trgu in jih klicala, toda nobenega odziva ni bilo. Vedela sem, da me tudi oni iščejo, zato sem bila še bolj pozorna, če bi kdo klical moje ime. Nisem več vedela kaj storiti. Vrnila sem se k stojnici, kjer je bila prej moja družina. Nisem jih našla. Obupana sem stala in čakala.

Kar naenkrat pride k meni starejši fant. Govoril je nemško, zato ga nisem nič razumela, na koncu pa sva našla skupni jezik in se sporazumela v angleščini. Vprašal me je, če vem, kje je kakšna trgovina. Seveda tega nisem vedela, ker sem bila v mestu prvič, na koncu pa sem ga povprašala po svoji družini. Opisala sem jih, kot sem po angleško znala. Takoj ko sem omenila mlajšega bratca z velikim balonom s Supermanom, je vedel, o kom govorim. Prijel me je za roko in zvlekel nekaj stojnic stran. Na koncu sem zagledala preplašeno mamó in očeta ter Lukasa, ki se je v vozičku smehljaj in ni vedel, kaj se dogaja.

Tako sem se razveselila, da sem kar skakala od veselja. Ja, tako sem bila vesela, da so me mimoidoči čudno gledali. Zahvalila sem se tujcu, po tem neprijetnem pripetljaju smo kar brez besed odšli proti hotelu.

Sklenila sem, da bom vedno povedala staršem, kam grem.

Zoja Keuc, 7. a

Bilo je čudovito poletje. Bila sem na morju s starima staršema, sestro Nino in bratrancem. Uživali smo v vseh radostih, ki nam jih je ponujalo morje.

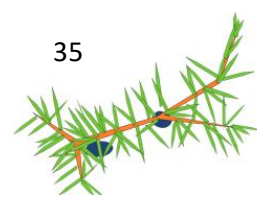
V soboto, ko se je v mestu Krk odvijala zabavna prireditev, smo sklenili, da se odpeljemo v mesto. Tam je na več lokacijah igrala glasba, vrstili so se razni nastopi: zborovsko petje, folklor in še bi lahko naštevala. Dogajanje si je ogledovalo veliko ljudi. Na stojnicah smo si nekaj malega kupili za spomin.

Starima staršema smo rekli, da gremo po sladoled in naj si onadva ogledata nastop do konca ter da se bomo dobili na mestu, kjer smo se ločili. Težko smo se prebili do sladoleda, saj je bila velika gneča. Končno smo bili na vrsti, izbrali sladoled. Ko sva s sestro plačali, sva se obrnili in ... najinega bratranca ni bilo nikjer. Še pred minuto je bil ob nama, naenkrat pa kot da se je v zemljo vdrl. Ozirali sva se v levo, desno, odšli naprej, a njega nisva našli.

Kaj sedaj? Srci sta nama od strahu padli v hlače. Poklicali sva na bratrančev mobilni telefon, vendar je bila številka nedosegljiva. Še par minut sva čakali in končno se je pojavil. Smejal se nama je, ker je videl najin strah. Povedal je, da se nama je zanalašč skrilo, da bo videl, kaj bova naredili. Najraje bi kričala nanj, vendar sem ga raje objela, ker sem bila srečna, da je bilo vse v redu.

Vsi trije smo se nasmejani napotili k starima staršema, kmalu pa smo odšli domov, saj smo bili utrujeni.

Manca Pavlovič, 7. a

Ribiška

V morju so modrem
lepe živali živele,
najlepše med njimi bile so sardele.

Po sončnem zahodu so v Tržaškem zalivu se zbrale,
so skupaj zapele in zaplesale.

Spoznala sardela je mala
modrega princa in se zaljubila.
Pod ladjo sta se skrila,
se v ribiško mrežo ovila.

Spraševali ostali so se,
kje sta,
a zjutraj na tržnici naprodaj sta b'la.

Maja Boštjančič, 8. a

Moja vas

Moja je lepa domača vas,
a ne vem, če je tudi za vas.
Rodovitnih njiv okrog ne manjka,
tudi pozimi vrhov, da se kdo smuča ali sanki,
in tisoč gozdov okoli,
ne bo boljšega kraja prav nikoli.

Martin Prosen, 8. b

Odločitev

Dolgo razmišljal sem o tem
in kako naj vam to povem.
Mislil sem, da vse vem
in motil sem se o tem.
'Cveka' dobiti več ne smem!
Že nekaj dni od takrat je minilo,
a danes se mi je posvetilo:
»Naučiti se in to me ne bo več bremenilo!«

Žan Dimić, 8. b

Lokomotiva

Lokomotiva po tiru drvi,
a za sabo vagon pusti.
Resna težava to se zdi,
a škode vseeno večje ni.

Lara Surina, 8. b

Mesečina

Lunin sij prodira skozi oblake
enolično noč za nočjo,
ampak vseeno ni noči enake.

Mesečina mrak odbija,
odpira nam vrata visoko v nebesa,
raj nam ponuja in lahka peresa.
Ampak mi še ne znamo z njimi leteti.
Najprej naučiti se moramo njena darila sprejeti.
Onostranstvo bo čakalo, da se naučimo na krilih lebdeti.

Lea Morano, 8. b

Lokomotiva

Lokomotiva po tiru drvi,
a za sabo vagon pusti.
Resna težava to se zdi,
a škode vseeno večje ni.

Lara Surina, 8. b

Tvoj dan

Tleskni s prsti razigran
in vsakič nasmejan.
Naj te sonce greje,
a luna naj se ti smeje.

Lep naj bo tvoj dan,
okrog sonca naj bo zbran.
Glej, jutro dela se že v dan,
a naj ne bo zaspan,
radost naj spremlja te cel dan.

Tina Logar, 8. b

Srečanje

Audi rdeč na dvorišču parkira,
v njem sedi postaven fant.
Lase na stran si meče
in se prav nikoli ne počese.

Nekoga čaka,
prav nič ne reče.
Kar naenkrat pa
iz hiše dekle priteče.

Angelsko se mu približa,
igrivo se mu nasmehne,
v avto se usede
in odpeljeta se brez besede.

Ana Velenik, 8. b

Mir

Pod palmo v senci človek leži,
izredno utrujen si mane oči,
a sekundo za tem globoko že spi.

Pia Kapelj, 8. b

Žoga

Imam prijateljico. Ali veste koga?
Njeno ime je enostavno – žoga.
Vedno mi stoji ob strani,
nobene hude besede se ne brani.

Ko slabe volje sem,
takrat jo vržem, se jezim,
le da se malo sprostim.

Tudi če imam dober dan,
žoge nikoli ne odrinem stran.
Z mano je v sreči in veselju,
poslušča o mojem hrepenenju.

Žoga ni užaljena in se ne jezi,
v kotu leži
in potrpežljivo čaka,
saj ona je prijateljica taka.

Žan Dimić, 8. b

Pokliči me!

Če ti bo nekega dne šlo na jok, pokliči me.
Ne obljubim, da te bom spravil v smeh,
vendar se lahko jočem s teboj.

Če boš nekega dne želel zbežati, pokliči me.
Ne obljubim, da te bom prosil, da se ustavi,
vendar lahko zbežim skupaj s teboj.

Če nekega dne z nikomer ne boš želel govoriti, pokliči me.
Obljubim, da bom ob tebi in da bom tih, zelo tih.

A če nekega dne pokličeš me in oglasim se ti ne,
prosim, pohiti in obišči me,
mogoče potrebujem te.

Jaka Anžec, 8. b

Nekdo poseben

Nekdo poseben veliko pomeni mi,
z rjavimi očmi in temnimi lasmi.
Moje srce ugrabi mi
in ga ne spusti.

A kdo ta nekdo poseben je?
To je nekdo, ki rad ima me,
ki ukradel samo s pogledom me je.

Njegove ustnice sladke so,
njegovi nevarni pogledi vznemirjajo me,
njegove besede prelepe so,
kar glavo mi zmešajo.

Dolgi pogovori z njim osrečujejo me,
objemov njegovih želim si še.
Moje srce pogreša to vse,
ker on predaleč je.

Vsako soboto popoldan ob treh
pričaka me na železniških tleh.
On osrečuje me, pomeni mi vse
in njegovo ime se začne na E.

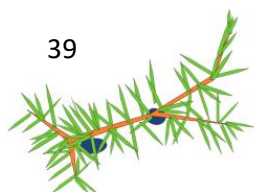
Laura Štenkler, 8. b

Božič

Božič! Veš, kdaj se začne?
Ko drevesa okrašena so,
ko zrak hladnejši je,
ko veselje pride na plan
in ko ljudje družijo se.

Res, da ni vsakič bel,
ampak je vedno vesel.

Laura Štenkler, 8. b

DEŽNE KAPLJE

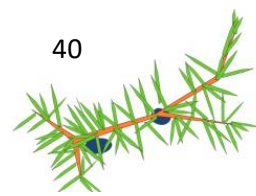
Dežne kaplje niso		kar neka voda,
So voda, ki pada.		Pada z neba ,
Pada z oblakov.		Pada v jezera,
morja, potoke in		reke,
ki rade odplavijo		prepreke.
Dežne kaplje		so različne.
Lahko so velike	ali	male gospodične.
Lahko so trde kot		toča uničevalna
ali mehke		kot snežinke snežne.
Najhujše pa so,		ko zmrznejo
in ledene padajo		na zemljo,
drevesa in		ceste.
Dežne kaplje		so lahko
nežne	ali	nenežne,
ledene	ali	snežne.

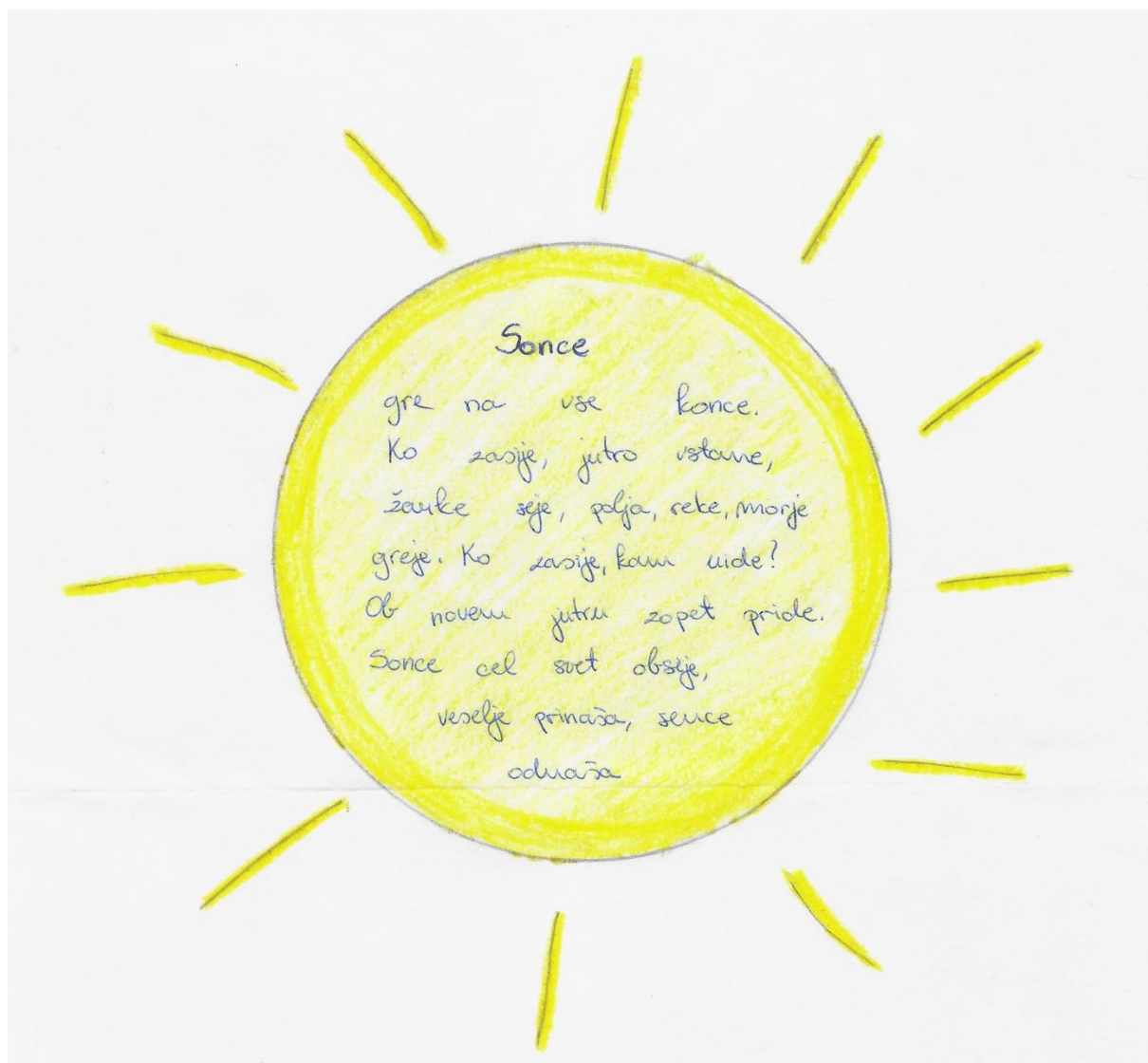
Amadej Nemec, 8. a

Žalost

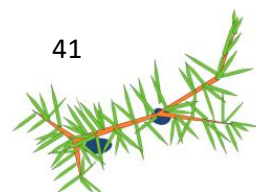
Žal-
 lost je
 pošast,
 ki sovraži
 nas, ki hoče
 pregnati smeh
 v nas. Ko
 smeha več ni,
 se v glavi potika
 in tiho premika.
 Zato se potrudi,
 nasmešek prebudi,
 da odčene pošast,
 ki rase
 v nas.

Katja Frank, 8. a

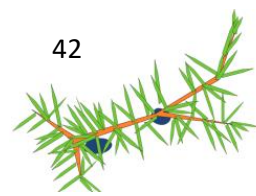

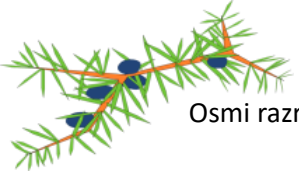
Tina Logar, 8. b

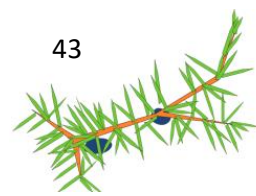
Luna je
prav lepa dama,
ponoči ni nikoli
sama. V družbi zvezdic
vedno sedi, tako pozimi
kot poleti. Luna nas po
strešah nosi, a zato prav
nič ne prosi. Vedno pred
soncem beži in ima
neverjetne moči: marje
dvigne in ko se zahče
ji, ga spusti. Tudi za
naše dreve slabe je
kriva lepota narave.
Luna se vsak mesec
redi in zatem trešček
izgubi. Ko najbolj je
debela, zaljubljenca
in pesnike privablja,
ko po nebu se potapa,
vedno tako je lepa. Uhh,
ta naša krasotica pa
ni nič »velika ptica«, saj
dovoli, da poznamo jo
prav vsi. Sonce vedno
hiti za njo in
ne dovolj, da bi
se jo videlo
vso.

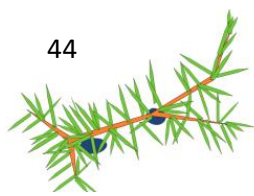
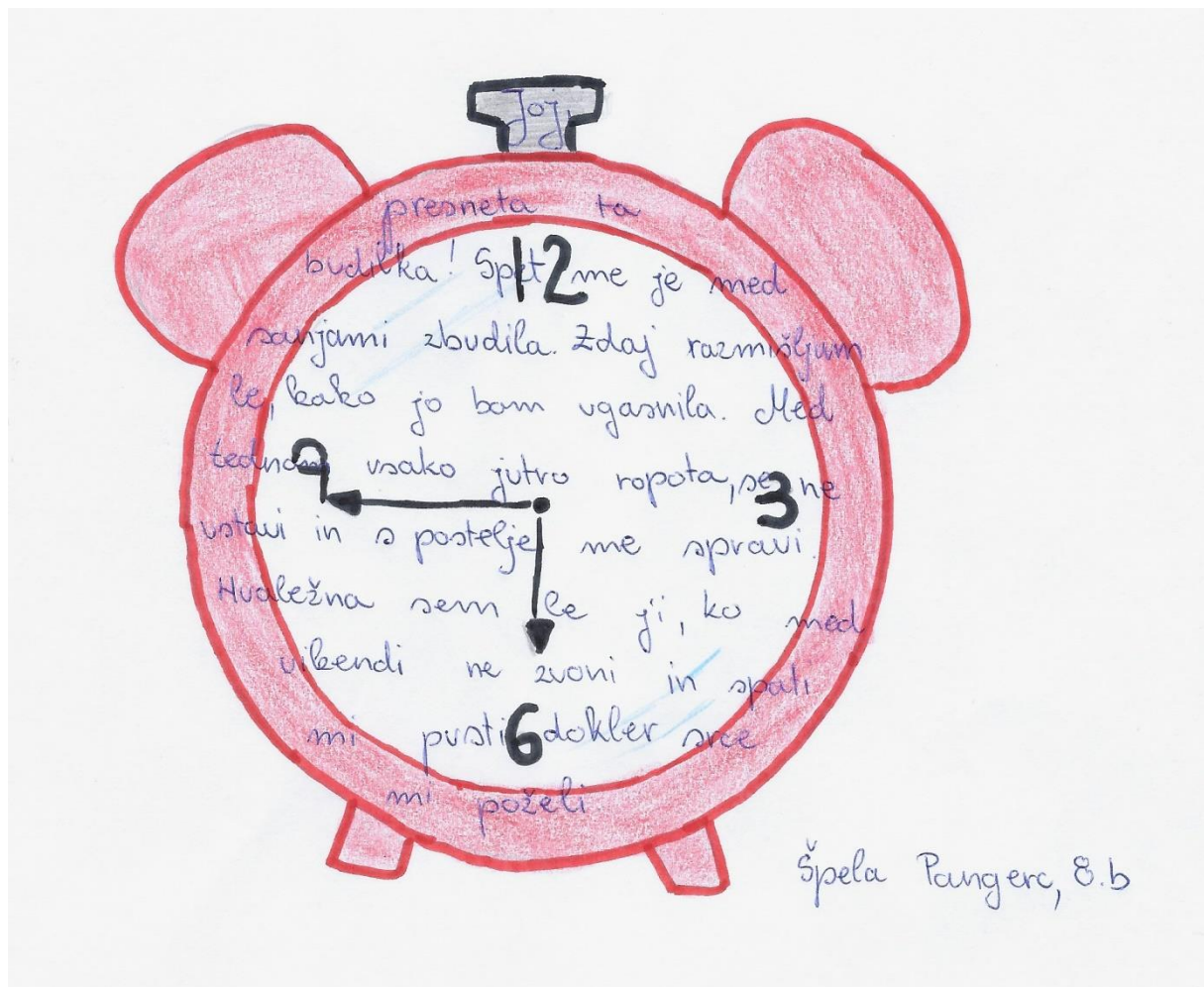
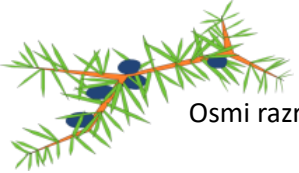
Kaja Maljevac, 8. a

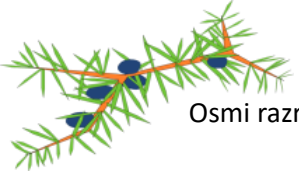

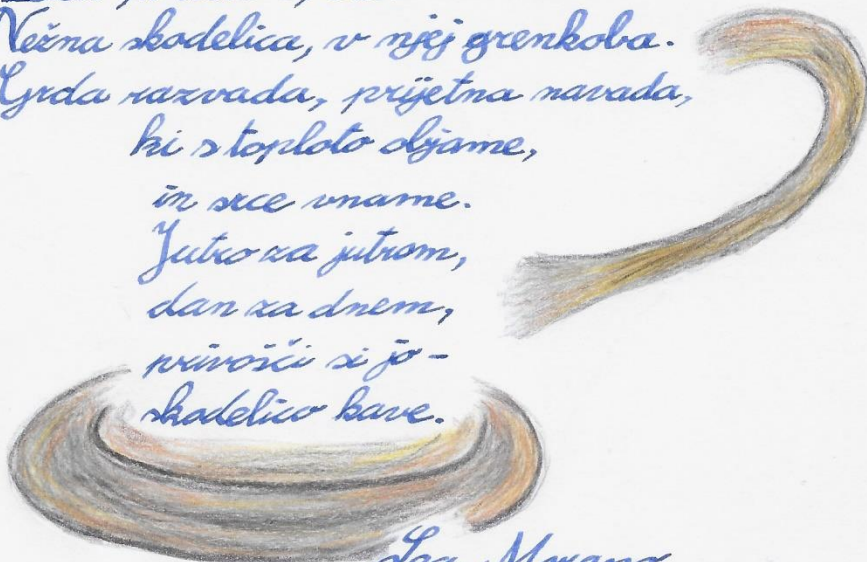
Monika Šircelj, 8. a

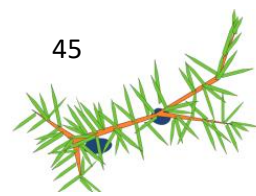

SKODELICA KAVE

Beli porcelan, zlata obroba.
Nježna skodelica, v njej grenkoba.
Črda razvada, prijetna navada,
ki s toploto objame,
in sice vname.
Jutro na jutrom,
dan za dnem,
privojčki si jo -
skodelico kave.

Lea Morano

Besedila, nastala po branju Prešernove pesmi Turjaška Rozamunda

Ostroviharjeva mati pripoveduje

Neke mrzle noči je Lejla umrla v snu. Ostrovihar je z otroki žaloval in otroci so jokali za mamo, ki se ne bo nikoli več zbudila. Minilo je sedem let, ki jih je Ostrovihar težko preživel. Ni se več bojeval v bojih za ozemlje, ni sodeloval na viteških turnirjih, vse življenje se mu je obrnilo na glavo. Ko je bilo vseh težav že tako preveč, mu je umrl še najstarejši sin. Takrat je tudi Ostroviharju od žalosti počilo srce.

Živeča sin in hči sta ostala sama. Ker drugih sorodnikov nista imela, je zanju skrbela stara Ostroviharjeva mati. Živelii so globoko v gozdu v preprosti leseni koči. Neke noči otroka nista mogla zaspali, zato sta prosila staro mater, naj jima pove zgodbo. Usedla se je v svoj stari naslanjač, otroka pa sta ji sedla v naročje.

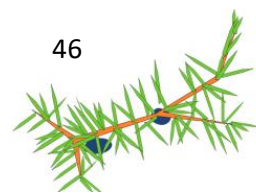
»Povedala vama bom zgodbo, kako je vajin oče spoznal vajino mater. Bilo je pred dvanajstimi leti. Na turjaškem dvoru je živela prelepa deklica.«

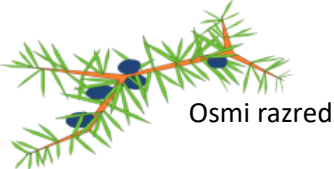
»Najina mama,« se je oglasil vnuk.

»Ne, živela je grofična Rozamunda. V vsej deželi najlepša deklica. Vajin oče se je vanjo močno zaljubil A Rozamunda je njegovo ljubezen zavračala. Mislil si je, da se je ogrela za drugega snubca. A nekega dne je Turjačan pripravil gostijo, na katero je povabil tudi potujočega pevca. Ta je prepeval o vsem mogočem. A ko je prepeval o lepoti turške princese Lejle, so se vsi zdrznili. Rozamunda je začela jokati. Vajin oče je stekel za njo in jo skušal potolažiti. A v odgovor mu je zabrusila, naj odjezdi na Turško, ugrabi princeso in jo pripelje na grad, da se sama prepriča o njeni lepoti. Oče se je odpravil in se na poti boril s turškimi vojaki in stražarji, ki so varovali Lejlo. Ko je zagledal turško mladenko, se je vanjo zaljubil na prvi pogled. Ni izpolnil Rozamundinega naročila, Lejlo je pripeljal na svoj grad in jo vzel za ženo. Vajina mati je najprej rodila vajinega brata, nato pa vaju. Zelo sta ji podobna,« je stara ženica končala svojo pripoved.

Otroka konca zgodbe nista slišala, saj sta zaspala v njenem naročju.

Špela Pangerc, 8. b

Lejlina zgodba

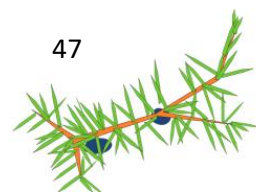
»Mati, mati, povej nam zgodbo! Tisto, saj veš!« so me že spet rotili otroci.

Vsak večer želijo, da jim pred spanjem povem zgodbo o sebi in njihovem očetu, Ostrovrharju. Pripovedujem jim o sebi, kako sem bila v Bosni, in Ostrovrharju, ki je v veličastnem turjaškem dvoru prosil za roko Rozamundo, najlepšo izmed deklet na tistem področju. Kako ga je ta poslala v vojno takoj, ko je slišala, da v Bosni živi lepše dekcle od nje. Ostrovrharju je ukazala, naj jo pripelje k njej, da se na lastne oči prepriča, ali sem res lepša od nje. Velela mu je tudi, da tam iz suženjstva reši kristjane. Vse to je tudi res naredil zanjo. Suženjstva je rešil kristjane in s sabo vzel bašetovo sestro, mene. Ni me pa odpeljal na turjaški grad, ampak me je vzel s seboj na svoj grad. Potem jim povem, kako sem morala tu opustiti svojo vero, da sem se lahko poročila z njihovim očetom. Tu pripoved končam. Od tu jim zgodba ni več zanimiva.

Najmlajša otroka po navadi že spita. Vse poljubim na lice ali čelo, le najstarejšega sina samo pokrijem in mu ljubeznivo zaželim lahko noč. Kmalu se bo začel učiti vojskovanja. Tiho stopim iz sobe in se odpravim v svojo spalnico. Ostrovrharja še ni. Danes s prijatelji proslavlja zmago v bitki med našim in sosednjim gradom. Naše ozemlje se je kar povečalo. Pridobili smo nekaj gozda in polj. Danes bo šel srečen spat. Služkinja mu bo pomagala preobleči se in se umiti.

Uležem se na razkošno posteljo in se zastrmim v lepo odejo z različnimi vzorci ter se zamislim. Že sedem let je minilo, odkar sem prišla na ta grad in še vedno srečno živimo. Rodila sem pet otrok in mislim, da sem spet noseča. Lepo mi je. Imam družino in prekrasnega moža, ki me še vedno ljubi. Zelo dober vitez je, zato ga večkrat pokličejo na različna bojevanja. A vsakič, ko priteče hlapec s sporočilom o napovedani bitki, se močno prestrašim. Vedno pomislim na najslabše, da se ne bo več vrnil. Na srečo se je še vedno vrnil živ in zdrav z rdečo vrtnico v roki. Vedno mi prinese vrtnico. Z bitke se le redko vrne poškodovan. Le enkrat je imel zvit gleženj, ampak je hitro okreval. Imamo dovolj hrane, oblek in ozemlja. Mislim, da živimo lepo življenje.

Hrup iz spodnjih prostorov postaja čedalje tišji. Proslavljanje se bo končalo. Od zunaj zaslišim rezgetanje konja. Vitezi in plemiči se odpravljajo proti domu. Zaslišim še en rezget in topot kopit, potem pa nič več. Odšel je še zadnji gost. Prisluhnem korakom, ki postajajo vedno glasnejši. To je zagotovo Ostrovrhar.

Nisem se zmotila, on je. Previdno odpre vrata, saj misli, da že spim, in vstopi v spalnico. Da, srečen je. Uleže se poleg mene in zaspi. Vem, da je utrujen. Dolg dan je za njim. Ko ga takole opazujem, vidim, da se je spremenil. Njegove gube so bolj izrazite, ličnice rahlo upadle in njegovi lasje so malce posiveli. Tudi jaz se staram. Še vedno sem lepa, ampak mi lepota ne pomeni dosti. Važno mi je, da nam ni slabega, da je celotna moja družina zdrava in srečna.

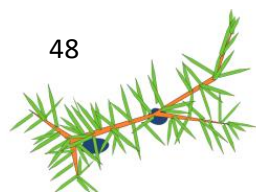
Lea Morano, 8. b

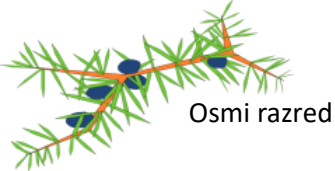
Rozamundina zgodba

Ravnokar molim v svoji majhni sobici. Molim, da ne bi bili napadeni, da ne bi stradali, da ne bi zboleli za kakšno hudo boleznijo ... za vse molim. Zase, za svojega očeta, za svoje sorodnike, za vaščane, za vse, ki si zaslužijo srečo na tem svetu. Spremenila sem se. Zdaj ne mislim samo nase.

Potem začnem jokati in žalovati. Za svojo materjo, ki je pred dvema tednoma odšla v nebesa, in ji želim, da se ima tam lepo, lepše kot na Zemlji, da ji tam ničesar ne manjka. Nato žalujem nad svojimi odločitvami. Morala bi se poročiti z Ostrovrharjem, morala bi biti pametnejša. Bila sem zaslepljena. Bila sem preveč ponosna na svojo lepoto. Ne bi se smela tako razjeziti zaradi besed potujočega pevca. Ne bi ga smela poslati v vojno samo zaradi lepšega dekleta. Bila sem nespametna. Dobila sem, kar sem si zaslužila. Izgubila sem možnost za življenje s pogumnim in očarljivim vitezom. Z njim bi bila srečna. Imela bi vse. Rodila bi mu otroke in jih vzgajala. Namesto tega se iz dneva v dan potikam po samostanu in opazujem družine z otroki.

Še vedno se spominjam maše pred petimi leti. Spomin je tako živ, kot da bi bilo včeraj. Stala sem pred samostanom in opazovala ljudi, ki so prihajali k maši. Zagledala sem par z dvema otrokoma. Eden je bil še čisto majhen dojenček, drugi pa je bil star malo več kot eno leto. Vedno sem imela rada majhne otroke. Ravno ko sem hotela svoj pogled usmeriti tudi v druge obiskovalce, sem ga prepoznala. Bil je Ostrovrhar s svojo prelepo mlado ženo in s svojima otrokoma, ki bi lahko bila moja. Bila sem presenečena. Spraševala sem se, kaj počne v tem samostanu. Še nikoli ga nisem videla v njem. On me ni opazil, kaj šele prepoznal. Pa saj me tudi ne bi mogel, imam pokrite lase, vidi se le moj obraz. Celo mašo sem jih opazovala, kako molijo. Tudi jaz sem molila, vendar sem bila z mislimi ves čas pri tej srečni družini. Amen. Maše je bilo konec. Vsi so se začeli pomikati proti izhodu. Dojenček, ki ga je pestovala

Ostrovharjeva žena, se je zaradi nastalega hrupa zbudil in zajokal. Počasi ga je umirila in sledila možu. Bili so tako srečni in veseli. Za njimi so se zaprla cerkvena vrata. V očesu se mi utrnila solza in počasi spolzela po licu. V kotičku ust sem čutila slan priokus. V sebi sem se tiho poslovila od njega in se odpravila v svojo majhno in zatoхло sobico.

Že sedem let tako spremljam ljudi, kako se vsako nedeljo praznje oblečejo in udeležijo maše. Takrat sem srečna, saj sem hvaležna za tisti trenutek, ko pomislim, da se imajo ti ljudje lepo, čeprav so to večinoma revni ljudje. Spremenila sem svoje mišljenje, zato spet molim. Za zdravje, varnost in srečo.

Lea Morano, 8. b

Besedila, nastala po branju Prešernove pesmi Povodni mož

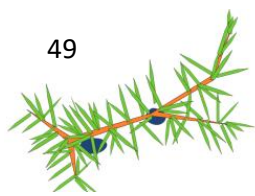
Kako so doživeli Urškino izginotje:

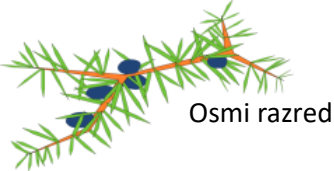
- jezni sosed

V Ljubljani je navada, da je v nedeljo ples takoj po maši. Danes je namesto plesa parada, saj so se vsa dekleta oblekla v najdražje obleke, naličile so se tudi tako, da izgledajo še cirkuški klovni bolje. Vse imajo grde poglede in si med sabo nekaj šepetajo o Urški. Ko pride Urška iz cerkve na trg, jo že čaka vrsta mladeničev, ki ji vabijo na ples. Ko enega mladeniča zavrne, se ta odpravi na konec vrste in čaka. Ni nobenega korenjaka, ki bi pristopil k ostalim dekletom. Te pa Urško samo grdo gledajo in molijo, da bi mladeniči videli nesmisel v čakanju na Urško in bi katero od njih povabili na ples.

Nekaj časa jih z ženo opazujeva skozi okno najine hiše in se ob vsakem zavrtnem mladeniču glasno zasmejiva. A v času kosila začnejo godci igrati še hitrejšo glasbo. Igrajo tako naglas, da se krožniki na mizi tresejo. Vsa juha se mi je razlila po hlačah. Kot da bili krožniki živi.

Pozno popoldne me obišče prijatelj z Vrhnike. Žena kuha kavo, tisto pravo, ki se lahko kosa s tisto v kavarni na Dunaju. Glasba ne potihne, zdaj so fantje že najverjetneje obupali nad Urško in povabili druga dekleta na ples.

Ko pogledam skozi okno, vidim množico teles v pisanih in črnih oblekah, ki se vrtijo na plesišču. Prijatelju povem vse, kar vem o Urški, o njeni lepoti. Tiho mu šepnem, da bi tudi jaz najverjetneje stal v vrsti za Urškino roko, če bi bil trideset let mlajši. Tako sva se smejala!

Potem ko sem prijatelja pospremil do hišnih vrat, mi je prekipelo: »Tega je pa zdaj dovolj. Saj vem, da so mladi, ampak mrak je že!«

Žena se zaradi hrupa pritožuje in govori tako glasno, kot da je naglušna.

»Ko bi vsaj strela na plesišče udarila, da bi bilo konec plesa,« se ji potožim in jezno opazujem mladino.

Ko ura odbije sedem in pol, se k Urški odpravi mladenič, ki mu ljubljanski gospodiči ne sežejo niti do kolen. V obleki, črni kot noč, s klobukom, narejenim iz najboljše klobučevine. Kot sem videl, je Urška sprejela povabilo in začela sta plesati. Kar naenkrat je glasba potihnila in začelo je grmeti. A nisem se menil za to. Odpravil sem se spat.

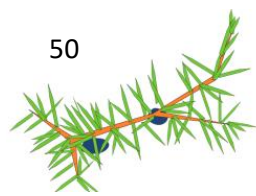
Zjutraj je po vratih razbijala stražarska patrulja. Odhitel sem jim odpret. Ko so mi sporočili vest o pogrešani Urški in mladeniču, mi je bilo hudo. Povedal sem jim, kar sem vedel o plesu. A Urškinega trupla niso nikoli našli.

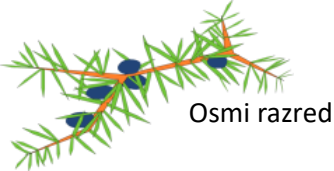
Špela Pangerc, 8. b

- prvi glasbenik

Bila je nedelja popoldan. Na Starem trgu se je odvijal prečudovit ples. Povabljen sem bil, da na njem igram na svoje gosli, skupaj z ostalimi glasbeniki. Povabilo sem seveda sprejel. Igrali smo v senci zelene lipe in preigravali najlepše, poskočne ali umirjene, plesne melodije. Kar nam je zahotelo srce. Opazoval sem prelepa plešoča dekleta, ki so bila v svojih najlepših oblekah in se vrtela s svojimi plesalci, prelepimi mladeniči. Njihove nežne nožice so se lahko prestopale v zahtevnih korakih. Skupaj s plesalci so se vrtela po plesišču, si kdaj pa kdaj privoščila kratek počitek in se spet podala v raj. Le peščica jih je stala ob strani in čakala na svoje partnerje. Med njimi je bila tudi Uršika zala.

Imela je najlepšo obleko in sploh je bila najlepše dekle na plesu. Videl sem, da jo je mnogo mladeničev prišlo poprosit za ples, pa je vsem odrekla. Res ne vem, na koga je čakala. Nehal sem misliti nanjo in se raje prepustil melodiji in igranju. Pa mi njena podoba kar ni hotela iz glave. Kar naprej so se moje misli vračale k njenemu prelepemu obrazu, milim očem in polnim ustnicam.

Še kar se ni pustila motiti. Že odbila je ura sedem in čez, že je sonce zahajalo, ko sem videl, da so se njene bistre oči obrnile k eni od miz. Sledil sem smeri njenega pogleda in takoj mi je bilo jasno, kam se je zagledala. Za mizo rumeno je stal prelepi mladenič. Uršika ga je hotela omrežiti in videl sem, kako se je zaljubljeno obračala proti njemu. To videt', se ji mladenič približa. Slišal sem, kako jo je nagovoril z ljubeznivimi besedami in jo poprosil za ples. Uršika ga je ljubeče pogledala, se mu sladko nasmejala in v ples privolila.

Urno sta po podu zletela. Tako elegantno sta se vrtela, tako lahkotno sta plesala čez plesišče. Sploh se ni videlo, kdaj sta z nogo na tla stopila. Plesala sta, kot da bi letela, kot da bi ju nosil vihar. Kar nisem mogel nehati strmeti v njuni plešočni postavi. Od čudeža sem prenehal igrati. Pa nisem bil edini! Vsi smo ju spremljali ob njenem veličastnem plesu.

To mladeniču ni bilo pogodu in je glasno zavpil: »Za gosli, za bas, strun drugih, ko plešem, zapoje naj glas!«

Urno spet smo poprijeli za glasbila, a bili smo prepozni.

Lea Morano, 8. b

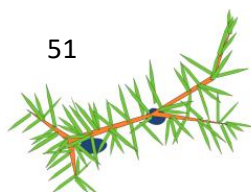
- drugi glasbenik

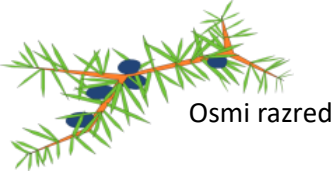
Nekega prelepega nedeljskega popoldneva se je na trgu odvijal velik ples, na katerem sem igral gosli. Vsi so se zabavali, se vrteli in plesali. Vsi so bili dobre volje, razen Urške, ki je bila najlepša daleč naokrog. Imela je dolge kodraste lase in velike modre oči, s katerimi je lahko zapeljala še najbolj zvestega moža. Bila je zelo zvita, znala je omrežiti vsakega moškega in ga potem seveda zavreči.

A na tem plesu se je pojavil mladenič, ki mu ni bila kos niti Urška. Ko se je ples že bližal koncu, se je postavni mladenič opogumil in zaprosil lepo Urško za ples. Ta je vabilo vesela sprejela in hitro sta se začela vrteti. Plesala sta tako lepo in hitro, da nisem mogel niti igrati več, plesalci pa so od začudenja tudi obstali. Vedno hitreje sta plesala in zavila proti Ljubljani in se izgubila v valovih. Vsi smo ostali odprtih ust. Ni nam bilo jasno, kam sta izginila.

Urške ni videl nihče nikoli več, jaz pa lahko samo ugibam, kaj se je v resnici zgodilo.

Lara Surina, 8. b

- ribič

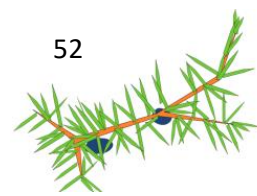
Bilo je lepo nedeljsko jutro. Zbudil sem se že ob petih zjutraj, da bi odšel na breg Ljubljanice loviti ribe, ki bi jih prodal na tržnici in s tem zaslužil kakšen dinar. Lovil sem ves dan, ampak ujel sem le nekaj rib.

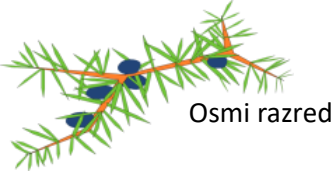
Ko se je zmračilo, sem se z ostalimi ribiči počasi odpravljaj proti domu. Naenkrat sta mimo mene priplesala črn možakar in neko dekle. Moški je bil visok, oblečen v črno obleko, imel je temne lase in vse na njem je delovalo mračno. Dekle je bilo manjše rasti. Nosilo je belo plesno obleko, imelo je dolge svetle lase. Na bregu sta plesala in plesala. Naenkrat sta bila na bregu reke. Videl sem, da se dekle ne počuti ravno dobro. Hotelo se je rešiti iz objema skrivnostnega moža. Toda ta jo je držal in z njo zaplesal v Ljubljanico. Pod njim se je naredil mogočni vrtinec in v sekundi ju je pogoltnil. Kmalu so se temni oblaki zgostili. Začelo je še bolj grmeti in deževati. Nekaj minut, ki so se vlekli kot ure, je bilo zelo grozljivo. Pihal je veter, Ljubljanica je začela prestopati bregove, vrtinec se je še hitreje vrtel. Potem je izginila vsaka sled o moškem in ženski. Ljudje so se ozirali za njima, ampak ju niso videli.

Po nekaj minutah se je vihar umiril, Ljubljanica se je znižala in posijalo je sonce. Odpravil sem se proti domu. Poslušal sem mimoidoče. Pogovarjali so se o dekletu, ki ga je vzela Ljubljanica. Govorili so, da ji je bilo ime Urška. Bila je ošabno in prevzetno dekle. O sebi je mislila, da je najlepše dekle v celi Ljubljani. Zavračala je vse snubce, ker je menila, da jo lahko zasnuje edino princ. Mimoidoči so se strinjali, da jo je doletela pravična kazen. Ponjo je nazadnje prišel temni princ, povodni mož. Z njim bo živela v podvodnem svetu. Razmišljal sem, da si dekle vseeno ni zaslužilo takšne kazni. Toda jaz je nisem poznal.

Kmalu sem pozabil na dekle, saj sem hitel domov. Nesel sem večerjo, ulovljene ribe. Danes bo družina spala s polnimi želodčki. In edino to je pomembno.

Žan Dimic, 8. b

Urškina pisma

Podvodne alge, 29. 4. 1875

Dragi starši!

Mami, očka! Vem, da vama nisem dolgo pisala. Tiste noči, ko sem izginila v reko, ne bom nikoli pozabila. S povodnim možem sva padla v vrtinec.

Pogoltnil naju je in kmalu zatem me je nekdo ogovoril: »Lepotička! Zbudi se.«

Ko sem odprla oči, nisem mogla verjeti, kje sem. Seveda sem sprva mislila, da sanjam, zato sem si še enkrat pomencala oči. Zvok, ki me je zbudil, je bil glas sirene, ki mi je pomagala na noge. Bila sem v čudoviti stavbi. Malo sem si jo ogledovala in pokukala v vsako sobano. Pa sem prišla do nekakšne plesne dvorane. Tam sem zagledala povodnega moža, ki se mi še ni uspel predstaviti. Ko pa sem bolje pogledala, je bil tam tudi starejši gospod, verjetno kralj, saj je nosil krono. Ko sem bila na balkonu nad plesno dvorano, sem se naslonila na ograjo in ta se je zlomila, jaz pa sem padla. Ko sem se pobrala, sem čutila ostro bolečino v petah in komolcih. K meni sta prišla povodni mož in kralj.

»Kakšna čast, da sem spoznal sinovo nevesto!«

Meni se še sanjalo ni, o čem govori, zato sem ga začudeno pogledala.

Povodni mož ga je ustavil: »Oče, ali naju lahko pustiš za trenutek sama?«

Kralj je odšel.

Mladenič pa se mi je vljudno predstavil: »Jaz sem Timi.«

Moje ime je že vedel, zato sva se odpravila v dnevno sobo. Tam mi je ponudil čaj, ki je bil zelo okusen. Po nekaj minutah sem spet začutila ostro bolečino in kar naenkrat sem omedlela.

Ko sem se končno zbudila, sem ležala v postelji. Okrog mene so bile same sirene. Kmalu sem ugotovila, da ležim v nekakšni bolnišnici.

Zaslišala sem: »Roka ne kaže dobro.«

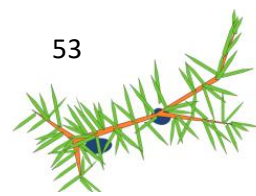
In nato je spregovoril moški glas: »Dajte ji uspavala.«

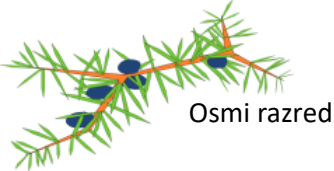
Začutila sem malo pekočo bolečino in zaspala sem.

Zbudila sem se v sobani s kraljem in Timijem. Zakričala sem, da hočem domov, k vama. Kralj se je s tem strinjal.

Timi je rekel: »To bo bolelo.«

Začutila sem ostro bolečino, kakor bi me rezali z nožem. Padla sem v nezavest.

Zbudila sem se pri reki Reki, ki naj bi tekla skozi Ilirsko Bistrico. V svojih žepih sem našla denar. Bilo je 250 000 cekinov. Kupila sem si kočo in našla moža, s katerim imam tri otroke. Mož je kmalu umrl in ostali smo sami, vendar srečni, da imamo drug drugega.

Rada vaju imam.

Urška

Jaka Anzelc, 8. b

Sarajevo, 10. 2. 1491

Dragi starši!

Od mojega odhoda sta minili že dve leti in vidva verjetno mislita, da sem mrtva. Vendar nisem, zato vama pišem to pismo, ker vem, da me pogrešata. Živim v Turčiji, v reki Bosni blizu Sarajeva. Zelo lepo je tu.

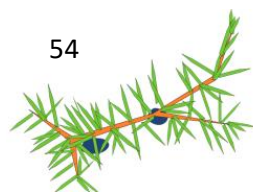
Zelo sem se spremenila. V tem času sem zrastle za približno dvajset centimetrov. Imam tudi daljše lase.

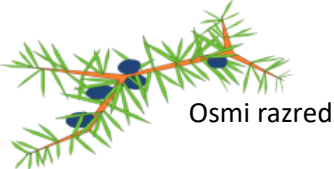
V Sarajevo sem prišla tako, da sem pred dvema letoma skupaj s svojim plesalcem padla v Ljubljano, ki naju je odvrгла v Savo. Tam sem s povodnim možem Urbanom živela nekaj tednov, nato pa sva se prepustila toku in prišla sva v Sarajevo. Živiva na dnu reke Bosne. Imava lepo in veliko palačo. V njej je vse pozlačeno. Živiva lepo, razkošno življenje. Z Urbanom imava dva sinova in dve hčeri. Sinova sta Janez in Martin, hčeri pa Lara in Ana. Z Urbanom deliva veliko spalnico, otroci pa imajo vsak svojo sobo. V dvorcu je tudi zelo veliko služabnikov.

Jaz sem lepa, kot sem bila pred leti, Urban pa je princ mojega življenja. Je visok mož in vse na njem je črno, razen oči, ki so zelene ... Imam ga zelo rada. Do mene se vede zelo lepo. Vsak večer me odpelje na površje in tam gledava zvezde. Počutim se kot vrtnica med spomladanskimi zvončki. In ta trenutek se mi zdi, kot da sem z vama.

Želim si, da me obiščeta. Če me bosta obiskala, mi, prosim, prinesita takšne kekse, kakršne smo jih nekoč delali skupaj.

Ne, ne obžalujem svoje nečimrnosti, saj sem bila zanjo nekako nagrajena.

Osmi razred

To je zaenkrat vse. Prosim, pišita mi tudi vidva.

Rada vaju imam.

Vajina Urška

Pišita na naslov:

Urška Sarajevo

Ulica sotočja

5. pomol

9999 Sarajevo

Turčija

Žan Dimic, 8. b

Podvodno mesto Trinon, 10. maj 1436

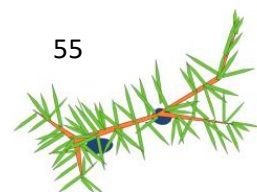
Pozdravljena!

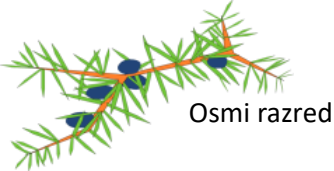
Pišem vama iz podvodnega mesta Trinon. Tu prebivam s povodnim možem že nekaj mesecev. Sedaj z njegovo družino živiva v razkošni mestni hiši. Njegov oče je eden najpremožnejših trgovcev podvodja.

Rada bi vama sporočila, da vaju imam še vedno zelo rada in vaju ves čas pogrešam. Vem pa tudi, da imata ogromno vprašanj o življenju pod vodo, zato vama bom opisala svoje tukajšnje življenje.

Trinon je majhno mesto, vendar ima bogato zgodovino in je v primerjavi z ostalimi mesti prav razkošno. Ceste so tlakovane, večina hiš je iz opeke. Tu je večji trg s prekrasno cerkvico in zvonikom. Mesto ima visoko in močno obzidje. Hiša, v kateri sedaj prebivam, stoji blizu središča Trinona.

Družina povodnega moža, ime mu je Peter, je do mene zelo prijazna. Njegova mati me ima še posebej rada. Peter ima starejšo sestro, s katero se zelo dobro razumem. S Petrom sem se pred enim letom poročila in zdaj pričakujeva otroka. Mislim, da bo mali povodni možek z majhnimi škrkami. Meni so se škrge že razvile, imam pa tudi bolj blede kožo, lasje pa so mi malo potemneli.

Petrova mati je še kar dobra kuharica. Večinoma so na jedilniku jedi iz rib. Včasih nam ob nedeljah pripravi kakšno bolj veličastno kosilo, kot so jedi iz hobotnice.

Peter mi vsak dan izkazuje mnogo ljubezni. Zelo je vesel, da mu bom rodila otroka. To me zelo osrečuje. Večkrat, preden greva spat, ga vprašam, zakaj me je odpeljal.

Njegov odgovor je vedno enak: »Od zmeraj si mi bila všeč.«

Ampak mislim, da je v njegovem odgovoru nekaj več. Mislim, da me je hotel malo kaznovati zaradi mojega obnašanja do moških in moje nečimrnosti. Res je, da sedaj ne morem priti iz podvodja, ampak tega tudi nočem. Tu mi je prav lepo in mislim, da ne obžalujem svojega obnašanja v vajinem svetu.

Od takrat, ko me pripeljal sem, sva videla že kar nekaj dežel in mest. Z njegovim očetom sva potovala v prelepi kočiji. Njegov oče me je naučil nekaj malega o trgovanju. Ko smo bili v Petrovem rojstnem kraju, Paranoini, me je Peter zaprosil za roko. To sem pričakovala, a sem bila vseeno presenečena. Že čez dva tedna sva se poročila. Ko je izvedel, da sem noseča, smo postopoma prenehali potovati in se ustalili v Trinonu.

Rada bi vama še povedala, da je moje ime sedaj Zalika. Če mi hočeta pisati, kot naslov napišita le moje ime in mesto Trinon. Zagotovo bom pismo dobila.

Rada bi se vama še opravičila, ker vama nisem pisala prej. V podvodju je pergament zelo redek in šele v Trinonu sem ga dobila.

Z ljubeznijo

Vajina Urška

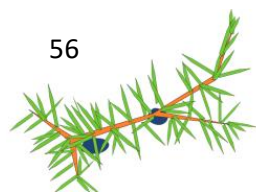
Lea Morano, 8. b

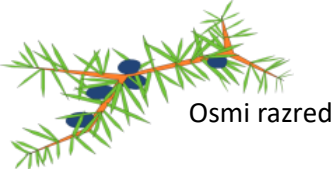
Podvodni svet, 15. veliki srpan 1569

Draga mati, dragi oče!

Minili sta že dve leti, odkar me je odnesel vrtinec v strugi reke Ljubljanice. Zdaj prebivam v podvodnem dvorcu, seveda skupaj s povodnim možem.

Dvorec ima štiri vitke stolpiče, ki segajo od globin do gladine. Narejen je iz drobnih školjk in prečudovitih biserov, ki se lesketajo cele noči. Okna so obokana z raznobarnimi algami. Pred dvorcem so narejene stezice iz drobnih belih kamenčkov, med njimi pa rastejo čudovite korale.

Po prihodu v ta svet sem morala prvih nekaj dni ležati, saj se mi je zelo vrtelo. Povodni mož je za to krivil prepočasno rast škrg, zato sem na dan morala pojesti skoraj pet kilogramov rib. Čez mesec dni sem dobila škrge in sedaj se lahko sprehajam po čudovitem dvorcu.

Povodni mož je bil tako prijazen, tako očarljiv, tako ... no, zmanjkalo mi je besed, s katerimi bi ga opisala. Že prvi dan mojega prihoda je sedel na moji postelji in mi pripovedoval o svoji nesrečni preteklosti. Tudi on je bil včasih človek, natančneje princ, ki se je utapljal, rešila pa ga je kraljica morskih deklic.

Do mene in morskih deklic se vede zelo lepo, do njih, ker je njihov dolžnik, do mene pa, ker že nekaj mesecev pod srcem nosim njegovega otroka. Otroka? Najverjetneje bi me vidva v tem trenutku objela, vendar vedita, da ni lahko imeti otroka s povodnim možem. Vsako jutro moram pojesti dva morska polža, pest skuhanih školjk in spiti čaj iz alg. Čeprav mi zajtrk ne tekne, mi juha s koralami diši bolj kot tvoja nedeljska obara, mama. Pa ne bodi, prosim, užaljena.

Vsako jutro k meni prideta dve morski deklici. Postali sta moji prijateljici. Ena ima dolge črne lase in siv luskast rep. Njena sestra pa je svetlo modre barve, s tem mislim na njeno kožo. Drugače pa je zelo podobna sestri.

Želim si, da bi me vsako jutro zbudil vonj po kavi, ki jo znaš ti tako dobro skuhati. Želim si, da bi spet vonjala očetovo pipo, ki jo pokadi vsako jutro. Želim si, da bi bila vidva tukaj ob meni. Saj ne, da mi ni všeč tukaj, samo pogrešam vaju. Želim si, da bi naju kdaj lahko obiskala, da bi videla, kako srečna sem. Da bi mogoče videla vajinega vnuka, ko bo rojen. Da bi mi delala družbo. Saj ne, da morski deklici nista dobra družba, vendar bi rada govorila s kom iz svojega ožjega družinskega kroga.

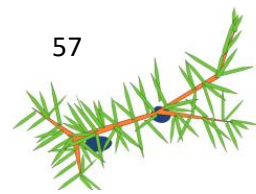
Povodni mož je zadnje čase zelo zaposlen, saj so iz pritoka Donave ljudje začeli napeljevati vodo v svoje vodnjake in razne kanale, ki se širijo po poljih, zato se v reko izlivajo umazani potočki. Zadnjič se je tako razjezil, da je Donava poplavljala mesece.

Malo mi je žal, da sem bila ošabna, nedotakljiva, a zdaj sem srečna, saj sem zaljubljena v podvodnega princa in jaz sem njegova prelepa princesa.

Upam, da nista točila solz za menoj!

Vajina Urška

Špela Pangerc, 8. b

Ljubljana, 18. 6. 1678

Draga mati, dragi oče!

Minili sta že dolgi dve leti od Nevihnega plesa, a še vedno sem živa. Ves ta čas prebivam nekje v dvorcu v globinah prelepe Ljubljane in nenehno mislim na vaju.

Ugotovila sem, da je moj soplesalec pravzaprav povodni mož. Do mene je prijazen, ob njem se počutim varno in srečno. Končno spoznavam, kaj vse mi je življenje ponujalo, a sem vsa ta leta samovšečno in vzvišeno zavračala. Obžalujem svoja brezsrdna dejanja, ne mine dan, da se jih ne bi kesala. V minulih dveh letih sem spoznala pravo ljubezen, ljubezen do povodnega moža. Lani sva se v kristalni sobani, ki je polna dragih kamnov, biserov in draguljev, vzela za moža in ženo. S poroko sem tudi sama postala morska deklica, zato mojega obraza ne bosta več videla. A vedita, da je tako bolje za vse.

Palača, v kateri živim, je zelo lepa. V njej je veliko slik, ki jih krasijo debeli okvirji v zlati barvi. Tla so iz čistega marmorja in v njih lahko vidiš svoj odsev. V palači godci neprestano igrajo najlepše pesmi, ob katerih s povodnim možem pleševa. Ti plesi so mnogo bolj prijetni in mirni od Nevihnega plesa, kljub temu pa me vsak opomni nanj in na mojo ošabnost, ki jo obžalujem.

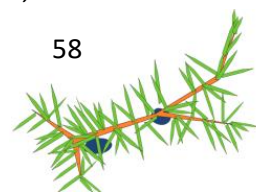
Na dvoru seveda ne prebivava sama, tu živi še nekaj povodnih mož, ki so na las podobni mojemu izbrancu, a vendarle v njem vidim nekakšno drugačno energijo, ki že spominja na magijo. Mogoče gre celo za urok.

Vidva povodnega moža nista videla. Ime mu je Vodni. Je visoke postave, ima modre oči, kot da bi se po njih pretakala voda, ter temne lase, ki se skoraj svetijo. Do mene ni bil nikoli nesramen. Včasih imam občutek, da mi s tem hoče pokazati, kakšna bi morala biti jaz do vseh tistih ubogih mož. To me včasih prav zaboli in spet občutim nepopisno grozen občutek krivde, ki je hujši, kot da bi mi tisoč nožev zarili v telo. Ta občutek me bo kot tiha grožnja lovil do konca mojega bitja. A to je več kot poštena kazen, ki si jo zaslužim. A po toči zvoniti je prepozno.

Upam, da sta zdaj pomirjena, ko vesta, kaj se je zgodilo z mano. Lepo vaju prosim, da se v mojem imenu opravičita vsem trpečim mladeničem. Vedita, da se v življenju dobro z dobrim vrača, slabo pa s slabim plača.

Vedno vajina Urška

Lara Surina, 8. b

Družinske zgodbe

Moj oče je zelo delaven človek in rad pomaga. Načrtuje tudi za prihodnost. Z menoj je zelo dober in večkrat mi kupi, kar si želim. Samo pri obveznostih do šole je strog.

Nekega dne pred poletnimi počitnicami sem zaključeval z izdelavo avtomobilčka na električni pogon, ki ga je poganjal ventilatorček. Izdelovali smo ga pri predmetu tehnika in tehnologija, a smo ga morali dokončati doma. Moral sem samo še namestiti kolesa na trdi žici in jih namestiti na avtomobilček ter povezati žice in baterijo, ki poganja ventilatorček. Uspelo mi je, ampak avtomobilček se ni premaknil z mesta. Nato sem ga potisnil, da bi se premaknil, vendar se ni. Razmišljal sem, kaj bi bilo narobe, a napake nisem odkril.

Zato sem očeta prosil, če mi pomaga. Privolil je. Najprej je zaoblil kolesa z napravo za brušenje. Potem sva ponovno povezala baterijo z žicami, a avtomobilček se zopet ni premaknil. Trdi žici, na katerih so bila kolesca, sva skrajšala, ker sta bili predolgi. Tudi to ni pomagalo, zato sva zamenjala trdi žici z drugima.

Po več neuspešnih poskusih sva ugotovila, da avtomobilček ne bo deloval, ker je bil material za sestavo slab, in sva odnehala. Tudi nehati je treba znati.

Amadej Nemec, 8. a

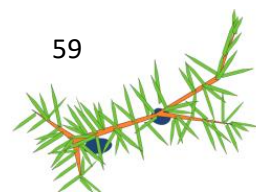
Pred nekaj leti sva se z očetom sprehajala po vasi. Z njim rada hodim, saj mi pove zanimive zgodbe. Hodila sva po poti, ki še ni bila asfaltirana, Zagledala sem nekakšen zbiralnik vode. Zgledal je kot majhna jama, imel je železna vrata, skozi katera se je videlo vodo, proti kateri so bile narejene kamnite stopnice.

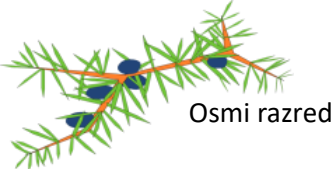
Sama pri sebi sem se vprašala, če obstaja o tem zbiralniku kakšna legenda, a sem nato to vprašala očeta. Rekel je, da so pred veliko leti nekemu človeku odrezali stegno in ga vrli v ta zbiralnik in da se zato imenuje Krvavo stegno.

Nisem vedela, ali naj verjamem, a sedaj nerada hodim tja.

Oče mi je povedal veliko zgodbic, za katere sem menila, da so resnične, tudi naučil me je veliko novih stvari. Nikoli me ni tepel, ampak mi je samo rekel nekaj besed ali pa samo začel grdo gledati, zato sem vedela, da kaj ni prav. Tudi kaznoval me ni nikoli. Zmeraj sva rada skupaj pela pesmice, ki sva si jih sama izmislila. To počneva tudi sedaj.

Monika Šircelj, 8. a

Lansko poletje se je oče šel peljat z motorjem v Zadar. Tam se mu je motor pokvaril in je prišel domov z avtobusom. Naslednji dan sva šla motor skupaj iskat.

Vstala sva že pred šesto in se odpravila. Sklenila sva, da bova izkoristila dan in uživala. Med potjo v Zadar mi je pripovedoval, kako zanimivo se je bilo peljati z avtobusom. Smejala sem se, ko je rekel, da je na njem pričakoval, da bo nanj vstopil pastir z ovco na rami. Pot je bila prijetna. Prvi postanek sva imela v Karlobagu. Malo sva si raztegnila noge in se odpeljala cilju naproti.

Po treh urah potovanja sva se pripeljala pred gostišče, kjer je oče pustil motor. Gostilničar naju je veselo pozdravil, saj se že dobro poznamo. Ta čas, ko sta z gostilničarjem nalagala motor na prikolico, sem jaz rolkala na igrišču. Potem sva odšla v gostišče nekaj pojest. Vzela sva si čas in bilo je zelo lepo, ker se nama ni nikamor mudilo.

Po kosilu sva se odpravila v mesto. Večkrat sem že bila v Zadru in zelo mi je všeč. Moj najljubši kraj je ob orglah na obali. To so odprtine, pod katere udarja morje in ustvarja prečudovite zvoke. Nekaj časa sva se tam sončila, nato pa sva se šla kopat.

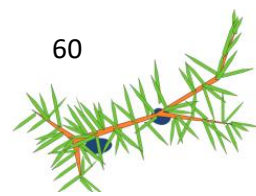
Zvečer, ko sva se že peljala domov, sva ob cesti zagledala lunapark. Seveda sploh ni bilo možno peljati mimo. Ustavila sva se in odšla pogledat, kaj imajo. Bilo je noro. Vse sva preizkusila: vrtiljak, skodelice, ki se vrtijo na vse strani, vlakec smrti in na koncu še hišo strahov, ki pa ni bila prav nič strašljiva.

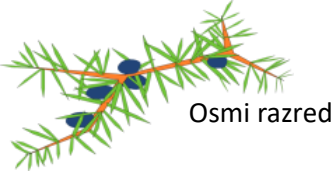
Vsega lepega je enkrat konec in prišel je čas, ko sva se morala odpeljati domov. Oba sva bila mnenja, da sva preživela čudovit dan. Bilo je nepozabno. Še dobro, da se mu je pokvaril motor. Tudi v slabem se najde nekaj dobrega.

Rebeka Dolgan, 7. a

Bilo je povsem običajno nedeljsko jutro, ko sva z bratcem sklenila, da bova prvič sama poskrbela za nedeljsko kosilo. Odločila sva se, da bova pripravila testenine in lososa v smetanovi omaki. A najin poskus se ni dobro končal.

Pripravila sva vse potrebne sestavine in pričela. Naprej sva nasekljala čebulo ter jo prepražila. Že takoj sva ugotovila, da se najino kuhanje ne bo dobro končalo, saj je vsak hotel jed pripraviti na svoj način. Prišel je čas, ko sva morala narezati ribo. Hotela sem rezati jaz, saj sem menila, da sem v tem boljša. Začela sem rezati. Ker je želel tudi bratec poskusiti, jaz pa mu nisem dovolila, sva se začela prepirati. Prst je položil pod rezilo noža, jaz pa tega

nisem opazila, zato sem potegnila z nožem. Zarezala sem globoko in iz rane mu je pričela zelo močno teči kri.

Takoj sva poklicala mamo, ki mu je rano pokrila in povezala. Odpeljala ga je v zdravstveni dom v Ilirsko Bistrico. Od tam so ga napotili v bolnišnico, kjer je dobil tri šive. Vso pot se je mama jezila name. Ampak bratec jo je ves čas prepričeval, da se je porezal sam in da jaz nisem nič kriva.

Tako smo tisto nedeljo ostali brez najinega kosila. Veseli smo bili, da se je na koncu vse skupaj dobro razpletlo in ni bilo večjih poškodb.

Maja Boštjančič, 8. a

Nekega dne, pred približno enim letom, sva z mlajšim bratom Mitjo prišla domov iz šole. Pripeljal naju je šolski avtobus. Doma sva bila sama, zato sva se zelo dolgočasila. Predlagala sem, da se greva igrat nogomet. Mitja je bil za in hitro sva stekla po stopnišču navzdol, si obula superge ter vzela nogometno žogo.

Najprej sva si žogo samo podajala, nato pa se je Mitja domislil, da bi lahko tekmovala, kdo žogo brcne višje. Ko sem bila na vrsti jaz, je žoga priletela v luč nad vrati. Luč se je razbila. Nisva vedela, kaj narediti, zato sva samo stekla v hišo in upala, da mama in ata ne bosta preveč jezna.

Ko je domov prišla mama, je razbito luč takoj opazila. Ni bila jezna. Rekla je, da sta z očetom nameravala kupiti novo. Oddahnila sva si in mami obljubila, da bova naslednjič bolj previdna.

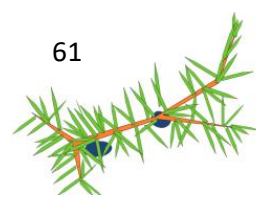
Katja Frank, 8. a

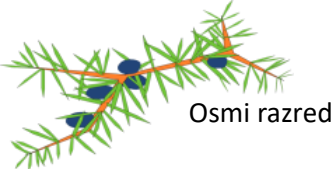
Ko sem bil mlajši, sem se velikokrat kregal s sestro.

Imel sem enajst let. S sestro sva kuhala kosilo. Začela sva se prepirati in ker nisva bila pozorna, je olje v posodi zagorelo. S sestro sva odstranila posodo s štedilnika in pogasila ogenj. Olje je poškropilo zid in na zidu je ostal oljni madež. S sestro sva sklenila, da se pobotava.

Ko so se starši vrnili domov, sva se jim zlagala, da se je olje vnelo zaradi prevelike toplote. Odločila sva se, da se ne bova več prepirala v kuhinji.

David Kezić, 8. a

Ko sem bila stara štiri leta, sem se veliko igrala s svojim bratrancem Nejcem.

Nekega dne sva se igrala pred našo hišo na vrtu. Tam imamo majhen ribnik z ribami. Igrala sva se okrog njega in poskušala ujeti ribe. Kar naenkrat me je bratranec porinil v vodo in se začel smeјati, jaz pa sem začela jokati, saj mi je bilo zelo mraz, bila je jesen. Ko so starši slišali, da jočem, so prišli, me videli v ribniku in vsi so se mi začeli smeјati. Potegnili so me iz ribnika in jezno sem šla v hišo, da bi se posušila.

Kaja Maljevac, 8. a

Nekega dne sva se s sestro igrali zunaj na trampolinu. Skakali sva visoko in padali na rit. Bilo je zelo zabavno, dokler ni moja sestra padla na trdna tla. Jokala je in mama je prišla pogledat, kaj je bilo. S strahom sem ji povedala, da je padla s trampolina in da jo boli roka. Mama je pogledala, kaj je bilo in ker je bilo vse v redu, smo šle spet skakat. Še prej pa je oče namestil zaščitno mrežo in naročil, naj bolj pazim na sestro.

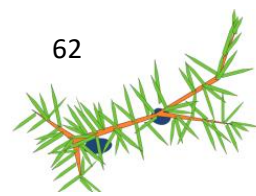
Nika Mršnik, 8. a

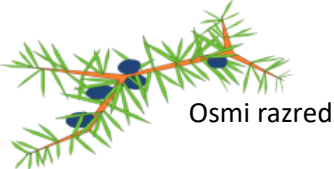
Nekega dne, ko sem bil mlajši, je sestrična prišla k meni in ker je bil dan deževen, sva gledala film Transformerji. V filmu je bil prizor, ki ni bil primeren za naju, vendar sva še naprej gledala. Ko je to opazila najina babica, nama je ukazala, da tega ne smeva gledati. Vendar sem se ji uprl in nisem hotel prekiniti ogleda, potem pa me je podprla še sestrična. Zaradi tega sva film lahko gledala dalje in od takrat naprej sva še bolj povezana.

Amadej Nemec, 8. a

Lani sem z bratrancem Markom in z njegovimi ter svojimi starši odšla v Ljubljano po nakupih. Ko so si starši ogledovali izložbe, sem pazila na Marka. Samo za hip sem pogledala stran in že ga ni bilo. Diskretno sem ga začela iskati, da starši ne bi zagnali panike. Kako sem si oddahnila, ko sem ga našla! Bil je v trgovini s posteljami. Tako je bil utrujen, da je šel malo zadremat.

Rebeka Oblak, 8. a

Pred približno šestimi leti me je moj brat Aleks hotel naučiti vožnje z motokros motorjem. Na dvorišče pred hišo je pripeljal motor. Rekel mi je, naj se usedem spredaj, on pa bo sedel za mano, da mi bo lažje pomagal. Jaz seveda še nisem vedela, koliko moram pritisniti na plin, zato sem ga stisnila do konca in tako sva šla naravnost v lonec z rožami in padla. Meni ni bilo nič, Aleks pa se je spekel na izpušni sistem. Še danes se mu pozna, kje je bila opeklina.

Alja Ronzullo, 8. a

Moji sestri je ime Manca, od mene je starejša dve leti. Zelo dobro se razumeva, ampak kdaj pa kdaj se tudi skregava.

Spomnim se dogodka, ko sva bili mlajši in sva se sprli. Imeli sva prijateljico iz naše vasi, s katero sva se zelo dobro razumeli. Med počitnicami je prišla k nam, da bi se igrale. Ker sta moja sestra in prijateljica bili sošolki, sta se boljše razumeli, tako da sta se ves čas skupaj zabavali. Neprestano sta igrali badminton, meni pa sestra ni pustila, ker je menila, da ne znam, zato sem skoraj cel dan samo sedela in gledala. A ker sem bila bolj prebrisana od nje in sem naredila več neumnosti kot ona, sem se spomnila maščevanja.

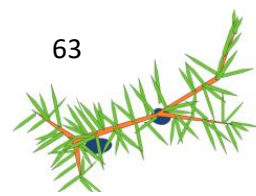
Domislila sem se neumne ideje, ki mi je vendarle bila zelo všeč. Sestra in prijateljica sta se še zmeraj igrali, jaz pa sem čakala na trenutek, ko bo žogica za badminton zletela v grmovje poleg ceste. Po dolgem čakanju je žogica končno zletela v grmovje, pod katerim je bilo seveda veliko kopriv. Sestra je pogumno odšla po žogico, jaz pa za njo. Ker je bilo bolj strmo, sem sestro malo porinila, da je padla v koprive in za sabo povlekla svojo prijateljico. Ker je bila tudi moja družina zunaj, smo se vsi začeli smejeti.

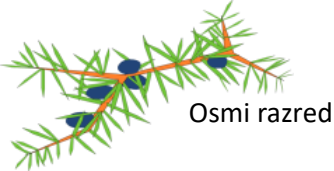
Sestra in prijateljica nista bili poškodovani, a ju je vse srbelo in peklo. Pomagala sem jima, da sta se polili s hladno vodo in nato namazali s kremo. Ampak sestra ni bila prav nič vesela, z mano se ni pogovarjala cel dan.

Naslednji dan sem se ji opravičila in ji kupila veliko čokolado. Takoj mi je oprostila, saj je velika ljubiteljica čokolade.

Monika Šircelj, 8. a

Z babico sva se odpravili na izlet z vlakom. Bila sem zelo žejna, pijače pa nisva imeli s seboj. Na srečo je babica na vlaku srečala svojo prijateljico, ki je imela plastenko, polno kave. Spila sem malo kave in v trenutku mi je postalo slabo. Kava je bila zelo sladka. Še nikoli v življenju

mi ni bilo tako slabo. Babica je spraševala po vlaku, če ima kdo s seboj vodo. Končno je vodo našla. Popila sem nekaj požirkov in takoj sem se počutila bolje.

Od tistega dne kave ne pijem več, kadar sem žejna.

Rebeka Oblak, 8. a

Nekega večera, ko sem bila stara pet let, smo kuhali večerjo. Brskala sem po omari in našla nagrobno svečo. Prinesla sem jo k mami in jo prosila, nam mi jo prižge. Mama mi je zažugala, da se je ne smem dotakniti, ampak jo lahko samo od daleč opazujem.

Nekaj časa sem jo res, potem pa so me zasrbeli prsti. Roko sem položila na pokrov sveče. Zelo me je speklo. Še dobro, da ni nihče opazil. Hitro sem stekla v kopalnico in roko oblila z mrzlo vodo. Zelo me je peklo, vendar nisem hotela zajokati, da ne bi ugotovili, da sem se opekla.

Čez nekaj časa so se na roki pojavili mehurčki. Moj oče je to seveda opazil in me vprašal, kaj se je zgodilo. Rekla sem mu, da sem se udarila. Seveda je vedel, da sem se opekla na svečo na mizi. Peljal me je k sveči in mi rekel, da moram drugič ubogati njega in mamo. Nato je svečo ugasnil.

Spoznala sem, da se moram držati nasvetov, ki mi jih dajo starši, saj so največkrat zelo koristni.

Katja Frank, 8. a

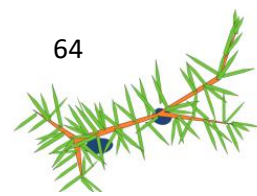
Pred nekaj leti sem bila z družino na rojstnodnevni zabavi pri sorodnikih. Postregli so nam s hrano in pijačo.

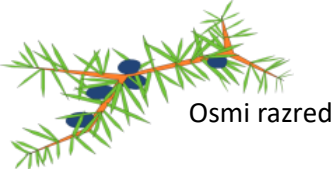
Na mizi je bila poleg narezkov tudi raznovrstna vložena zelenjava, med katero so bili pekoči feferoni. Teta me je že na začetku opozorila, da feferoni niso primerni zame, saj so zelo pekoči. Pomislila sem, da bi jih kljub opozorilu lahko poskusila.

Vzela sem največji feferon in ga pogumno stlačila v usta. Po ugrizu vanj mi je pekoči občutek jemal dih. Mama je opazila, da imam zelo rdeč obraz ter solzne oči. Poklicala je teto in ta mi je brž prinesla kozarec mleka. Ko sem ga popila, je bil občutek v ustih veliko prijetnejši.

Tega ne bom nikoli več ponovila. Od tistega dne vedno upoštevam opozorila starejših.

Maja Boštjančič, 8. a

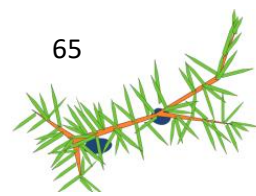
Bilo je toplo poletje. Z družino smo bili na počitnicah, kampirali smo ob morju. Zame in za mojega brata je bil to poseben čas. Bila sva še majhna otroka in oboževala sva plažo ter morje.

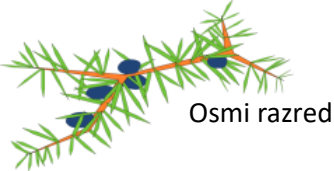
Pogosto sva zahajala na obalo. Meni je bila še posebej všeč kamnita plaža. Kamenje je bilo gladko in prav nič ni bodlo, bilo je prijetno toplo, včasih še prevroče, zato me je peklo v stopala. Če sem pa stopila v morje, le toliko da mi je voda prekrila stopala, sem lahko svoje majcene prstke zarila v mivko. Nekaj najlepšega je bilo, ko mi je mivka polzela med prsti. Glavni čar vsega pa je bilo morje. Bilo je vznemirljivo in malce srhljivo, ko si se zagledal v daljavo in videl le modrino. Modrino sinje modrega neba in modrino temno modrega morja, ki mu ni bilo konca. Najlepše pa je bilo zvečer, ko je sonce zahajalo in morje obarvalo zlatorumeno, kasneje v svetlo in temno oranžno, včasih pa še v rdeče, tako da je izgledalo, kot da je sonce zanetilo morje. Potem je prišla noč in vse je postalo spet temno in modro, a vseeno sijajno, saj se je v morju videl obris mesečine. To so bili najbolj čarobni trenutki morja.

Najbolj radostni in veseli pa so bili, ko sva z bratom čofotala v tej neskončni modrini. Zadrževala sva se blizu obale. Samo do tam, da sva še lahko stala na morskih tleh. Včasih sva zaplavala še malo bolj stran od obale, a nikoli prav veliko dlje. Le ko sta za nama plavala tudi starša smo se oddaljili toliko, dokler niso bili kopalci na plaži videti kot možicljji, veliki kot moj otroški prstek.

Nekega dne, pa si je brat zaželel, da bi se šel potapljat. Oče je privolil in odločila sta se, da se bosta potapljala naslednje dopoldne. Tudi jaz sem želela iti z njima, ampak me je bilo malce strah, da mi z mamo ne bosta dovolila, saj se nisem znala potapljati. Moj strah je bil odveč. Vseeno sta mi pustila, da grem. Tako smo naslednji dan spet šli na obalo in zaplavali v morje.

Plavali smo toliko časa, dokler se je moj brat ob potopu še lahko dotaknil morskih tal. Jaz sem samo plavala ob njiju in ju opazovala, kako se spuščata v globino in priplavata iz nje, včasih s kakšno školjko v roki, ki sta jo našla pod vodo, včasih pa praznih rok. Tudi jaz sem si želela najti školjko, zato sem se poskušala potopiti, vendar se seveda nisem mogla spustiti do dna. Zame je bila tu voda pregloboka. Vame se je začela naseljevati žalost. Začela sem postajati ljubosumna na brata, saj se je on lahko potopil do dna, jaz pa ne. Bila sem jezna. Takrat sta me poklicala. Brat je imel že polne roke školjk in ni jih mogel več držati ali se z

njimi potapljati, ne da bi jih med potopom izgubil. Prosil me je, naj jih odnesem na obalo. Ker nisem imela drugega dela, sem seveda privolila.

Začela sem plavati proti obali. Šlo mi je počasi, saj sem imela polne roke školjk in morala sem paziti, da nisem kakšne izgubila. Naredila sem prehiter zamah in ena izmed školjk mi je padla iz rok. Hotela sem jo ujeti, ampak mi je padlo samo še več školjk. Obupala sem nad njimi in plavala naprej, ko mi je padla še ena školjka. In še ena.

Takrat mi je prekipelo: »On se lahko potaplja, jaz se ne morem. Naj si še školjke sam odnese do obale, če jih že s takim veseljem prinaša iz vode!«

Vse školjke sem izpustila in jih gledala, kako so počasi padale proti dnu. Le ene nisem vrgla, tiste najlepše.

»Ta bo moja!« sem si mislila in priplavala do obale.

Že takoj, ko sem stopila iz vode, mi je postalo žal. Stekla sem k mami, ki je ležala na brisači in brala, ter ji vse povedala. Poslušala me je do konca, saj je videla, da mi gre na jok, me objela in potolažila ter mi rekla, naj se bratu opravičim in mu dam školjko, ki mi je še ostala. Ko sta oče in brat prišla iz vode, sem bratu povedala, kaj sem storila in se mu opravičila ter mu dala tisto najlepšo školjko. Bil je jezen in ni mi takoj oprostil. Odpustil mi je šele naslednji dan. Takrat mi je vrnil školjko in rekel, da ni več jezen name zaradi školjk, ki sem jih vrgla v morje, saj da je v morju še tisoče takšnih. Povedal je še, da se gre spet potapljat z očetom in me je celo povabil, naj grem z njima. Bila sem zelo vesela in sprejela povabilo.

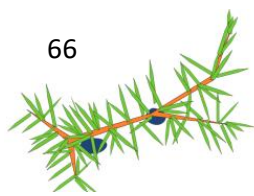
Zdaj smo se potapljali tudi bližje obali, kjer sem se lahko potapljala tudi jaz. Ni mi šlo tako dobro kot bratu in nisem našla toliko školjk kot on. Ko sem našla svojo prvo školjko, sem bila zelo ponosna sama nase in bila sem zelo vesela, da imam takšnega brata.

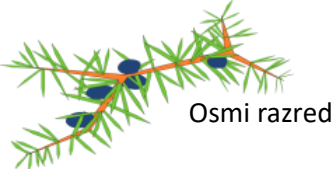
Lea Morano, 8. b

Ko sem bila mlajša, je vsa hišna dela opravila mama. Tako je nekega dne pozabila oprati majico, ki sem jo želela obleči naslednji dan. Bila sem jezna. Naslednje tri dni mama ni oprala nobenega mojega oblačila. Vprašala sem jo zakaj. Odgovorila mi je, da ne spoštujem njenega dela, čeprav je vedela, da to ni res. Sama sem morala oprati vsa svoja oblačila in to na roke. Šele takrat sem se zavedla, koliko dela ima mama.

Moja oblačila še vedno pere mama, nisem pa nikoli jezna, če ni vse oprano, ko to želim.

Lara Surina, 8. b

Nekoč sem šla z mamo v nakupovalni center. Tam je bilo veliko lepih stvari. Zagledala sem se v plišasto igračko in jo želela na vsak način imeti. Mama je rekla, da imam dovolj igrač in mi je ni hotela kupiti. Medtem ko si je mama ogledovala druge stvari, sem se izmuznila z igračko proti izhodu. Ko sem stopila skozi vrata, se je prižgal alarm. Prestrašila sem se in začela teči. Izgubila sem se in zajokala. K meni je stopil varnostnik, me vprašal, kdo sem, in po zvočniku povedal, da je izgubljena deklica pri njem. Takoj je bila pri meni mama. Opravičila se je varnostniku, meni pa naredila celo pridigo.

Pia Kapelj, 8. b

Bližal se je očetov rojstni dan. Mama mu je spekla torto, ki je bila zelo lepa. Položila jo je v hladilnik in odšla v trgovino.

Ko sem prišla v kuhinjo, sem bila zelo lačna. Odprla sem hladilnik in zagledala torto. Ogledovala sem si jo in s prstom okušala kremo. Toda naenkrat se je na torti pojavila velika luknja. Poskušala sem popraviti nastalo škodo, vendar je bilo vse še slabše. Kar naenkrat pa je zazvonil zvonec. Bala sem se, da se je mama že vrnila. Ko sem odprla vrata, sem pred hišo zagledala prijateljico Majo. Vprašala me je, če se grem z njo igrati. Rekla sem ji, da ne morem, ker moram popraviti očetovo torto, ki sem jo uničila. Ponudila mi je pomoč.

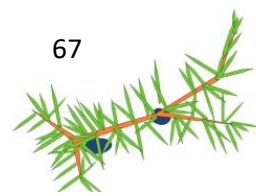
Znala je narediti točno tako kremo, kakor jo je naredila mama. Ko je prišla mama iz trgovine, sploh ni opazila, da se je na torti nekaj dogajalo.

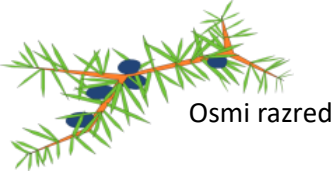
Tina Logar, 8. b

Za rojstni dan sem si zaželela svoj glasbeni stolp. Tisti dan sem dobila čisto majhen paket z napisom ZA ŠPELO. Odprla sem ga, upajoč, da je v njem navodilo za sestavljanje glasbenega stolpa. Ampak ne! Bila je čisto majhna glasbena skrinjica. Vrgla sem jo na posteljo in užaljeno jokala.

Ker sem bila kujasta še cel dan, je mama povedala: »Kdor z malim ni zadovoljen, ni vreden velikega. Tako, da boš vedela. Ko boš pridna in boš ubogala, boš morda dobila glasbeni stolp.«

Ob teh besedah sem se zamislila in postavila glasbeno skrinjico na polico nad posteljo. Z mamo sva bili v trgovskem centru. Šli sva mimo knjigarne, v kateri so bile razstavljene tudi najnovejše knjige. Med njimi je bila tudi čisto nova zgodovinska enciklopedija. Vsi vedo, da imam rada knjige, še posebno zgodovinske.

Ko sem prišla domov, sem stekla k očetu in ga vprašala: »Ati, ali si lahko kupim novo knjigo? Takšne še nimam.«

»Seveda. A le, če boš sama prispevala zanjo,« mi je odgovoril.

»Ampak kje naj dobim toliko denarja?«

»Zrno na zrno pogača, kamen na kamen palača,« je modroval oče in obrnil časopisno stran.

In tako se je začela moja akcija ZA KNJIGO. Manjkalo mi je le še dvajset evrov in bila sem zelo nestrpna. Pretaknila sem vsak kotiček sobe in srečna sem bila za vsak cent, ki sem ga našla. Končno sem nabrala dovolj denarja. Naslednji dan sem razbila svoj hranilnik in z očetom veselo šla proti knjigarni. Domov sem se vrnila z veliko in debelo knjigo.

Ko sva z očetom hodila proti hiši, mi je rekel: »Vidiš, da zmoreš sama. Zdaj si že velika.«

Špela Pangerc, 8. b

Ko sem bil zadnje leto v vrtcu, smo za zaključek šolskega leta z vzgojiteljicami pripravili igro, s katero smo se hoteli posloviti od brezskrbnih dni, saj smo jeseni morali v šolo. Na ta dogodek smo se pripravljali dolgo časa. Nestrpno smo pričakovali nastop, na katerem bomo staršem pokazali, kaj smo pripravili. Prireditev smo imeli v Dolnji Bitnji pri eni od sošolk.

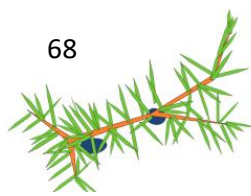
Tisti dan mi bo ostal vedno v spominu, saj je šlo vse narobe. Ko sem prišel domov iz vrtca, mi je mama povedala, da se je oče poškodoval. Bil sem žalosten, ker ni mogel z nami na zaključno prireditev. Babica ga je odpeljala v bolnišnico.

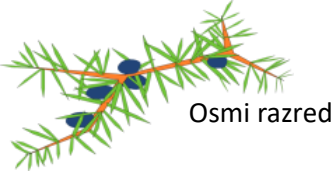
Ker je bil takrat moj bratec še dojenček, je mama prosila stričevo ženo, če gre z nami v Bitnjo. Tako smo šli teta Tatjana, bratranec Miha, bratec, mama in jaz. Igrali smo igro, kjer smo bili palčki, saj se je naša skupina v vrtcu imenovala Palčki. Med igro je mama poskušala snemati, da bi tudi oče videl prireditev. Med dogajanjem je večkrat zajokal moj petmesečni bratec. Tistega dne si nisem predstavljal takega.

Po prireditvi smo se družili s starši. Mislil sem, da mi bo vsaj takrat lepo. Vendar ni bilo tako. Ker je že cel dan šlo kaj narobe, se je tudi druženje za nas končalo predčasno. Moj bratranec se je igral s sošolkinim bratom. Med igro je padel v ribnik. Bil je premočen od glave do pet.

Odšli smo domov. Tistega dne sem spoznal, da gre včasih lahko vse narobe in da si pri tem ne moremo pomagati.

Žan Dimic, 8. b

Starši te kdaj učijo na vsakdanjih prigodah. Po navadi si takšne nauke bolj zapomnimo, kot če nam jih samo povedo. Tudi mene so že tako učili.

Ko nujno potrebujemo kakšno sestavino za kuho ali peko, me mama vedno pošlje v bližnjo trgovino ponjo.

Nekega popoldneva, ko je mama nekaj pripravljala v kuhinji, mi je naročila, na grem po smetano za stepanje. Meni pa se ni ljubilo iti, zato nisem šla. Seveda nisem vedela, zakaj jo potrebuje. Delala je eno mojih najljubših sladic, vendar jaz tega nisem vedela. Čez kakšno uro je bila sladica pripravljena, vendar je je bilo zelo malo.

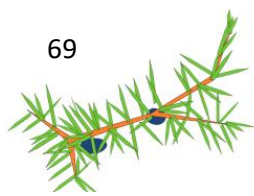
Ko sem jo povprašala o vzroku, mi je odgovorila: »Nisi mi prinesla smetane, imela pa sem jo samo za tako majhno količino.«

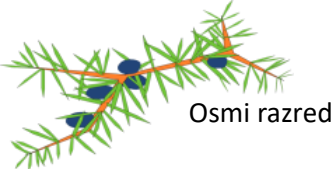
Od takrat vedno hodim v trgovino in ji prinesem naročeno.

Tudi moj oče se je na podoben način naučil, da je izrečene nasvete potrebno upoštevati. Ko je bil star enajst let, je z bratoma zbiral nalepke, ki so jih lepili v album. V zameno za poln album so dobili čisto pravo kapitanovo kapo, ki so si jo izmenjavali. Nekega poletnega dne, ko je bil moj oče na vrsti, da jo nosi, so bili na izletu. Ustavili so se na pečini ob morju in občudovali prelep razgled. Svetovali so mu, naj si kapo sname, saj je pihala močna burja. Ni jih poslušal, ker je bil na kapo preveč ponosen, da bi si jo snel. Ko je zapihalo malo močnejše, je kapitanova kapa odplavala po zraku ter začela spuščati proti morju. Pečina je bila tako visoko, da do kape niso mogli priti. Bila je izgubljena.

Na takšen način se je marsičesa naučila tudi moja mama. Ko je bila stara približno toliko kot sem zdaj jaz, je doma imela zajčka. Bival je v zajčniku na vrtu. Čez dan se je pasel na zelenici, zvečer pa so ga zaprli v zajčnik. To je bila mamina naloga. Nekega večera pa tega ni naredila, čeprav so jo opominjali. Naslednji dan zajčka ni bilo več. Dolgo so ga iskali, vendar ga niso našli.

Lea Morano, 8. b

Brez prepira na gre

Odkar sta brat in sestra spregovorila, se prepiramo. Pod našo streho ni dneva, da se ne bi prepirali. Značilno za naše prepire je, da se sporečemo o običajnih stvareh, na primer, kdo bo zjutraj prvi v kopalnici, kdo bo nesel smeti, kdo bo zaklenil vrata in podobno.

Nazadnje smo se sprli zaradi daljinca. Drli smo se kot srake ter razmetavali dnevno sobo, zato je mama daljinec vzela. A za naše prepire je značilno, da se sprevržejo v še večji prepir, in to zaradi iskanja krivca.

No, nazadnje, ko smo se hudo sprli, je bilo lansko poletje. Večina ljudi me pozna kot pravega knjižnega molja. Poleti, ko nimam kaj početi, grem v knjižnico in si izposodim goro knjig. Potem se zlekнем na ležalnik in začnem s prebiranjem. Nakar se prikaže sestra in me lepo prosi, če ji pomagam pri zalivanju rož. Z uporom se ločim od ležalnika, a vseeno grem s sestro. Nato se na vratih prikaže še brat s kemičnim svinčnikom v roki. Na odprti strani knjige je napisal moje ime in ime fanta, ki mi je všeč, ter za piko na i okrog narisal še srce. Ko sem se vrnila in videla to 'umetnino', sem ponorela in stekla za bratom. Zagledala sem škarje na mizi, jih pograbila in se domislila nečesa zelo zlobnega. V navalu besa sem se zapodila po stopnicah v bratovo sobo.

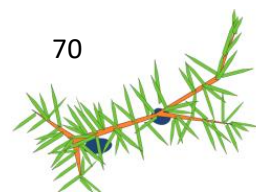
Odprla sem vrata in mu rekla: »Zdaj pa si do grla v težavah!«

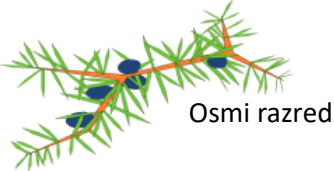
Zgrabila sem ga za roko in ga močno stisnila. Medtem se je moja roka približala bratovim lasem. Zastrigla sem nekaj desetcentimetrski čop in ta je padel na tla.

Brat je 'popenil' in me hotel poriniti v zid. A pozabil je, da sem višja, močnejša, starejša, za povrh pa še spretnejšega. Ob sunku, s katerim se je zagnal vame, se je odbil in se zaletel v omaro ter si priskrbel lepo buško.

Mama je slišala močan tresk in nemudoma pritekla v bratovo sobo. Ko je zagledala bratove lase na tleh, je začela tako tuliti, da bi se bliskanje in grmenje v najhujši nevihti spremenilo v drobno lužico vode.

Poslala me je v mojo sobo, naj premislim o svojih dejanjih. Z bratom nisem sedem dni spregovorila niti besede. A potem me je prešinilo, da pametnejši odneha. Šla sem v bratovo sobo, da bi se mu opravičila. A on mi je rekel, da je njemu bolj žal kot meni, saj se je zavedal, da bom od sebe dala vse, da ga bom zasmehovala z njegovo simpatijo. Na srečo je bila knjiga moja in ne iz knjižnice, zato bratu ni bilo treba odšteti denarja za nakup nove.

A to so le lepi spomini. In nekega dne, nekje tam v daljni prihodnosti, se bomo z bratom in sestro smejali. Če si edinec, se ne moreš prepirati z nikomer. Hvaležna sem, da imam ta dva poredneža, saj brez njiju moje življenje ne bi bilo takšno, kot je. Pa tudi tega spisa ne bi moglo biti brez njiju.

Špela Pangerc, 8. b

Moj brat je tri leta in pol mlajši od mene. Zadnje dni je zelo svojeglav in trmast. Rada ga imam, seveda na svoj način, sem pa vesela, da nisem sama. Veliko stvari počneva skupaj.

Nekega dne ga je nekaj pičilo in ves dan ga je zanimalo, kaj počnem. Ves čas je hodil za mano, me zasledoval. Že pozno popoldne sem ga vprašala, zakaj to počne, on pa je dvignil glavo in šel mimo mene, ne da bi kaj rekel. Čez minutko je bil zopet za mojimi petami. Takrat mi je dokončno prekipelo. Močno sem ga boksnila v ramo, da ga je kar odneslo. Do večerje sem se ga izogibala in on mene prav tako.

Ko pa sva sedela pri mizi, čakala na večerjo in strmela drug v drugega, sem videla v njegovih očeh, da mu je žal, in verjamem, da je bilo tudi njemu jasno, da obžalujem tisti udarec.

Ana Velenik, 8. b

Bližal se je mamin rojstni dan. Za vsak naš rojstni dan je mama spekla torto, prav tako tudi za svojega. Letos pa sva se s sestro odločili, da jo presenetiva in ji midve spečeva torto.

Ko je bila v službi, sva se lotili dela. Pregledali sva veliko njenih kuharskih knjig in občudovali vsako torto na fotografiji.

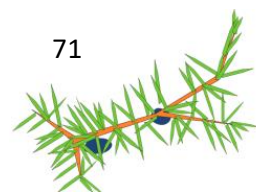
»Jaz bi spekla čokoladno z vanilijino kremo,« sem predlagala.

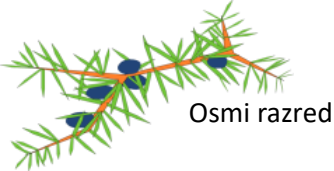
Sestra pa je hotela sadno z jagodami. Jagode pa pozimi ne rastejo. Tako sva se že na začetku sprli. Sestra je vztrajala pri svoji zamisli, jaz pa pri svoji.

»Starejše je treba ubogati,« sem ji govorila in začela delati čokoladno torto.

Sestra je bila užaljena in me je od daleč opazovala. Ni mi hotela pomagati. Pripravila sem vse sestavine in pričela z delom. Potem pa je pri vhodnih vratih pozvonilo. Sestra ni hotela odpreti, zato sem vrata odprla jaz. Prišla je prijateljica. Vprašala je, če greva kolesarit.

»Zdaj sva zaposleni, mogoče jutri,« sem ji rekla in zaprla vrata. Nisem hotela, da bi sestra odšla z njo, če že jaz nisem mogla. Sestri nisem povedala, kdo je bil. Ko sem se vrnila v

kuhinjo, sem nadaljevala z delom. Sestra je neprestano hodila okrog mene in se smejala. Ko je bila torta končana, sem jo shranila v hladilnik, sestri pa sem zabičala, naj se ji ne približuje.

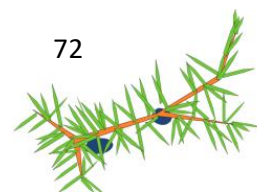
Zvečer je prišla domov mama. Torto sem postavila na mizo in komaj čakala, da jo razrežemo. Mama je bila zelo presenečena in vesela, sestra pa se je še vedno kislo držala. Ko smo torto razrezali, je vsak dobil košček, le sestra se je otepala. Toda moja torta ni bila sladka, bila je slana. Medtem ko sem se pogovarjala s prijateljico, je sestra zamenjala sladkor za sol. Kako sem bila jezna! Odhitela sem v svojo sobo. Mama se je kljub vsemu smejala. Sestri pa je bilo na koncu žal. Prišla je v sobo in se mi opravičila.

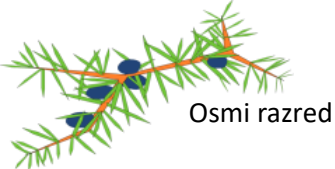
Tina Logar, 8. b

Bil je lep dan, dokler se z bratcem nisva sprla. Bila sva jezna drug na drugega. Ko sva se lovila po hiši, se je bratec zaprl v sobo. Tako so naju ločila le steklena vrata. Medtem ko sva se žalila, je bratec brcnil z nogo v steklo. Zgodilo se ni nič. Nadaljevala sva z zmerjanjem. Mama se je jezila na naju in naju mirila. Sploh je nisva poslušala. Brat je zapiral vrata, jaz pa sem jih hotel na silo odpreti. Takrat se je zgodilo. Slišati je bilo samo tresk ... Steklo je počilo. V tistem trenutku sem spustil vrata, saj nisem razumel, kaj se dogaja. Povsod okoli mene je ležalo steklo. Bratec je začel vreščati. Mama je pritekla in bratcu pomagala iz sobe. Pregledala ga je in našla manjšo rano na nogi. Stekla je po obliž in tekočino proti okužbi. Medtem je prihitela babica in začela pometati razbito steklo. Kmalu je prišel še oče in babici pomagal pri pometanju. Mama je bila v velikem šoku. Ko je oče odstranil vrata, sta naju z mamo zelo oštela. Povedala sta nama, da sva imela veliko srečo. Bila sva skoraj nepoškodovana. Mama nama je nazorno povedala, kaj vse bi se lahko zgodilo. Z bratcem sva se počutila kriva in bila sva prestrašena. Kmalu sva se pobotala.

Veva, da se ne smeva prerekati in tepsti, a kaj, ko na to večkrat pozabiva.

Žan Dimic, 8. b

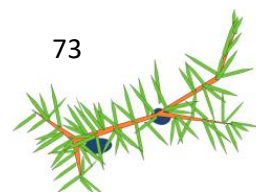
Imam starejšega brata. Pogosto sva si v laseh, čeprav največkrat brez pravega vzroka.

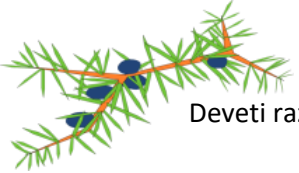
Bilo je sobotno dopoldne in z bratom sva bila sama doma. V kuhinji sem si pripravljala malico, on pa me je med tem nenehno motil. Hitro mi je prekipelo in zaklenila sem ga na teraso. Seveda nisem vedela, da mora čez nekaj minut na zelo pomembno nogometno tekmo, na katero bo zamudil, če ga takoj ne odklenem. Še naprej sem si mirno pripravljala malico, on pa je kot malo nor brcal vrata.

Zaklenjen je bil, dokler ni domov prišla mama in ga našla objokanega na terasi. Krivda je bila seveda pripisana meni, a jaz še vedno mislim, da je kriv sam.

Pomembna tekma je bila zamujena, a sledilo je še veliko drugih tekem.

Lara Surina, 8. b

To sem jaz

Lahko te razveselim
ali pa obnorim.
Lahko sem sonce,
ki te obsije in objema,
ali sreča, ki te spremlja in dojema.

Sem veselo, noro,
čudno dekle.
Obožujem vse,
kar dobro do mene je.

Ne maram laži,
nesramnih ljudi.
Obožujem lepoto,
ki kaže notranjosti dobroto.

Rada imam ljudi,
ki nori in čudni
z mano so ne glede na to,
kaj si drugi mislijo.

Tamara Tomšič, 9. a

Mladost ali le norost

Vsi pravijo, da je mladost
le norost, da smo
mladi posebni in
za probleme dovzetni.

Pa je vendar mladost
veliko več kot norost.
Je zdaj veselje,
kmalu žalost,
včasih trpljenje in
dostikrat hrepenenje.

Vse to je v nas,
vse nas mori,
se nam prav ali narobe zdi,
prav hitro pa vsakega zapusti.

Klavdija Škrlič, 9. a

Moja duša, moje misli.
Kakšna zmeda v njih velja,
tega nihče ne pomisli.

Se trudim, si želim,
da nekaj svojega dobim.
Kot vsak od nas
po lepi prihodnosti hrepenim.

Vsakič znova, ko se zbudim,
hodim in resnično življenje živim.
Mislim odplavati drugam pustim,
se jim prepustim
in se vanje poglobim.

Vsak dan znova
za seboj pustim
in ko tema zvezde objame,
še bolj se izgubim.

Misli prevzamejo me,
se nadaljujejo, krepijo in
ko se končno izgubijo,
sanje me več ne zgrešijo.

Klavdija Škrlič, 9. a

Življenje

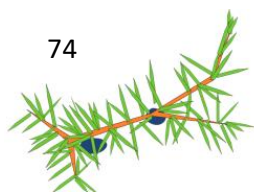
Življenje je lahko ogenj,
ki gori, gori in se ne pogasi.

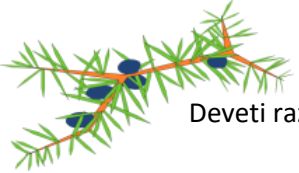
A ker gori,
mnogokrat lahko
peče in neznosno boli.

Prav tako včasih
le še droben
plamen sveti,
takrat zlepa ne zbledi.

Tako ne sme tudi
sreča zbledeti,
ne sme kar tako odleteti,
vsak se mora zanjo boriti
ter se zase zavzeti.

Klavdija Škrlič, 9. a

Če je s tabo nekdo

Vsak svoji poti sledi,
vsak jo lahko
tudi sam prehodi.
Vsak si svojo prihodnost kuje,
zato tudi dostikrat moleduje.

A če je ob tebi nekdo,
ki te znova in znova ob padcih dviguje,
te spremlja in
ti vedno dobre nasvete pripenja ...

Če je ob tebi takšen nekdo,
potem je vse lažje in lahko.

Klavdija Škrlj, 9. a

Kdo sem?

Kdo sem,
ko sem sama s sabo?
Kdo sem,
če nisem to,
kar v resnici sem?

To sem jaz s svojimi sanjami,
to sem jaz s svojimi željami.

Nekatere se uničijo,
nekateri zažarijo,
nekateri se uresničijo,
nekateri pa zbledijo.

Kdo sem,
ko sem sama s sabo?
Kdo sem,
če nisem to,
kar v resnici sem?

To sem jaz,
oseba, ki jo najbolj poznaj,
to sem jaz,
oseba, ki jo po nasmehu prepoznam.

Nuša Batista, 9. a

Slovo

Devet let smo tu presedeli,
koga pustili
in spet nove medse dobili.

Mnogo izzivov smo imeli,
se okrog veliko problemov vrteli.

Vse smo sprejeli,
skupaj stvar v roke prijeli
ter bili vedno na koncu veseli.

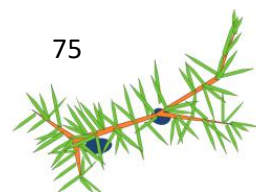
Iz majhnih punčk
in drobnih dečkov
smo dekleta in fantje postali,
v osnovnošolskih klopih
ne bomo več ostali.

Marsikaj smo doživeli,
se v prepirih vneli
pa si vedno novih
dogodivščin želeli.

Zdaj so se vrata odprla
in vsem se je prikradel
cmok v grla.

Vsak bo svojo pot ubral,
spomin na nas pa
večno bo ostal.

Klavdija Škrlj, 9. a

Mami

Čudovita in edinstvena
zame si, draga mama!

Če kaj narobe storim,
takoj za mano z velikimi čokoladnimi
očmi se zapodiš in kričiš.
No, če pa seveda pridna sem,
vame ljubo in ponosno strmiš.

Kot vsaka najstnica
probleme vedno znova dobim
in takrat me spomniš,
da si tukaj noč in dan zame,
da me tolažiš
in da se naslonim na tvoje rame.

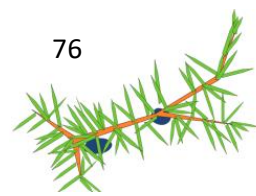
Čudovita in edinstvena
zame si, draga mama!

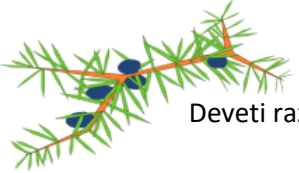
Vse ti povem, se izpovem in
sem kot odprta knjiga zate.

Tvoji nasmehi so zlata vredni,
vsak se lahko utopi v tvojih lepih čokoladnih očeh.
Tvoji lasje pa ...
Oh, že od malih nog jih obožujem
in občudujem.
Tvoj nasmeh, prelep nasmeh, draga mami,
me v miren in srečen spanec omami.

Čudovita in edinstvena
zame si, draga mama!

Tamara Tomšič, 9. a

Konju

Ti bitje z dolgo, krasno grivo,
ki nosiš v sebi neba modrino.

Tvoja postava visoka in krepka,
tvoja lepota krasna in presvetla.
Ko se tvoja žima v soncu soja sveti,
si kot neba zaklad,
ki ne da ti ust zapreti.

Lahkotno se giblješ
z eleganco v koraku,
ko stopaš po travi soncu naproti.

A ko se v drnec poženeš,
zažariš, svobodo začutiš
in se z vetrom uloviš.

Tvoji pogledi so iskri in hitro bežijo,
a ko enega ujamem,
v njem začutim nežno in plaho sivino.

Ljubim občutek, ko s tabo živim,
saj potrebujem prostost,
ki jo le s teboj doživim.

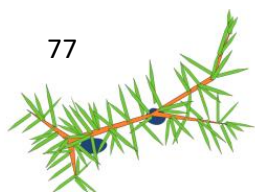
Vedno si tu,
ko se žalost k meni spusti,
ti čudoviti moj.
S teboj duša ne trpi.

Klavdija Škrlj, 9. a

Knjigi

Krasna si, ti predraga knjiga!
Ko berem te, cel svet je zame fantazija.
Sladka si kot najslajša figa,
a napeta kot Beethovnova simfonija.
Krasna si, predraga knjiga!
Ko začnem te brati,
iz svojega objema te ne morem dati.
Takrat najbolj 'bedna' mi je televizija,
zanima me le knjižna melodija.
Krasna si, predraga knjiga!
Popelješ me v svet,
ki ga ne morem razumet'.
Tja pobegnem,
kadar le utegnem.
Krasna si, predraga knjiga!
S krutega sveta bežim
in v tebi se zgubim.
Ti moja najboljša prijateljica si,
ko nekaj me teži.

Špela Kresevič Frank, 9. a

Življenje

Pozdravljeno, novo jutro!
Pozdravljen, nov dan!
Pozdravljeno, življenje!

Živim, spet se veselim,
ko jutranji pogled v naravo se zazre.

Hvala, življenje!

Pozdravim rosne kaplje,
pozdravim prve sončne žarke,
živim življenje.

Spet sem srečna, spet vesela,
da to jutro je še eno jutro mojega življenja.
Da sreča spremlja me,
da bližina najdražjih mi veliko pove.

Življenje je sreča,
neskončna uganka,
nikoli ne vemo,
kaj nam ponuja.

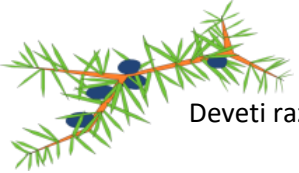
Hvala, življenje!

V meni neskončno moč izžareva,
sreča je v malem.
Živimo življenje,
vzemimo si čas.

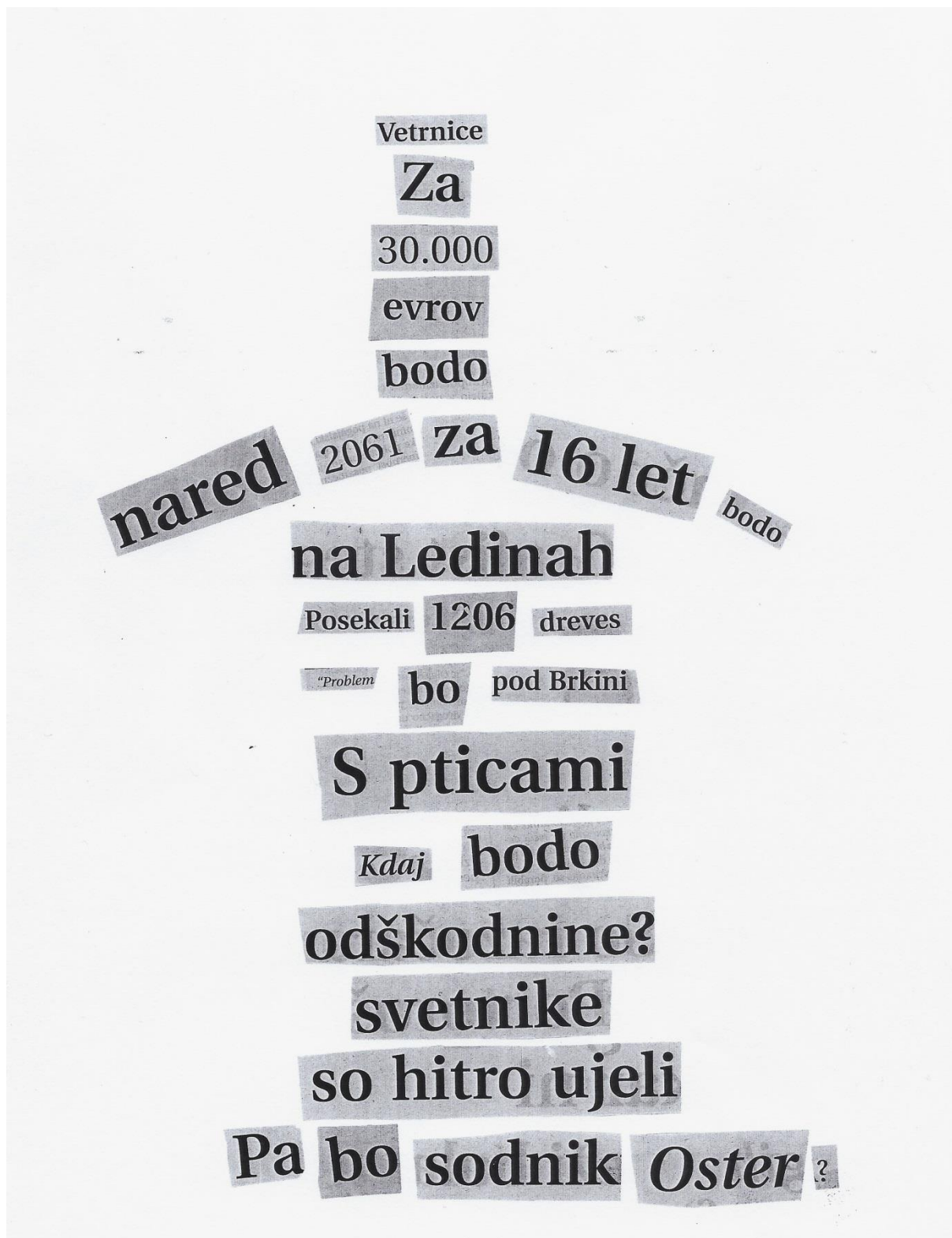
Hvala, življenje, za vse, kar si mi dalo!

Ko dan se v temno noč prevesi,
mi misli v nov dan življenja bežijo,
saj pojem življenja veselo melodijo.

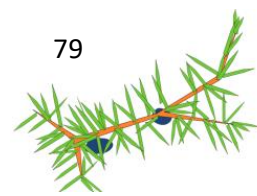
Lara Zadnik, 9. a

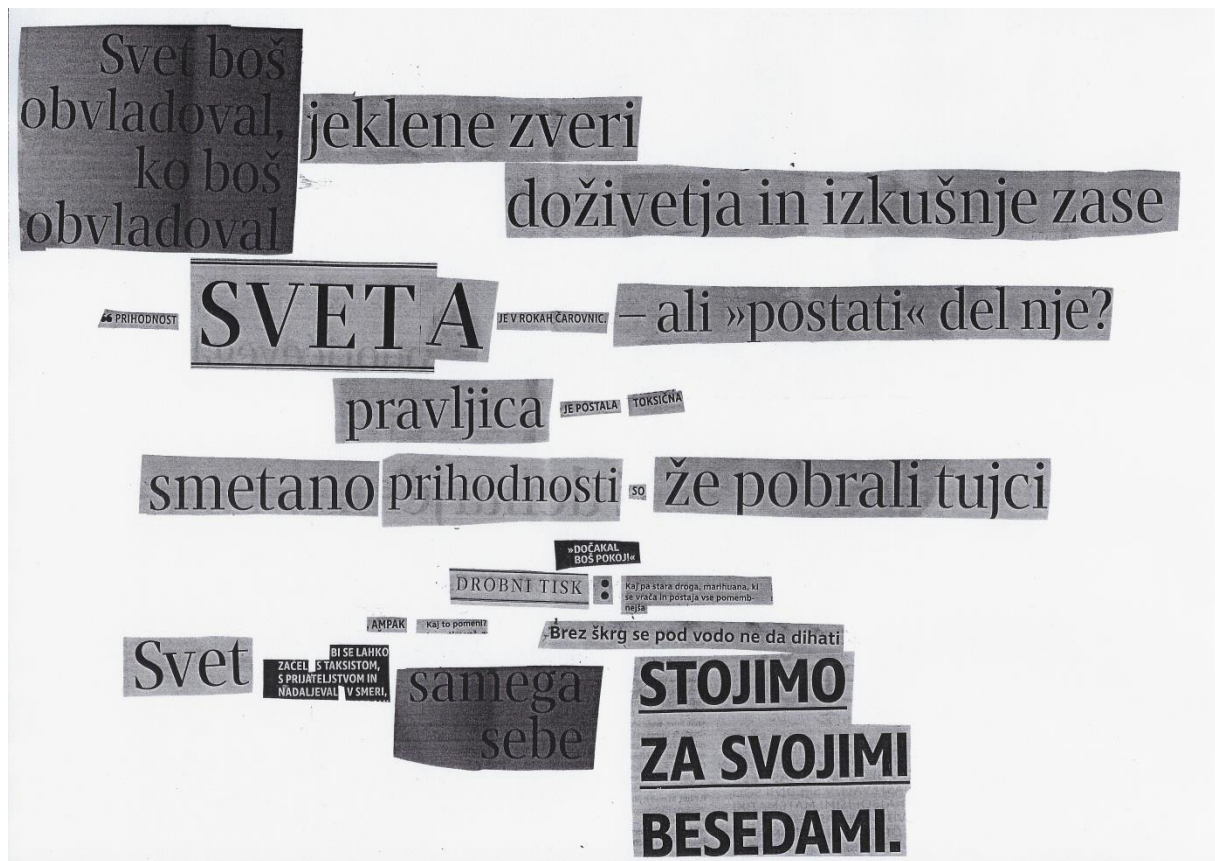
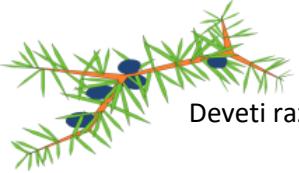

Besedila, nastala po branju pesmi Srečka Kosovela Kons 4

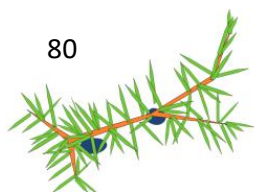

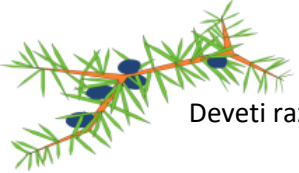
Uroš Bradač, Jan Kastelic, Maša Zemljič, 9. a

Maja Kastelic, Polona Zadnik, 9. a

Idrija :

obramba krivi javnost :

Goljufi !

otroška glavica , OSMRTNICE

ZELIMO Odškodnino .

tožijo francoza .

zahtevajo Kazen .

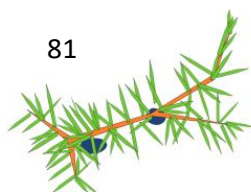
Sonce sije tudi
za modrimi zidovi

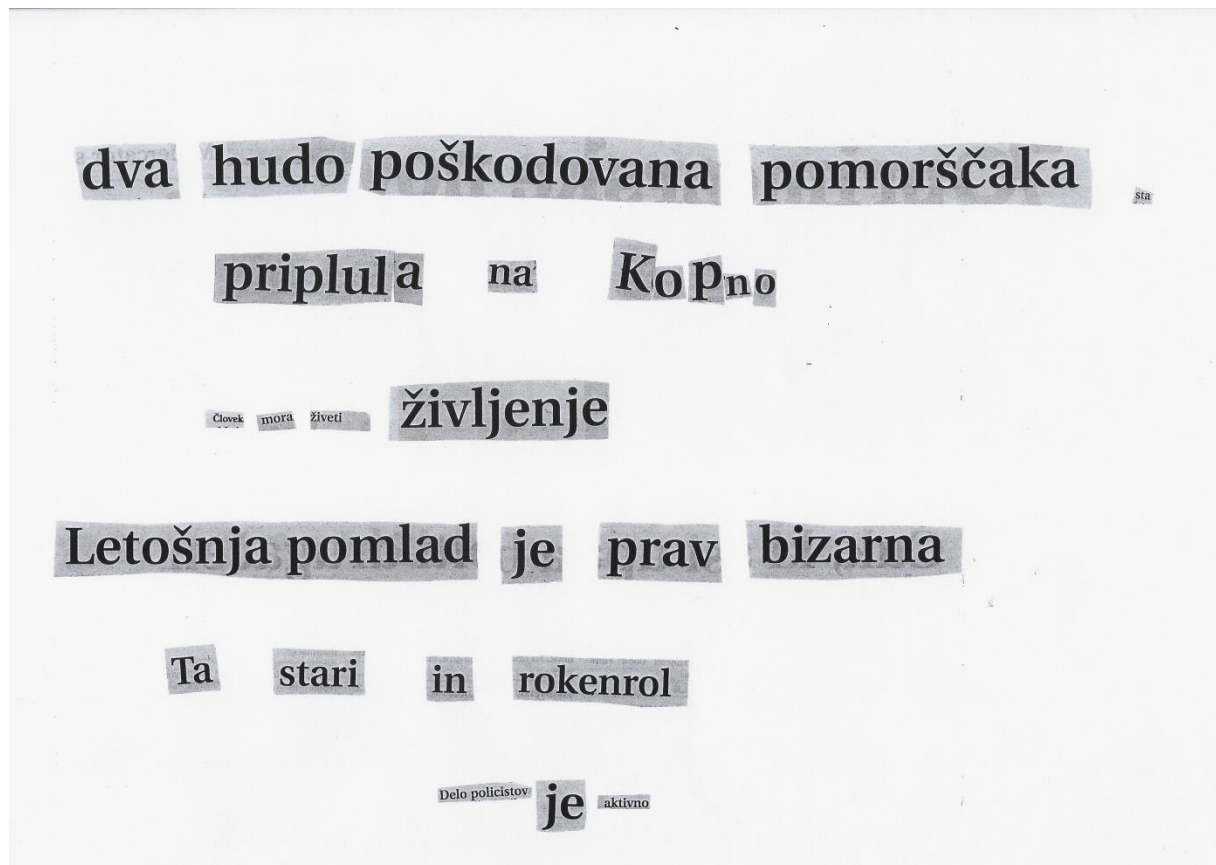
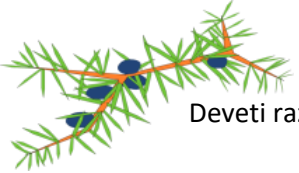
Pretepeni migranti POROČAJO
brukave@primorska.si

“Bojim se”

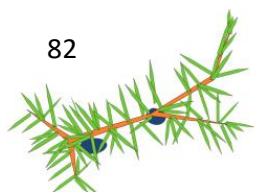
... uspeh

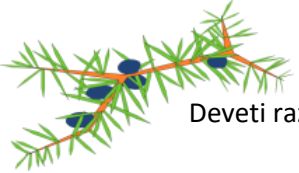
Eva Mršnik, Tinkara Ivančič, 9. a

Linda Berisha, Xhyle Dobruna, 9. a

Deveti razred

Papež ima rad ljudi.
Ali Trampa res ne mara?
Tramp postavlja mehiški zid.
Slovenci z žogo na svetovnem.
Je svetovna vojna na vidiku?
Šole je že skoraj konec.
Bo kmalu konec Evropske unije?
Se bo raztreščila kot puzle?
Terorist vlada svetu in
s strahom ga napolnjuje.
Vsi narodi so enotni:
»Ariane ne maramo!«
Putin gre v veselje,
Tramp mu zvesto sledi.

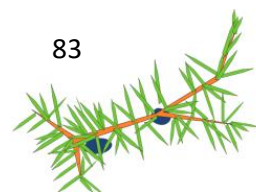
Špela Kresevič Frank, 9. a

Tehnologija na višku,
populacije odvisne.
Vse odvisnosti slabe!
EU gre v ničlo.
Že od nekdaj je tako.
Vsak želi več.
Bogataši v višave,
ostali v vrtače.
Premalo delovnih mest,
vsi ne želijo delati.
Poletje že skoraj tu,
temperature na višku.
Svet bo pregorel!

Klavdija Škrlič, 9. a

Deveti a končuje teh devet let.
Vsi komaj čakajo, da gredo.
Deveti a nezaželen?
Deveti a osvobojen?
Konec mučnih devetih let,
povsod novi obrazi bodo spet.
Nova šola, nov začetek!
Veselje ali žalost?
Odrešenje ali še večji zapor?
Videli se več ne bomo.
Pozabljeni?

Tamara Tomšič, 9. a

Barve

Zeleno polje v noč se spušča,
rumena roža na trati sije.
Rdeče krvavo sonce jo oblije.

Modro nebo se skriva,
vijolična barva ga prekriva.
Rožnato nebo temni,
črna barva ga krasi.

Oranžno sonce se je potopilo,
za sivo skalo se je skrilo.
Bela luna v lepoti sije.

Maja Kastelic, Polona Zadnik, 9. a

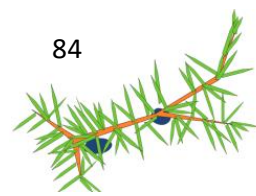
Besedila, nastala ob slikah

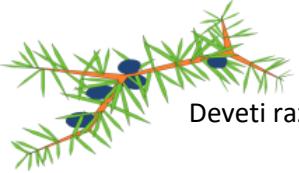

Nepozabne počitnice

V majhnem mestecu na severu Francije je živel desetletni deček Jon. Šole ni imel preveč rad, saj je oboževal pustolovščine in ni imel miru.

Nekega popoldneva, ko je prišel iz šole, ga je doma pričakala mama ter mu povedala čudovito novico. Naslednji dan bodo z družino odleteli na počitnice. Jon je bil karseda navdušen. Stekel je po stopnicah v svojo sobo in začel pakirati stvari. Zvečer ni mogel zaspati, kajti ves čas je razmišljal o potovanju.

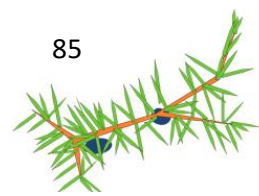
Vstal je zgodaj zjutraj in s taksijem so se odpeljali na letališče. Jon je bil vznemirjen, kajti prvič se bo peljal z letalom. A ko so se vkrcali na letalo, je bil tako utrujen, da je že po nekaj minutah zaspal. Ko so pristali, ga je oče zbudil.

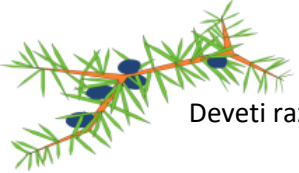
Odpeljali so se do svojega hotela in se namestili. Zaradi dolgega leta sta bila mama in oče utrujena in sta kmalu zaspala. Jon pa ne, ker je prespal skoraj cel let. Premamila ga je želja po raziskovanju. Potihoma se je oblekel in obul ter odšel na ulico. Že ko so prihajali v hotel, je nasproti njega uzrl veliko zapuščeno stavbo, ki ga je spominjala na tempelj iz pravljice o Aladinu. Približal se mu je. Mimo je prišel starejši moški in mu začel nekaj govoriti. Jon ga seveda ni ničesar razumel, ker je možakar govoril v tujem jeziku. Ko je odšel, se je Jon odpravil skozi vrata.

Pred njim je bila ogromna okrogla sobana brez oken in vrat. Ob steni so v drugo nadstropje vodile stare lesene stopnice, na katere je padal snop svetlobe. Jona je zelo zanimalo, kaj je zgoraj, zato se je povzpел po njih. Že prva stopnica je močno zaškripala, a se ni ustrašil. Ko je prišel na vrh, je bil pred njim dolg temen hodnik. Jon je stekel naprej, a dolgo ni videl konca poti. Končno je zagledal svetlobo, ko je zaslišal topotanje. Zvoki so prihajali iz ozadja. Ozrl se je, a bilo je prepozno.

Že v naslednjem trenutku je sedel na dvoglavem konju. Za njim pa je bil neki Indijanec, ki ga je močno privijal k sebi. Jezdila sta naprej in prišla do točke, kjer se je prej temen hodnik zožil in pot ju je vodila po lesenem mostu. Pod njim je valovalo rdeče obarvano morje. Jon ni mogel verjeti svojim očem. Čez nekaj trenutkov je na eni strani mostu zagledal tri gore. Razporejene so bile od najvišje do najnižje. Pred njimi pa je na otočku stalo drevo, ki je imelo le en sam list. Zapihalo je in tudi ta je padel v vodo. Ob dotiku z rdečo vodo se je scvrl in videti je bilo dim. Jonu se je to zdelo strašljivo, zato je pogled obrnil na drugo stran. Tu ga je čakala še ena nenavadna stvar. V daljavi je opazil smreko, ki je bila na eni strani modre, na drugi pa zeleno rdeče barve.

Jon ni vedel, kam je prišel, obžaloval je svoj odhod iz hotela. Bilo ga je močno strah. Po nekaj minutah ježe, ju je pot pripeljala v še večjo sobano od prve. Ta je bila močno osvetljena, da skoraj ni videl, kaj je v njej. Na sredini je pred seboj zagledal ogromen NLP. Imel je odprta dvižna vrata. Na eni strani vrat je stalo nekakšno bitje, napol človek napol ptica. Oblečeno je bilo v dolgo rumeno haljo s širokimi rokavi. Imelo je dolg širok kljun in velike oči. V roki je držalo nekakšen inštrument, dolg in debel. Ko sta z Indijancem prijezdila do njega, je zaigralo nanj. Zvok je bil močan in še bolj ga je bilo slišati zaradi odmeva. Ko sta

prišla v notranjost NLP-ja, so ga poslali v majhen, zaprt prostor. Tu je bilo še drugo čudno bitje, za katerega ni vedel, kaj je. Verjetno je bil tisto zunaj poveljnik ladje, to pa njegov pomočnik, saj sta se ves čas šepetaje pogovarjala.

Minilo je veliko časa in Jona je postajalo čedalje bolj strah. Ni vedel, kje je in kaj se dogaja. Želel si je le k staršem in domov. Sam je bil v temačnem prostoru, kar naenkrat pa se je pred njim prikazal poveljnik. Očitno se je teleportiral, saj so bila vrata ves čas zaprta. Jonu je prinesel kos kruha in vodo, potem pa odšel. Tokrat skozi vrata.

Zopet je minilo nekaj časa, ko se je Jonu zazdelo, da se je majhen prostorček, v katerem je bil, začel premikati. Čez nekaj trenutkov je lahko videl, da so stene steklene in kar naenkrat se je znašel v vesolju, med zvezdami in planeti. Obrnil se je in videl, da so ga izstrelili iz NLP-ja. Z ogromno hitrostjo se je nevarno bližal majhnemu planetu. Zadnja stran njegove kapsule je zagorela, ogenj se je hitro širil in Jon se je pomikal stran od ognja. Kapsula je še bolj zagorela in Jon je bil stisnjen v kot. Ni vedel, kaj narediti, slutil je, da se bliža njegov konec. Plameni so postajali čedalje večji in močnejši. Jon je kričal in jokal od strahu. Pred njim je bilo manj kot sto metrov do trčenja v planet. Zmrazilo ga je in spreletel ga je srh.

Kar naenkrat pa: »Jon! Zbudi se, pristali bomo. Čakajo nas nore pustolovščine!«

Jon je kar poskočil. Ni mogel verjeti, da so bile vse to samo sanje. A hvala bogu! Kajti če bi bilo vse res, bi bil tedaj že mrtev. Nič ni odgovoril, še vedno ga je bilo strah.

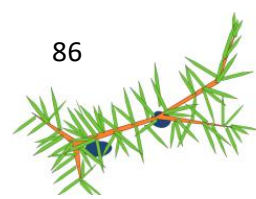
Molče je vstal in odšel z letala. Ko so prišli do hotela, ga je čakala prava nočna mora. Tempelj iz njegovih sanj je bil resničen, dogodki so si začenjali slediti kot v sajah. A edino, kar je lahko spremenil, je bilo to, da ostane s starši in se nikamor ne odpravlja sam.

Teh počitnic gotovo ne bo kmalu pozabil.

Maja Kastelic, 9. a

Kako je vladar spoznal zmoto

Bilo je pred davnimi časi v nekem starem srednjeveškem mestu ob morju, ki je veljalo za enega najpomembnejših mest oblasti na ozemlju. Za prebivalce, ki so veliko potovali, je bilo to eno najlepših mest, ki so jih kadarkoli videli. Ob mestnem trgu z mogočnim vodnjakom na sredini je stala najlepša in največja palača v mestu. To je bilo domovanje vodilnega v mestu, ki je bil tudi najpremožnejši meščan, a palača ni bila v njegovi lasti. Bila je last mesta, v njej so prebivali vsi vladarji in vladarice, ki so bili do tega časa vedno najpremožnejši meščani. Za njo

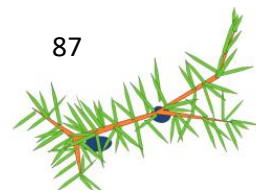
se je razprostiral velikanski park s kipi, fontanami, velikim številom rastlinskih in živalskih vrst. Vanj so lahko stopili le pomembni ljudje. Na koncu parka je bil velikanski, izjemno visok in zapleten labirint, skozi katerega je pot vodila do mestne zakladnice. Skozenj je pot poznal le mestni vladar ali vladarica, pa še ta si jo je moral poiskati sam, saj so labirint spremenili in ga še bolj zapletli ob vsaki menjavi vladarja ali vladarice.

Nasproti palače sta bili zgrajeni še dve veliki stavbi, ki sta bili v uporabi upravnikov mesta. V njej je potekalo vse pravno in finančno (včasih pravično, velikokrat pa nepravično) delovanje mesta. Odvijale so se sodbe, poroke, pogrebi, pobirali so davke in dajatve, pobirali so odkupnine ... Na drugih dveh straneh trga sta bili poti. Ena je vodila mimo številnih palač in vrtov meščanov, ki so bili med najpremožnejšimi, do druge najbolj pomembne točke mesta; prva je bila seveda trg, druga pa пристanišče, ki je bilo tudi najbolj strateško razvito na širnem ozemlju. Bilo je gospodarsko in turistično usmerjeno. Razdeljeno je bilo na tri dele: tovarno pristanišče, potniško pristanišče in vladarjevo pristanišče. V tovarnem delu pristanišča je bilo največ dogajanja, saj je bila tu zaposlena večina ljudi, ki so v mestu delali, vsak se je ukvarjal s svojo panogo. Na potniškem delu se je vsak dan gnetlo veliko turistov, saj so si vsi prišli ogledat največjo mestno znamenitost, znano širom sveta, mestni trg. Vladarjev del pristanišča pa je služil le privezu njegovih dveh ladij. To sta bili bojna ladja, s katero je s posadko odplul, ko so zmagali v kakšnem boju ali vojni, in pa njegova križarka, s katero se je odpravljala na številna potovanja, kajti rad je obiskoval nove kraje, tam spoznaval kulture in običaje ter kakšnega pripeljal še v svoje mesto in ga s tem še dopolnil.

Ko pa si se odpravil po drugi poti, te je ta najprej vodila mimo malo skromnejših palač, kot so bile postavljene ob prvi, nato pa se je število palač zmanjševalo, naraščalo pa je število hiš, hišic, na koncu poti pa bajt, v katerih je prebival najrevnejši sloj prebivalstva. Ti ljudje so delali pri premožnejših (a za to delo so bili zelo slabo plačani), da so lahko preskrbeli sebe in svoje družine.

V mestu se že nekaj časa ni nič dogajalo. Iz dneva v dan se je pisala enaka zgodba. Le tu pa tam je bila kakšna smrt, ki pa je niso zelo obžalovali. Revnim prebivalcem mesta je bilo dovolj življenja v takšnih razmerah, zato so se odločili, da se bodo uprli takratnemu sistemu vladanja.

Ravno takrat se je po mestu razširila novica, da bo vladar odšel na dolgo potovanje. Vedeli so, da je drugi del oblasti brez vladarja nemočen, zato so se sklenili upreti takoj po vladarjevem odhodu in storiti nekaj, da se vladar ne bo nikoli več vrnil. Vladar se je odpravljala

na potovanje s svojo družino, ženo in dvema otrokoma, s svojo križarko do najlepšega kraja, ki ga je kdajkoli obiskal. Do tistega dne se je na popotovanja odpravljaj sam, njegova družina pa je ostala doma in sprejemala odločitve namesto njega; takrat se je mestu godilo veliko bolje, kot kadar ni bil na popotovanju.

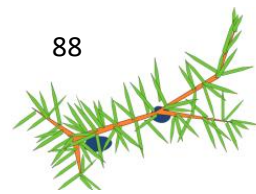
Načrt so kovali kar nekaj časa, a ne spet toliko, saj je bil nared točno na dan vladarjevega odhoda. Načrt je narekoval, da bodo nad vladarjevo ladjo, ko bo na odprtem morju, s starodavnimi plesi priklicali neurje z najhujšo nevihto vseh časov. Ladja tej nevihti ne bo kos in vladar bo skupaj s svojo družino izginil brez sledu. V tem času pa bodo v mestu, neslutecem, da se je vladarju kaj zgodilo, sestavili svojo vojsko in se z njo uprli državnim uradnikom, ki bodo v tem času vodili mesto in tako postali vladarji mesta; v njem se bodo stvari odvijale v prid revnim in ne bogatim kakor doslej.

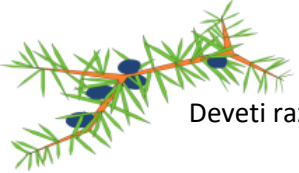
Načrt je delno uspel, delno pa ne, saj uporniki niso pričakovali stvari, ki se je zgodila pri boju. Na začetku upora se je veliko zgodilo po načrtu, veliko pa tudi ne. Kajti uradniki so skovali svoj načrt za prevzem vodstva mesta. Zamisli so si, da bodo po vladarjevem odhodu v pravnih zapisih spremenili kartoteko o njem in drugih članih njegove družine. In ko se bo vrnil, bo zanj in njegovo družino pripravljeno sojenje, na katerem jih bodo usmrtili. Tako naj bi na mesto mestnega vladarja prišla najvišja mestna sodnica, ki si ta položaj že vrsto let želi, a ji doslej še ni uspelo. Načrt je potekal kot po maslu in res se je zgodilo, da je mesto dobilo novo oblast.

Načrt revnih priti na oblast pa se je zaradi tega dogodka drastično spremenil. Nad vladarja so še zmerom klicali nevihto, do katere je tudi prišlo, a vladar in njegova družina v njej niso umrli, zaradi udara strele je pogorela le njihova ladja. Pomagal jim je bog morja, ki je zanje pod pogojem, da ne bodo več tako samovšečno in sebično vladali mestu, odprl podvodni prehod do mesta.

Zaradi velike ljubezni do družine se je vladar s tem strinjal in tako se je vsa družina sprehodila najprej po vodnem stopnišču do morskega dna, kjer so po podvodnem predoru nadaljevali pot do mestne jame, ki je imela vhod v vladarjevi palači. Ključ vhoda pa je imel le bog zemlje.

V tem času se je vojska revnih pripravljala na napad. V napadu so uporabili delovne konje kot sredstvo premikanja ter loke in puščice kot sredstvo obrambe. Tako je prišlo do spopada med vojsko revnih in mestno vojsko, ki je bila oslABLJENA, saj je nova vladarica odločila, da se ne bodo več spopadali z drugimi mesti in vojsko razpustila. Prišlo je do zmage vojske revnih,

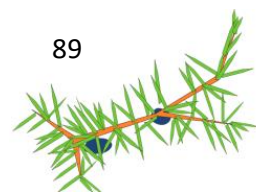

ki je tako z mesta najvišjega v mestu spodrinila vladarico in na njeno mesto postavila, po njihovem mnenju, najpreudarnejšega revnega meščana, kmeta s hišo skoraj na koncu druge poti. Ta mož je odločil, da mestna last postane last vseh prebivalcev mesta. Bogatim meščanom je odvzel premoženje in ga razdelil med najrevnejše v mestu. Tako so vsi postali enakovredni in v mestu ni bilo več krivice. Dal je podreti tudi labirint in tako prišel do zakladnice, v kateri je bilo mestno premoženje, ter bogastvo porabil za gradnjo novih cest, pristanišča in seveda za gradnjo hiš in palač za najrevnejši sloj prebivalstva, ki je bil tega že dolga desetletja potreben.

S tem je načrt mestnih uradnikov padel v vodo in niso mogli nič storiti, saj jim je novi vladar zagrozil, da jih bo nagnal iz mesta, če bodo imeli kaj proti njegovim odločitvam. Čez nekaj dni je po dolgi hoji pod morjem vladar z družino prišel do vrat, ki so vodila v mesto. Ključa vladar takrat ni dobil, saj mu je bog morja povedal, da bo ključ vrat dobil od boga zemlje, le če bo po poti do teh vrat razmislil, kaj bo ukrenil po prihodu v spremenjeno mesto, ki je bilo sedaj popolnoma drugačno, kot se ga spomni.

Ta mu je povedal, da bo na njegovem mestu pustil človeka, ki je sedaj na njem, saj je menil, da so si meščani v tem času že izbrali novega vladarja. Po tehtnem premisleku je od boga dobil ključ in vstopil v mesto, kjer je s svojo družino postal le navadni prebivalec mesta.

Jan Kastelic, 9. a

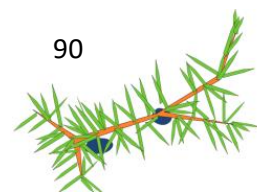
Nekoč je v neki daljni deželi živel sedemnajstletni fant John. Bil je temnih las in svetilih oči. Z materjo in starejšim bratom je prebival v majhni vasici v gozdu. Vaščani so se preživljali s kmetijstvom in lovom.

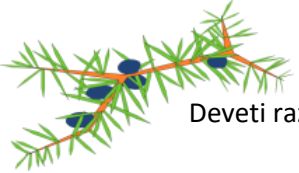
V vasi je bilo okrog deset hiš, iz katerih se je valil dim. John je sedel za mizo in zajtrkoval. Na voljo je imel le kruh in med iz sosedovega čebelnjaka. Vse to je poplaknil s čašo mleka. Z družino so se odpravljali na semenj, ki je bil v mestu Isergot. Brat Benjen in mati Wylla sta ga že nestrpno čakala. Wylla je v svojem življenju že veliko pretrpela. Mož ji je umrl, preden se je rodil John. Oba otroka je morala preživljati sama. Pustila je svoj stari dom za sabo in se ustalila v tej majhni vasici, v Gozdnem.

Fant je hitro pospravil za sabo, se obul škornje in odhitel za mamo in Benjenom. Zunaj jih je čakalo modro nebo brez enega samega oblaka. Do Isergota jih je čakala dvournna vožnja. Hitro so pripravili voz in vpregli konja. Staro kljuse je že težko hodilo in se Johnu smililo, a kaj mu je drugega preostalo kot pa vleči voz. Benjen je poprijel za vajeti, Wylla pa se je usedla na leseno klop za njim. Spodbodli so konja in se odpravili.

Do mesta je skozi gozd vodila utrjena makadamska pot, zato ni bilo preveč naporno in niti ne toplo. John je opazoval ptice v letu in oprezal za srnami. Kmalu so prišli do križišča. Pot na desni je vodila na čistino. Rahlo se je videlo mestno obzidje. Druga pot pa se je vila skozi gosto drevje do osrčja gozda. Drevesa so se zlovešče sklanjala nad neutrjeno travnato cestico. Stare bajke so govorile, da vodi do brloga magov. Po govoricah sodeč so magi že izumrli.

Družina se je kajpak odločila za desno pot proti mestu. Obzidje so stražili oklepljeni vitezi z dolgimi dvoročnimi meči. Bili so fantastični.

Benjen si je od nekdaj želel postati vitez, Johna pa te stvari niso tako zanimale. Rad je poslušal zgodbe, s katerimi so majhne otroke strašile stare ženice. Zgodbe o magih, škrtih, vilinih, zmajih pa tudi o grozljivih Morkulih, ki so pobijali po vaseh, požigali in plenili. Seveda pa so zmaji izumrli in magi prav tako. Zadnji škrti so se več tisoč let skrivali v peklenških gorah, vilini pa v Boronbelu, stari utrdbi v Zelenogozdju. Nihče jih še ni našel.

Isergot je bilo veliko in veličastno mesto. Visoke zgradbe in stolpi so bili nenavadnih oblik. V severnem delu mesta je stal tempelj. Isergošani so verjeli v pet bogov: boga ognja, boga zraka, boga vode, boga zemlje in boga kovine. V templjih so jih častili in molili za njihovo naklonjenost.

Trg, na katerem je bil semenj, leži v osrčju mesta. Ko je mati s sinovoma prišla tja, je bil že poln. Več tisoč ljudi se je zgrinjalo za stojnicami, se smejala in vpilo.

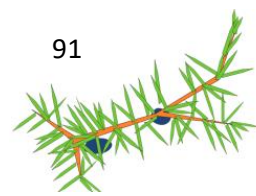
Benjen je voz ustavil pri bližnji krčmi. Z Wyllo sta stopila z voza in se napotila v krčmo, da bi najela prenočišče. Johna sta pustila, naj pazi voz. Kmalu sta se vrnila. Konjar iz gostilne je konja odpeljal v hlev.

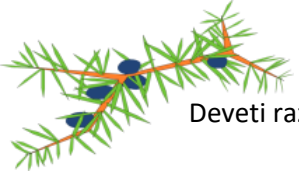
Mati je dala vsakemu sinu nekaj kovancev in jima naročila, naj si kupi vsak, kar želi. Odhitela sta vsak v svojo smer.

John se kar ni mogel načuditi, koliko vsega prodajajo. Od hrane do amuletov, knjig, orožja, živali... Nenadoma je v ozki uličici zagledal temno postavo. Težko je bilo razločiti, kdo je, saj je bil pokrit s kapuco. Človek je bil obrnjen v njegovo smer, zato ga je očitno opazoval. John se je umaknil za bližnji steber. Ko je zopet pogledal, je postava izginila. Fant osebe ni vzel za mar in odšel naprej, da bi si kupil kaj za pod zob.

V nekem gostišču si je naročil pečena svinjska rebrca in vrč piva. Jedel je v tišini in napel ušesa, da bi slišal karseda več zgodb. Možje so govorili vse sorte. O žetvi, kraljevih davkih ... Nekateri so z juga prinesli govorice, da kralj Stefon zbira vojsko, spet drugi, da Morkuli plenijo po vseh vaseh in se vedno bolj približujejo severu.

John je bil tako zatopljen v tuje pogovore, da ni opazil, kako se mu približuje postava, ki jo je videl prej. Zdramil se je šele, ko se je usedla predenj in snela kapuco. Bil je mož srednjih let z daljšimi rjavimi lasmi in brado. Fant je osuplo gledal. Mož mu je vračal pogled. Nekaj trenutkov sta se gledala, dokler se ni John opogumil in ga vprašal, kaj hoče. Možakar je odgovoril, da mu je ime Regan. Začel ga je spraševati po starših, a fant mu ni želel odgovoriti. Ko je Regan to opazil, je začel pripovedovati o sebi.

Povedal mu je, da je pripadnik skrivnega reda morilcev, da je prepotoval celo deželo. Johnu se ni sanjalo, zakaj mu to govori, vse dokler ni v krčmo vstopila njegova mama. Vzkliknila je možakovo ime in stekla v njegov objem. Fant je bil še bolj zmeden kot prej. Wylla je to opazila, zato mu je razložila, da je Regan njen brat. Sedla sta za mizo in se začela pogovarjati. Mati mu je povedala vse, kar se je zgodilo, odkar ga ni videla. Regan ni veliko govoril. Čudno je pogledal Johna in mu naročil, naj gre po brata. Storil je tako. Malce oddaljen od mize je slišal strica vprašati mamo, ali je podedoval očetove darove. Kakšne darove neki?

John je Benjena kmalu našel in ga odpeljal v gostilno. Brat je bil še bolj začuden kot on. Nenadoma je Regan svetoval Wylli, naj sinovoma pove resnico o očetu. Z žalostnimi očmi ju je pogledala.

Povedala je, kako sta se z možem spoznala in da je bil njun oče mag. To pomeni, da se je lahko spremenil v določeno žival. On se je spreminjal v risa. Seveda je lahko tudi čaral.

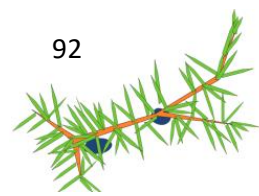
Benjen je bil ogorčen. Spraševal je mater, zakaj ni tega prej povedala. Odvrnila je, da ni bil pravi čas, da nista bila še dovolj stara. Sedaj, ko je prišel stric in se baje približuje vojna z Morkuli, meni, da bi bilo pametno, da izvesta resnico. John je ostal brez besed. Nikoli si ni mislil, da lahko njegova mama skriva kaj takega.

Wylla je imela solzne oči. Regan je začel pripovedovati o razmerah v kraljestvu. Kralj ne ukrene nič proti zlobnim bitjem in mu ni mar za poboje. O teh stvareh so razpravljali do večera.

V Isergotu je bila navada, da so po vsakem semnju na trgu priredili zabavo. Pelo se je in plesalo. Benjen je plesal s tamkajšnjimi domačinkami, Wylla pa je sedela z Reganom. John se je povzpел na stolp, s katerega se je dobro videlo rajanje. Premišljeval je o svojem očetu in o magih. Upal je, da bo lahko izvedel več o njih ali celo kakšnega spoznal, čeprav je veljalo, da so izumrli. Globoko v sebi je verjel, da še obstajajo.

Iznenada se je trg znašel v plamenih. Nekdo je zažgal lesene stojnice. Vse je gorelo. Ljudje so kričali. Ogenj je pobral vse. John je stekel po stopnicah, da bi našel brata in mamo. Pot mu je prekrižal Regan, ga prijel in odpeljal stran. Fant se ga je strahovito otepal, vendar je bil stričev prijem premočan. Pripeljal ga je do krčme in mu zabičal, naj ostane tam, sam pa se je vrnil.

John je videl ogromno vitezov, ki so nosili sode vode in gasili ogenj. Ni mogel samo sedeti križem rok in gledati. Vrnil se je in klical Benjena ter Wylla. Več ur se je potikal po mestu in ju iskal. Nazadnje se je vrnil v krčmo. Stric je bil že tam. Napel mu jih je o tem, kako ga ni

poslušal. Fanta ni brigalo. Vedeti je želel, kje sta brat in mati. Regan je molčal. Ni ju našel, kar pomeni, da ju je vzel ogenj. Zmenila sta se, da ostaneta tu še en dan.

John je mislil, da se mu je svet podrl. Ostal je brez edinih dveh oseb, ki ju je imel rad. Sam na svetu. Taval je po ulicah. Bolečina ga je razžirala. Želel je izvedeti, kdo je zanetil požar, in se maščevati. Celo mesto je prečesal, a Benjena in Wylle ni našel. V krčmo nista prišla. Napočil je čas odhoda. Stric mu ni povedal, kam gresta. Svetoval mu je, naj proda konje in voz ter kupi močnejšega konja in sedlo. To je tudi storil.

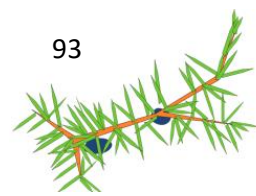
Zajahala sta in se odpravila na pot. Med ježo nista govorila, dokler nista prišla do križišča. Tam sta se ustavila in Regan je Johnu povedal, da so magi še živi, a jih je zelo malo. Tja gresta, saj meni, da bi John lahko postal mag. Vprašal ga je, če želi iti z njim k zadnjim pripadnikom starodavnega ljudstva. Fant je seveda privolil. Pustil je ob strani misli o materi in bratu. Sedaj bo moral preživeti sam in uresničiti sanje.

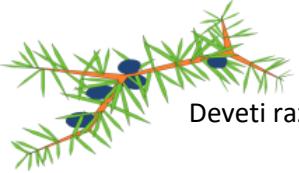
Spodbodla sta konja. Pot je bila mračna. Drevesa so se zlovešče zgrinjala nad njima. Zdelo se je, kot da imajo ušesa in poslušajo vse, kar sta govorila. Zdelo se je, kot da šepetajo in se pogovarjajo. Do njiju je prišlo bolj malo svetlobe. Izgubila sta občutek za čas. Po Reganovih besedah naj bi po gozdu potovala dva dni, dokler bi prišla do vznožja skalnatega hriba, v katerem so skriti magi. Zrak v gozdu je bil težek. Slišala sta nenavadne zvoke, vreščanje ptic, reganje žab in tuljenje volkov. Ponoči, oziroma kadar sta mislila, da je noč, sta prižgala ogenj. Z njim sta odgnala nočna bitja. Regan je pripovedoval vrsto zgodb o magih, pa tudi o vilinih in škratih, ki naj bi še živeli. Bolj slabo sta spala, saj ju je zbuvalo nenehno vreščanje in šušljanje.

Potem ko sta se malce naspala, sta opremila konja in pojezdila naprej. Čez nekaj ur se je gozd začel redčiti. Lažje sta dihala. Kmalu sta prišla do vznožja hriba. Na jasi sta razjahala. Regan je Johnu naročil, naj v skalovju poišče skrivno zmajsko runo za črko P, ki označuje mage. Zelo težko sta jo našla, a jima je končno uspelo. Stric je položil dlan nanjo in začel peti v tujem jeziku. Kamen se je zasvetlikal in vedno bolj svetil. Prikazala so se vrata. Osvetljevale so jih rune. Regan se je odmaknil, tudi kamen se je začel premikati. Prikazal se je rov, ki je vodil globoko pod zemljo.

Johna je na koncu rova čakalo novo življenje. Obljubil si je, da bo izvedel, kdo je zanetil požar in maščeval mater in Benjena. Za to pa se je moral naučiti čarati.

Polona Zadnik, 9. a

Slika me spominja na gozdno pot v lepem sončnem dnevu. Obraščena je z vejami dreves in trstičjem. Zdi se mi, dlje ko gre pot, bolj je zaraščena in temna. Na sliki na koncu poti, kjer je videti temna luknja, je videti oči, ne razločim pa od katere živali. Na začetku slike na desno je videti deblo ogromnega drevesa (verjetno je že zelo staro). Trava je nizka, izgleda pokošena, okoli nje pa je vse zaraščeno (verjetno nihče ne skrbi za to pot). Pot se mi zdi mirna in sproščujoča za hojo in zdi se mi, da je daleč od prometa in drugega hrupa. Prestavljam si jo lahko kot smučarsko progo za turiste, ali pa da bi jo lahko preuredili v zaprti tobogan, napolnjen z vodo. Ne želim si, da bi vse porezali in počistili in da bi potem tam nastala kakšna tovarna, industrija, ki bi onesnaževala zrak.

Aljaž Dujc, 9. a

Bil je čisto navaden dan. Odločil sem se za sprehod po parku, bilo je lepo, ptice so prepevale, otroci so se igrali, sonce je sijalo in vetrič je prijetno pihal. Toda kmalu je začelo deževati in odločil sem se oditi domov. Šel sem po drugi poti, saj je moja vsakdanja bila zaprta. Hodil sem naprej in nenadoma mi je pot prekrizala črna mačka. Padel sem v jarek in ko sem se pobral, sem zagledal nekaj zelo nenavadnega. Videl sem pot, ki je bila kot nekakšen predor, poraščen z zelenjem, skozi katerega so pronicali majhni žarki svetlobe, kljub temu da je drugod deževalo.

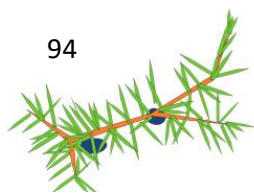
Odšel sem pogledat in se naenkrat znašel sredi gozda. Stekel sem nazaj, a sem zaslišal glas, ki me je vabil, da grem naprej. Odšel sem dalje in se po uri hoda znašel sredi prečudovite sončne jase, posejane z rožicami. Ulegel sem se, zaspal, ko pa sem se zbudil, sem bil obkrožen z zlatom. Kar poskočil sem od veselja in radosti. Vendar se je, ko sem zavpil, stresla zemlja, skotalil sem se proč in jasa je izginila.

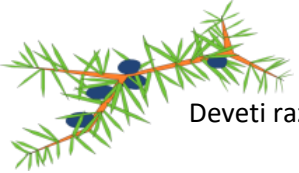
Na koncu sem se znašel doma, v postelji, in ugotovil, da so vse to bile samo sanje.

Uroš Bradač, 9. a

Dobrosrčni Erazem

Nekoč predavnimi časi je daleč v gozdu živel Erazem. Vsi so ga imeli za razbojnika in morilca. A v resnici je bil prijazen in dobrosrčen moški, ki je vsakemu rad pomagal, če je lahko. A ker nekega dne ni po cesarjevih navodilih ubil nekega kmeta, ki ni hotel delati, je bil izgnan. Cesar je ljudem rekel, da je Erazem ubil enega od njegovih vojakov, zato da je bil

izgnan.

Erazem je odšel v gozd in globoko v gozdu si je postavil leseno hišo. Ker ni hotel ubijati živali, je jedel le juhe iz zelišč.

A nekega dne je tretji cesarjev sin hudo zbolel. Cesar je vedel, da mu lahko pomaga samo Erazem. Zato je ponj poslal sedem vojakov. Sedem vojakov je korakalo po poraščenem gozdu, vse bolj se jim je zdelo, da hodijo po predoru in da Erazma ne bodo našli, ker je zapustil cesarstvo. Po devetih dneh so prišli v pravi gozd in v leseni hiši našli Erazma.

Bili so zelo srečni. Erazmu so povedali, zakaj so prišli. Ker je Erazem dobro poznal gozd, so bili pri cesarju že v enaindvajsetih urah. Erazem je takoj pozdravil cesarjevega sina. V zameno mu je cesar dovolil vrniti se v cesarstvo in mu dal zgraditi hišo, zraven nje pa stavbo, v kateri je Erazem zdravil bolne ljudi in ranjenim pomagal okrevati.

Erazem je bil zelo vesel, da je dokazal, da je prijazen in dobrosrčen in da ni nikogar ubil. Čez devet let je cesar umrl zaradi raka.

Njegov tretji sin je postal vladar. Erazmu je v zameno, da ga je, ko je bil še otrok, pozdravil, priredil poroko. Poročil ga je z najlepšo žensko daleč naokoli. Erazem je imel tri otroke.

Najmlajšega sina je poimenoval po cesarju, ki je umrl.

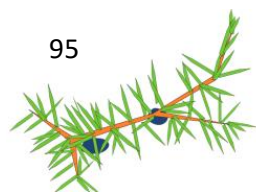
In tako so vsi živeli srečno do konca svojih dni.

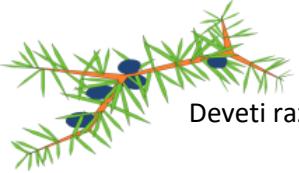
Maša Zemljič, 9. a

Besedila, nastala ob pesmi Dragotina Ketteja Na otčevem grobu

V pesmi Na otčevem grobu je pesnik napisal: »Življenje je sovraštvo, večni boj ...« Sama se s tem stališčem delno strinjam, saj se moramo v življenju vedno boriti, da pridemo do svojega cilja, na poti pa srečamo veliko ovir in sovražnikov. A če na stvari pogledamo z dobre strani, se za vse najde rešitev in življenje gre naprej, dokler ne naletimo na nove ovire. Vsak človek naleti na veliko težav, kako se bo z njimi spopadel, je pa odločitev vsakega posameznika.

Nekateri ljudje imajo v življenju srečo in se z lahkoto spoprijemajo z ovirami na poti ter na vsako stvar gledajo s pozitivne plati. Ne ukvarjajo se z nepomembnimi zadevami, ki bi jih lahko užalostile in nanje vplivale negativno. Takim je v življenju lepo, v njem uživajo in so brezskrbni.

Drugi pa nimajo take sreče in jih doletijo številne ovire, s katerimi se ne znajo spopasti ter nad svojim življenjem obupajo. Takim ljudem se običajno zdijo pomembne stvari, ki v bistvu sploh niso, na tiste resnično pomembne pa pozabijo, ker se preveč ukvarjajo z nepomembnimi. To jih privede do veliko težav, ki so včasih malce težje rešljive in zaradi njih obupajo nad zastavljenim ciljem. Vse se jim zdi brez smisla, nekateri si včasih celo želijo umreti. Taki ljudje potrebujejo podporo in upanje, da jim lahko znova uspe.

Mislim, da za vse ljudi na svetu obstaja upanje in se za vsako stvar najde rešitev, le jo če hočemo najti in ne obupamo. V življenju moramo imeti svoj cilj. Dosežemo lahko marsikaj, a potrebne je veliko volje, vztrajnosti in potrpežljivosti. Za vsak dosežek je potrebnih mnogo poskusov, če vztrajamo, nam gotovo nekoč uspe. V življenju vedno uspe potrpežljivim in psihično močnim ljudem, tistim, ki takoj obupajo, ne more.

Imamo slabe dni, ko nam nič ne gre in smo na tleh, a v sebi imamo vedno dovolj moči, da se poberemo in nadaljujemo, le imeti moramo voljo. Misлити moramo na uspeh, četudi ga nikoli ne dosežemo. Pomembne so pozitivne misli. Vedeti moramo, da nič ne bo prišlo samo od sebe in je za vsako stvar v življenju potrebno veliko truda. Če pa obupamo, nam ne more uspeli in smo za to krivi sami. Nekateri ljudje dojamejo, da nima smisla samo čakati in biti zamorjen ter poskusijo znova, mogoče jim uspe.

V življenju srečamo tudi sovražnike, ki nam hočejo škoditi. Nekateri ravnajo pametno in jih ignorirajo, dokler je to seveda mogoče, spet drugi pa se z njimi po nepotrebnem ukvarjajo in izgubljajo dragoceni čas. A po mojem mnenju je življenje prekratko za sovraštva in spore, moramo ga kar se da izkoristiti in v njem uživati.

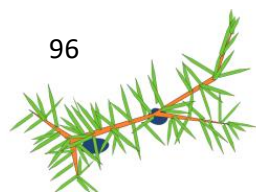
Mislim, da je v življenju mogoče doseči vse, le če to resnično hočemo in si želimo.

Maja Kastelic, 9. a

Dragotin Kette v pesmi Na očetovem grobu izrazi, da je življenje sovraštvo, večni boj. S pesnikovim sporočilom se strinjam.

Na svetu je veliko sovraštva in nestrpnosti do sebi neenakih. Zelo je razširjen rasizem, sovraštvo do vernikov, nacionalizem ...

Že v majhni, odročni vasi v Sloveniji se pojavi zavist sovaščanov ter nenehno tekmovanje, kdo je boljši, kdo ima več. Prav tako je v šoli. Učenci so včasih ljubosumni na boljši rezultat sošolca.

Skoraj na vsakem koraku nas spremlja sovraštvo. V večjih mestih tudi beda in revščina. V času Kettejevega življenja je bilo revščine veliko več. Mnogo ljudi je umrlo zaradi bolezni. Otroci so ostali na svetu sami, brez staršev, kar je bilo zelo težko. Ni jim bilo lahko dobiti prijateljev. Bili so osamljeni.

Življenje je večni boj ... strinjam se. Revni se morajo boriti za svoj obstanek. Nekateri otroci morajo delati cel dan, da preživijo družino. Veliko je odraslih, ki delajo naporno delo za minimalno plačo. Boriti se moramo za človekove pravice, proti zlorabam ljudi. Tudi zase se moramo boriti, za potrebni denar in materialne dobrine, potrebne za preživetje. Boriti se moramo za svojo srečo.

Življenje ni samo trpljenje. Življenje nam lepšajo trenutki, ki jih preživimo z družino, prijatelji. Izkusimo tudi srečo, ljubezen, ponos, zadovoljstvo ... Menim, da negativno razpoloženje in sovraštvo premaga ljubezen. Čeprav nas ljubljene lahko najbolj prizadenejo. Po mojem moramo muke, boj in trpljenje prestati, da nas na koncu čaka nekaj lepega.

Verjamem, da se na koncu vse lepo konča, kot pravljica.

Polona Zadnik, 9. a

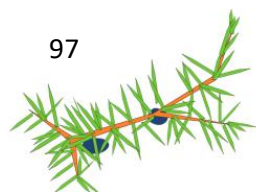
Glavna misel Kettejeve pesmi Na otčevem grobu je izražena v zadnjem verzus tretje kitice in se glasi: »Življenje je sovraštvo, večni boj ...«

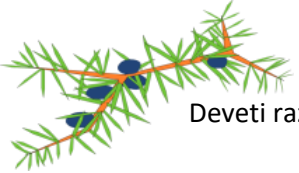
S tem verzom pesnik svoje življenje primerja s sovraštvom in večnim bojem, ki se godi po svetu. Moje mišljenje o tem verzus pa je takšno:

Z mislijo »Življenje je sovraštvo, večni boj ...« se delno strinjam, saj ti življenje lahko ponudi srečo, veselje in radost ali ravno obratno, negotovost, nesrečo, žalost.

Nekateri ljudje znajo stvari sprejemati, kakršne so: ali so dobre ali pa so slabe. Ljudje, ki mislijo pozitivno o vsem, imajo v svojem življenju več možnosti za uspeh, kakor ljudje, ki mislijo o vseh stvareh negativno, saj gledajo na stvari s pozitivne perspektive in si s tem lepšajo in lajšajo življenje. Ti ljudje bodo v svetu zagotovo našli svoj prostor in svoj mir ter sorodne duše. Ne bodo se ubadali z nepomembnimi stvarmi, ki bi jih zamorile in jih užalostile.

Medtem pa so na svetu tudi ljudje, ki razmišljajo o vsem negativno in bodo imeli zato življenje, na katerega ne bodo ponosni, saj se ne bodo počutili sprejete in dobrodošle med drugimi ljudmi, ki mislijo drugače od njih. Morda ne bodo tako uspešni kot ostali, morda pa

bodo, odvisno od tega, kaj jim bo življenje ponudilo.

Na svetu pa obstajajo tudi ljudje, ki na vse stvari gledajo realistično, jih ne olepšujejo in jih ne poskušajo prikriti ali ne opaziti, kot to delajo nekateri. Ti ljudje bodo imeli verjetno še največ možnosti za uspeh v svojih življenjih. Življenje se jim ne bo zdelo ne pretirano turobno ne pretirano olepšano. Najlažje so bodo v svetu znašli prav ti ljudje.

Jan Kastelic, 9. a

Moje mnenje se od pesnikovega nekoliko razlikuje. Strinjam se, da je življenje včasih težko in ne najdeš poti iz vseh slabih stvari, ki se ti dogajajo ali se dogajajo okoli tebe. Razumem, zakaj se je Dragotin Kette takrat tako počutil, saj je izgubil oba svoja starša, prijateljev ni imel, počutil se je samega, osamljenega, prepuščenega samemu sebi.

Ampak v življenju je več kot le žalost, sovraštvo, jeza, smrt, prepri. V življenju je tudi veliko dobrih stvari, kot so sreča, veselje, prijatelji, s katerimi lahko deliš svoje sanje in življenje, od vsakega izmed nas pa je odvisno, koliko teh stvari, teh dobrih stvari spustimo v svoje življenje in z njimi premagujemo vsakdanje skrbi.

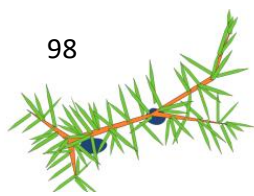
Eva Mršnik, 9. a

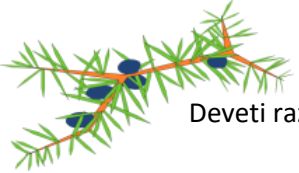
V življenju se stalno nekaj dogaja. Včasih je žalostno, včasih veselo. Kaj, ko si slabše stvari bolje zapomnimo in krutih dogodkov nikoli ne pozabimo. Že majhni otroci morajo veliko potrpeti in se na veliko stvari navaditi. Kasneje skozi življenje pa človek lahko doživi veliko grozot. Če pogledamo stanje v svetu danes, so najbolj ranljiva skupina ljudi migranti. Zelo me prizadene dejstvo, da je tudi veliko naselja nad otroki, moram omeniti tudi vojne, bolezni. Ljudje so danes zelo nesramni do soljudi, grdo se obnašajo, grdo govorijo.

Te stvari se bodo vedno dogajale, to pa me žalosti.

Khyle Dobruna, 9. a

Življenje je včasih dobro, včasih pa tudi polno sovraštva in večnega boja. Jaz se popolnoma strinjam s pesnikom. Včasih moraš tudi potrpeti za nekaj, če ti ni všeč. Iz dneva v dan je več sovraštva na tem svetu, ampak življenje ni le strah, sovraštvo in jeza, temveč tudi veselje,

sreča in uživanje. Zato govorijo, naj uživamo vsak dan, kolikor je mogoče, saj se lahko v hipu celo življenje obrne na glavo.

V življenju je tudi veliko sreče, veselja in prijateljev, s katerimi lahko deliš svojo srečo, veselje in življenje. Previdni pa moramo biti pri nepravih prijateljih, ki se pretvarjajo, da so prijatelji, za hrbtom pa te opravljajo, govorijo same slabe stvari o tebi in te ponižujejo

Tinkara Ivančič, 9. a

Moje mnenje je podobno kot Kettejevo. Življenje res zna biti žalostno in kruto, ko nimaš nikogar, da bi bil ob tebi, te tolažil in jokali s tabo.

Vse se ti zdi zelo težko, ko si osamljen. Včasih pa je bolje, da si sam in se bolje počutiš, kot da bi se družil s kom, ki ti ne bi dovolil biti, to kar si.

Včasih se ti zdi, da je življenje lahko in lepo, a že naslednji trenutek se ti lahko svet poruši.

Vsi nas prej ali slej zapustijo. Nekateri grejo na drugi svet, nekateri se pa oddaljijo od nas že na tem svetu. Velikokrat te lahko oseba, ki ti je najbližje in ki ji najbolj zaupaš, izda ali zapusti. Edino družina je tista, na katero se lahko zanesesh, ji zaupaš brez strahu in ki ti bo vedno s srcem pomagala. Če izgubiš družino, izgubiš vse. Izgubiš ljubezen in voljo nad življenjem, še posebej, ko nimaš nikogar, da bi ti stal ob strani in te tolažil po izgubi.

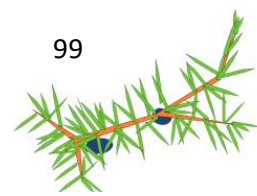
Včasih si pa človek želi iti daleč stran, kjer ni nikogar, ki kritizira in rani. Želi si le nekoga, ki bi bil ob njem, ne glede na to, kaj se zgodi.

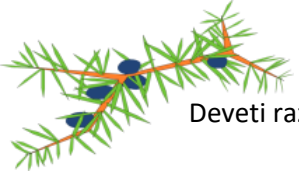
Pride človeku, da se vpraša, kaj je naredil narobe, da se mu slabo vrača. Včasih dobri ljudje veliko več trpijo, ampak nikoli ne smeš obupati, ker se lahko naslednji trenutek že mogoče smejiš. Dobro in slabe stvari, to vse pride od Boga.

Življenje ima veliko padcev, ampak tudi veliko vzponov. Človek mora znati živeti življenje tako, kot si sam želi, in ne kot mu ukazujejo drugi.

Linda Berisha, 9. a

Ko pesnik pove, da je življenje sama nesreča in sovraštvo, večni boj, se strinjam. Toda obenem mislim, da je življenje lahko tudi sreča, veselje in radost, odvisno od tega, ali si bolj pozitiven ali si bolj negativen človek. Pomembno je tudi, v kakšni družbi si in kakšen je tvoj odnos s sorodniki in prijatelji. Če si v neprimerni družbi, imaš slabe prijatelje, te nihče ne podpira in nimaš nikogar, boš videl svet žalosten in nesrečen, moral boš biti močan, da

preživiš. Dobra družba in prijatelji ter sorodniki, ki te podpirajo, pomeni, da ti bo veliko lažje. Lahko boš premagal vse ovire. Življenje je večni boj pomeni, da moraš veliko delati, da ti uspe (šolanje, služba, družina). Pomembno je, da izkoristiš srečo v njem. Sčasoma se življenje zaključi in ležiš v grobu. Mrtvi tam spokojno in v miru spijo, brez skrbi, a tudi brez sreče. Dragotin Kette je imel težko, nesrečno življenje. Očetu je privoščil, da v grobu mirno spi.

Uroš Bradač, 9. a

Besedila, nastala po branju pesmi Josipa Murna Pesem

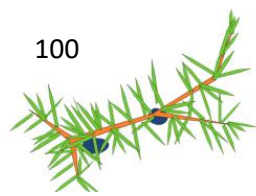
Ne boste verjeli, kaj se mi je zgodilo. Če tega ne bi doživela sama, ne bi verjela. Mislila bi, da so to izmišljotine. Vendar se je ta čudna in neverjetna zgodba v resnici zgodila.

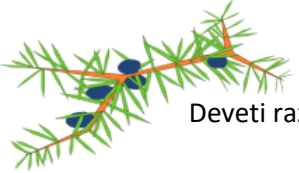
Nekega večera sem se odpravila na krajši sprehod, da bi si zbistрила misli. Zvezde so se počasi zbudile in vedno več jih je svetilo na temnem nebu. Ulegla sem se v travo in opazovala čudovite lučke na nebu. Takrat nisem pomislila na čas ne na šolo ne na kontrolno nalogo, ki me je čakala naslednji dan, lepota neba me je prevzela.

Tako mirna in omamljena sem ostala, dokler ni nenadoma zasijala močna svetloba. Takrat sem se prestrašila in od začudenja okamenela. Nisem se mogla premakniti niti za milimeter. Kar naenkrat je močna svetloba obstala pred menoj. Nisem mogla verjeti svojim očem. Pred menoj je stala čisto prava zvezda. Pomencala sem si oči, saj sem menila, da sanjam. A ko sem jih spet odprla, je pred mano še vedno stala zvezda. Končno je spregovorila. Rekla mi je, naj se ne bojim, saj mi noče nič žalega, hoče mi le pomagati. Vedela je, da me nekaj tare, zato me je vprašala, kaj je narobe. Povedala sem ji, da naslednji dan pišem kontrolno nalogo iz snovi, ki mi ne leži. Rekla je, naj ne obupam, rekla mi je, da je upanje kot zvezda, ki enkrat žari, drugič blede. Poudarila je, da moje upanje ne sme zbledeti in da naj verjamem vase. Po teh besedah je izginila v nebo.

Domov sem odšla počasi ter mrko, premišljevala sem o njenih besedah. Vsakič, ko izgubim upanje, se spomnim njenih besed.

Lara Zadnik, 9. a

Nekega večera, ko sem gledala skozi okno, sem zagledala zvezdo, ki je bila najsvetlejša na nebu. Žarela je tako močno, da je zasenčila vse ostale zvezde. Tisti trenutek me je napolnila z upanjem in verjela sem, da je vse mogoče. Ta trenutek ni trajal dolgo, saj sem opazila, da zvezda ne sveti več tako močno. Ugotovila sem, da je bila to Murnova zvezda, ki mi je hotela povedati, da upanje pride in gre.

Nuša Batista, 9. a

V temni noči se sprehajam ob sivi reki.

Naenkrat slišim šepetanje: »Bedak si.«

»Kdo je tam?« jezno zakričim.

»Lenoba si, lenoba lena,« nadaljuje iz temne noči.

»Kdo me žali? Pokaži se!« še bolj jezno zakričim.

»Kdo sem jaz?« mirno vpraša.

»Pa saj jaz sem ti. Saj sam sebe žališ in ponižuješ, drugi te ne. Samo še mediji držijo to tvojo glavo skupaj. Ampak ne boj se, umiri se, spusti se proti meni, naj te jaz preusmerim na pravo pot.«

Onemogel prepustil sem telo in čustva mislim in pokazale so mi, kaj lahko vse naredim, če te grde navade spremenim.

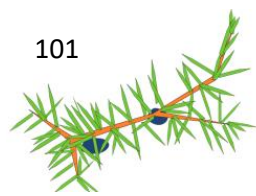
»Ne morem!« zakričim.

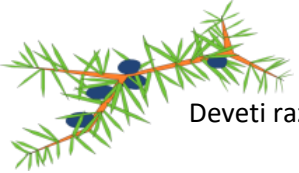
Roman Šajn, 9. a

Besedila, nastala po branju črtice Zofke Kveder Potovalci

Na ladji sredi Atlantika, 2. 6. 1890

Danes je bil še en naporen dan. Zjutraj je bilo morje lepo in mirno kot dojenček, ki spi. Drseli smo skozi morsko gladino, vsi srečni, vsi zadovoljni. Ko je kapitan dvakrat zapiskal, je bil čas za kosilo. Vsi smo vljudno in umirjeno čakali, kar je bilo zelo čudno, saj se vedno nestrpno gnetemo pred pultom, na katerem nam delijo hrano.

A vse se je spremenilo, ko je ura odbila osem. Nebo se je stemnilo, morje se je penilo, valovi so bili višji od naše barke. Vsi smo bili kot prestrašene miši na mali ladji sredi razburkane vode. Celo noč ni nihče zatisnil očesa. Upam, da bo danes boljše.

Miki Muševič, 9. a

Atlantski ocean, 11. april 1895

Dragi dnevnik!

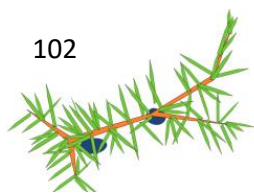
Ne vem sploh, kje naj začnem. Odločil sem se, da bom odšel. Hamburg, moje rojstno mesto, ni več, kar je bilo. Kot otrok sem rad taval po mestnih ulicah, se igral, raziskoval ... Tu sem si našel svojo sorodno dušo, tu sem dobil svojo edinko. Nedolgo nazaj sva se z ženo odločila in še najboljše je tako. Odšli bomo pogledat, raziskovat novi svet. Po ulicah se že vsi gnetejo, kopičijo, hitijo, se veselijo ali bojijo. Nekaj pa je vsem skupnega. Vsi upajo. Upajo na novo in boljše življenje.

Vstal sem že pred zvonjenjem budilke. Naspan, navzven videti pripravljen, v mislih pa nesrečen in prazen. Ko sem pogledal skozi okno, me je kar zmrzilo. Ulica, moja najljubša ulica, je bila komaj vidna zaradi kopice ljudi, tujih ljudi. Videl sem ladjo v pristanišču. Pripravljala se je na odhod, saj so jo natovarjali s tovorom, na obali pa je stala množica zmedenih ljudi, pripravljenih na odhod.

Z ženo in hčerkico smo se s težkimi kovčki odpravili proti ladji. V ženinih očeh sem videl solze, moje niso bile prav nič drugačne. Poslovil sem se od svoje mame, ženske, ki je verjetno ne bom več videl. A moral sem ostati močan, pozitiven, pripravljen na vse. Še zadnjič smo skupaj pomahali in poslali poljub moji mami, Hamburgu in staremu življenju.

Na ladji se gnetemo in prerivamo. Vsi kričijo, jočejo ... A kaj nam preostane? Upanje in nič drugega. Zbogom, Hamburg!

Tamara Tomšič, 9. a

Hamburg, 4. 10. 1894

Vsi žalostni, ker zapuščamo svoj domači kraj, smo prispeli v pristanišče. Lačni smo in utrujeni. Povsod, kamor se obrnem, je veliko ljudi. Po nekajurnem čakanju smo se končno vkrkali na ladjo. Takrat sem v sebi začutila strah, da ne bom nikoli več videla svoje dežele.

Ladja, 14. 10. 1894

Zdaj plujemo že deseti dan in v tropu ljudi postaja vse bolj umazano in tiho. Iz dneva v dan si bolj želim stopiti na trdna tla.

Ladja, 23. 1. 1895

Ladja se je ustavila. Končno so utihnili njeni motorji. Izvedeli smo, da smo prispeli v Ameriko. V srcu me je stisnilo, ko sem pomislila na čisto nov, drugačen in neznan svet. Sprašujem se, ali nam bo uspelo preživeti in uspeti tukaj, v novem svetu.

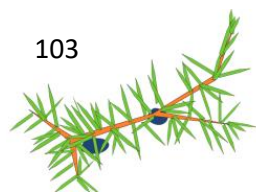
Nuša Batista, 9. a

Atlantski ocean, 12. 3. 1890

Dragi dnevnik!

Pišem ti, da se vsaj za kratek čas odmaknem od vseh grozot tega potovanja. Mislim, da plujemo že več kot teden dni, vendar nisem prepričana, saj okrog mene ni ničesar, kar bi mi pomagalo pri merjenju časa. Okrog mene je le množica najrazličnejših potnikov. Premikanje otežuje vsa prtljaga, ki je za vsakega posameznika skromna, a skupaj tvori velik del tovora. Slišim jokanje lačnih otrok in ihtenje zaskrbljenih žensk. Najbolj si želim, da se ta groza, ki para srce, konča. V mislih se kakor niti na predilnem stroju prepletajo strahovi in skrbi. Vsak trenutek si želim biti nekje daleč, kjer je vse lepo in mirno, nekje, kjer vladata ljubezen in sreča, zadovoljstvo pa kroji življenje poštenih ljudi.

Klavdija Škrlič, 9. a

Hamburg, 13. 3. 1906

Dragi dnevnik!

Sedaj sem tu. V tem ogromnem, temnem in hladnem pristanišču. Srh me spreletava ob vsakem pomisleku na to, da bom zapustila svojo deželo, čeprav že sedaj nisem več pri svojih domačih, vendar sem še vedno na trdih tleh.

Jutri ob tem času bom že na ladji, ladji, ki me bo odpeljala v daljno in neznano Ameriko. Tam mi bo življenje lažje, lažje se bom preživljala, saj bom imela delo. Upam! Žal mi je, da ne bom doma pri peči in pri domačih. Mogoče sem jih videla zadnjič v življenju. Le sam Bog ve!

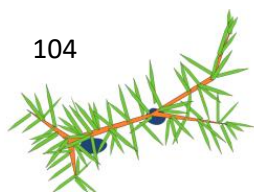
Lara Zadnik, 9. a

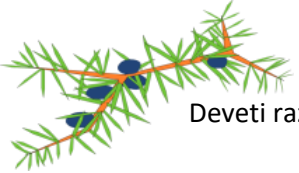
Besedila, nastala po branju besedila Romeo in Julija v priredbi M. in Ch. Lamb

Julijina izpoved

Da, on, Romeo, ki bi ga morala na smrt sovražiti, je zavzel moje srce. Vsak trenutek mislim nanj. Pa starši? Nikoli ne smejo izvedeti, kaj se dogaja. Kar naprej mi vsiljujejo moža, ki je njim pogodu, a ne vedo, da sem dahnila da drugemu. Ne vem, kako naj preprečim poroko. Želim si samo eno. Za vedno srečno živeti s svojim Romeom. Razmišljam, da bi upoštevala menihov nasvet in spila napoj. Vsi bi mislili, da sem mrtva, in poroke ne bi bilo. Potem bi prišel moj dragi mož. Skupaj bi pobegnili. Postarala bi se skupaj. Vem, da sva usojena drug drugemu, sicer se ne bi zaljubila na prvi pogled. Ne, sploh se ne bi srečala, Romeo ne bi prišel na ples. Zdaj vem, da me ljubi prav tako kot jaz njega. Obstajati mora rešitev, vendar morava biti oba pazljiva. On se je že preveč izpostavil s tistim umorom. A to ne spremeni mojih čustev do njega. Vem, da je to storil za naju in meni ne bo storil nič žalega.

Okoli mene že vsi norijo zaradi poroke. Nočem je, res ne. Kako rada bi, da je moj ljubi zdaj tu, me objame, poljubi in mi izreče nekaj nežnih in spodbudnih besed. A to ni mogoče. Če bi najini družini izvedeli za najino prepovedano ljubezen, bi nastal hud boj med njima. Ah, v kaj sem se zapletla! Zakaj se to dogaja ravno meni? Saj nisem nikomur storila nič žalega! Svoje življenje sem si predstavljala čisto drugače.

Odločila sem se. Zaužila bom zvarek. Prepustila se bom usodi. Vem, da se bo vse dobro izteklo. Mora se! Saj bo sluga obvestil Romea. Prišel bo pome. Skupaj bova šla prihodnosti naproti. Vseeno se bojim. Kaj pa če se ne zbudim nikoli več? Kaj bo potem? Ne, ne! Stran s temi mislimi! Julija, vse bo še dobro! Zdi se mi, da mi bo kar razneslo srce. Ta mešanica ljubezni, obupa in strahu ne deluje dobro. Nisem sposobna razmišljati o ničemer in nikomer, razen o Romeu.

V hiši je zavladala neznanska zmeda. Če bi se le lahko s kom pogovorila! Mogoče bi mi bilo vsaj malo lažje. Pa saj bo. Kmalu bova s soprogom ponovno skupaj, tam nekje daleč stran od vsega tega, zato moram izpeljati svoj načrt. Prišel je trenutek. Popila bom napoj, sledil bo pogreb, potem pa le še resnične sanje.

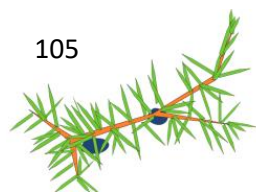
Klavdija Škrlić, 9. a

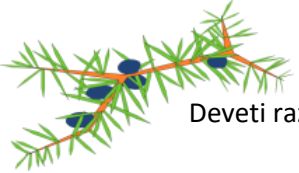
Menihova izpoved

Nekega dne je gospod Capulet na svojem domu priredil ples v maskah. Kljub nevarnosti je Romeo, sin Montegovih, ki so smrtni sovražniki Capuletovih, prišel na ples. Tisti večer sta se Julija in Romeo zaljubila. A ker je bila njuna ljubezen prepovedana, sem ju jaz, menih Lorenzo, naslednje jutro v samostanu skrivaj poročil v upanju, da bo ta poroka pokopala sovraštvo, ki je razdvajalo obe družini.

Proti večeru istega dne sem izvedel, da je veronski vojvoda Romea izgnal, ker je umoril Julijinega bratranca Tybalta. To je bil šele začetek nesreče, ki je bila usojena tema dvema ljubimcema.

Nekaj dni za tem se je gospod Capulet odločil, da bo omožil hčer z mladim, vpljudnim in odličnim plemičem, grofom Parisom. Ko je oče to povedal Juliji, se je izgovarjala, da je še premlada za možitev, a jaz sem vedel, kaj je pravi razlog. Oče je ni poslušal. Ukazal je, da se mora Julija v četrtek omožiti. V tej stiski se je Julija obrnila name. Ko je tisti dan prišla k meni, sem jo vprašal, ali čuti v sebi dovolj odločnosti tudi za skrajno sredstvo. Odgovorila mi je, da bi šla rajši živa v grob, kot pa da bi se poročila s Parisom, dokler je Romeo še živ. Tedaj sem ji naročil, naj se vrne domov in se dela veselo, v poroko naj privoli, noč pred poroko naj izpije tekočino iz stekleničke in dvainštirideset ur bo zgledala kot mrtva. Domači naj bi jo dali v družinsko grobnico, sam pa naj bi o vsem obvestil Romea, ki naj bi jo v grobnici pričakal, ko bi se zbudila. Julija je vzela stekleničko in mi obljubila, da me bo ubogala. Na poti iz samostana

je srečala grofa Parisa in mu z zaigrano pohlevnostjo obljubila, da bo postala njegova nevesta.

Tisto noč je Julija izpila napoj iz ljubezni do Romea. Naslednje jutro so Capuletovi oznanjali smrt namesto poroke. Slabe novice so prispele tudi do Romea. Žalostno novico je izvedel še pred prihodom mojega kurirja. Ko je izvedel, da je njegova ljubezen mrtva, se je takoj odpravil proti Veroni. Na poti se je ustavil še v lekarni, kjer je kupil strup. Ponoči je prispel do Capuletove grobnice in tu naletel na Parisa. Borila sta se in Paris se je zgrudil. Romeo je zagledal Julijino truplo in od žalosti zastrupil sam sebe. Medtem sem jaz izvedel za kurirjevo zamudo in odhitel v grobnico, kjer sem zagledal mrtva Parisa in Romea. Takrat se je Julija prebudila in me vprašala, kje je Romeo. Zbežal sem, ker sem zaslišal ljudi, ki so prihajali k grobnici. Ko je Julija zagledala mrtvega Romea, se je z bodalom, ki ga je imela pri sebi, zabodla.

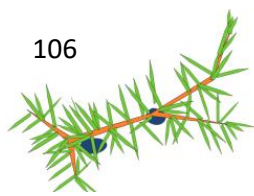
Medtem se je h grobnici približala straža in oba očeta. Na poti s pokopališča sem se tako tresel, vzdihoval in jokal, da me je straža opazila in prijela. Pred starima gospodoma sem povedal celo ljubezensko zgodbo njunih otrok. In takrat sta se stara sovražnika odrekla sovraštvu in zakopala dolgoletni spor v grob svojih otrok.

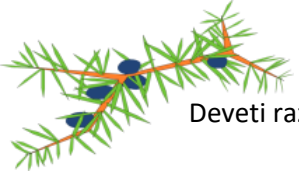
Nuša Batista, 9. a

Kurirjeva izpoved

Bilo je lepo poletno jutro. Ptički so peli, sonce je bilo visoko na nebu. Na grajskem vrtu sem slišal glasen, vesel in mladosten Julijin smeh. Dekle se je podilo po vrtu s svojo varuško, se veselo pogovarjalo in pripravljalo na večerni Capuletov ples v maskah. Ravno sem prinesel pošto gospodu Capuletu in tudi mene je povabil na ples. Z veseljem sem se ga udeležil. Prišel sem ravno takrat, da sem videl, kako se je Montegov Romeo s svojimi prijatelji nepovabljen prikradel nanj.

Ples je potekal lepo, vsi so uživali. A nenadoma sem opazil nekaj zanimivega. Skupaj sta plesala Capuletova hči Julija in mladi Monteg Romeo. Kljub temu da sta imela maski, sem ju prepoznal. Dobro sem vedel, da se njuni družini ne marata. Še enkrat sem pogledal, vendar sta že ušla. Šel sem za njima in videl, kako sta si snela maski. Nekdo se jima je približal in razšla sta se. Vse skupaj mi je bilo zelo čudno. Ker sem radoveden, sem jima sledil. Po končanem plesu sta se srečala, Julija je bila na balkonu svoje sobe, Romeo pod balkonom.

Pogovarjala sta se, a sta kmalu nehala. Vse skupaj mi je bilo sumljivo. Čez nekaj časa pa sem od svojega prijatelja meniha izvedel, da sta se Julija in Romeo skrivaj poročila. Nisem mogel verjeti. Vedel sem, da to ni dobro, da je njuna ljubezen prepovedana. Spraševal sem se, kako jima bo uspelo.

Kmalu po tem bi se Julija morala poročiti z drugim, a je zaigrala svojo smrt. To novico oziroma prevaro bi moral sporočiti Romeu, a sem bil prepozen. Romeo je izvedel, da je Julija mrtva. Odpravil se je v njeno grobnico in se zastrupil. Ko smo ju našli, sta bila oba mrtva. Nihče ni mogel verjeti svojim očem. Brž so prišli Montegovi in Capuletovi, vsi presenečeni, zmedeni, žalostni. Kako pa ne bi bili, saj niso vedeli za njuno veliko ljubezen. Materi sta jokali, vsi so jokali in se čudili.

Monteg in Capulet sta hotela pojasnilo in z menihom sva jima povedala vse. Nista mogla verjeti. Potem pa se je zgodilo nekaj zanimivega. Sovražnika sta se odločila pozabiti na zamere. Julijo in Romea so dali v skupno grobnico. Njuna zgodba se je hitro razširila, saj je to zgodba velike, prave in resnične ljubezni.

Tamara Tomšič, 9. a

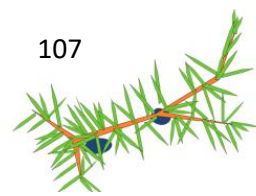
Oko spomina seže daleč

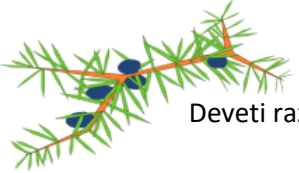
Spominjam se tega dogodka in vem, da je bil nekaj najboljšega, kar se mi je zgodilo. Imela sem le tri leta in obiskovala sem ure pravljič. Mama mi je večkrat pripovedovala o deklici iz sosednje vasi, ki je stara toliko kot jaz. Nad idejo, da bi bili prijateljici, nisem bila nikoli preveč navdušena. Potem pa sva se srečali.

Z mamο sva stali sredi knjižnice. Čakala sem ostale otroke. Kmalu je vstopila tudi Lara. Bili sva drobni, sramežljivi punčki in le bežno sva se za trenutek spogledali, potem pa spremljali pogovor staršev, ki ga verjetno nisva najbolje razumeli. Nobena od naju ni upala prva spregovoriti.

Ko smo se zbrali vsi otroci, so starši odšli. Z Laro sva postali živahnejši. Začeli sva se pogovarjati. Tistega dne sva vse počeli skupaj. Nastalo je nerazdružljivo prijateljstvo, ki traja še danes.

Klavdija Škrlič, 9. a

Otroci smo se zelo radi igrali igrico skupna hiška. Kar naprej smo jo postavljali in prestavljali. Enkrat pa smo našli popolno mesto zanjo. Bilo je nekje sredi gozda, med drevesi in ob potočku, bilo je prelepo. Moje sestre, jaz in drugi vaški otroci smo si od doma prinesli veliko igrač in se takoj začeli igrati.

Imeli pa smo eno težavo in ta je bila, da je hiška stala na ozemlju vaščana, ki otrok ni ravno maral. Morali smo izredno paziti, da nas ni zasačil, ker bi nas verjetno pošteno nadrl. Vsak dan, ko smo se odšli igrat, smo gledali, da ga ni doma, če pa je bil, je eden od nas vedno stražil.

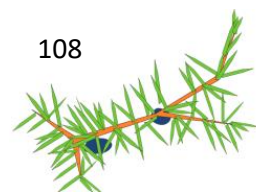
Nekega dne smo se tako igrali misleč, da gospoda ni doma, zato tudi ni nihče stražil. Kar naenkrat je nekdo zažvižgal. Bil je stric. Proti nam je vrgel nekakšno metlo in še nekaj stvari, mi pa smo zbežali. Mislili smo, da nas hoče pretepesti in naslednji dan smo se odločili, da mu eno zagodemo. Pred njegovo dvorišče smo zvečer nasuli pesek. Naslednji dan, ko je to videl, je pesek pometel in ni rekel besede. Čudno nam je bilo. In spet smo si iskali prostor za drugo hiško.

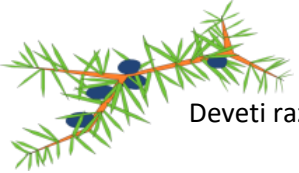
Čez nekaj tednov pa je ta stric umrl. Čez dolgo časa smo otroci spet odšli k hiški na gospodovi zemlji. Zelo smo se začudili, saj smo tam našli otroške stvari: metle, grabljice, lončke ... To nam je verjetno pustil stric, za katerega smo mislili, da nas ne mara.

Tamara Tomšič, 9. a

Spominjam se, da sem bil še zelo majhen in da so bili takrat motorji še kot božji dar. Bil je lep sončen dan in moj pokojni stari oče je ravno popravil, opral in očistil svojo rdečo Tomosovo štirko. Navdušen sem opazoval motor in starega očeta ponižno prosil, če bi me lahko zapeljal en krog okoli hiše. Dolgo je okleval in ko je končno privolil, sem kar zavriskal od sreče. Tako sva se usedla in odpeljala. Po dokaj kratki poti, ki se mi je zdela neskončno dolga, sva prispela pred garažo. Počutil sem se prav povišanega in hvaležnega, da me je stari oče peljal na svojem lepotcu.

Miki Muševič, 9. a

Igramo se z besedami

Ju3 pri matematiki, pri geome3ji, obravnavamo 3kotnike v 3strani piRAMidi. PiRAMido rišemo v RAČUNalniški progRAM. RAM se pokvARI.

ARI sledi PLAČilo. PLAČ delavci še dolgo ne bodo DOBili.

DOB zapira kazNJENce. NJEN bo ju3 ŠEL. ŠELe 5er bo poveDAL resnico. DALi so mu podKUPNINO.

KUPNINO bodo poravnali ju3. 5ek je že MIMo. MIMica bo ju3 odgoVARjala.

VAR je POPOUSTIL.

POPUSTI se ju3 konČAJo.

ČAJ je za 5ro. Kle5a se je zelo VESELila. VESELo je poskakOVALa.

OVAL je iz ene KRIVe črte.

KRIV je zaradi uMORA. MORA ga je tlačila celo NOČ. NOČe priznati TUJega prav.

TUJi jeziki so ji vŠEč.

ŠE vedno mara POSlušati jok.

Trgovina POSluje z velikom uSPEhom. SPEt se morajo selITI. BarvITI prostori so jo NAVdušili. NAVad ne moremo kar tako SPREMEniti.

Zaradi SPREMEmbe okolja se ni mogel vključiti v DRUŽbo. DRUŽina se je odločila oditi na počitNICE. LičNICE so ji kar zarDELe.

DELo mu ni bilo PRAV nič vŠeč.

PRAVo je odlična izbira za ŠTUDij. ŠTUDentje so opravili strokovne izpiTE. TEhnologija je zelo naPREDovala.

PREDen bom odšel, se bom posLOVil.

LOViti v tem predelu je prepoveDANo.

DANilo se je ŽE. ŽE ju3 se moramo ODPRAViti. ODPRaVa je bila uspešno zaKLJUČena.

KLJUČi vrat so se poMEŠALi.

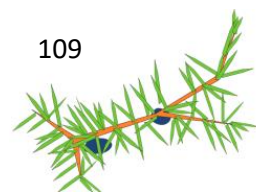
Ju3 bomo KUPili nov MEŠALnik. Na sosedovem vrtu je na KUPE SMEti.

NaSMEh mu je polepŠAL dan. MarŠAL je nastopil s samozaVESTjo. Ju3 ga bo PEKla VEST.

PEKarna je zaprla svoja vRATa. ApaRAT za peko se je POKvaril.

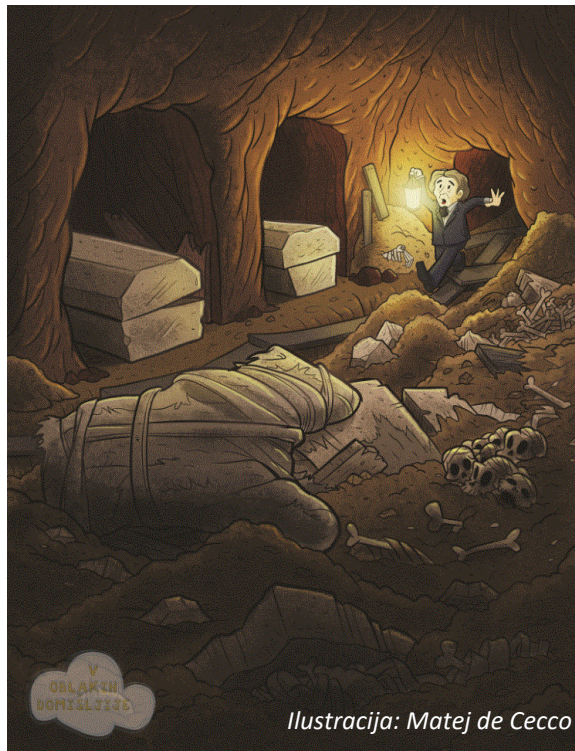
POKrivala so vse bolj naPREDNa.

PREDen se konČA, bo pred oltarjem ju3 rekla dA.

Zapisi, s katerimi so učenci sodelovali na literarnem natečaju V oblakih domišljije

Ilustracija: Matej de Cecco

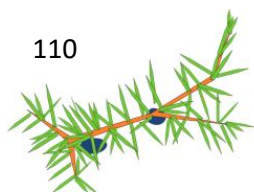
Skrivnostni rov

Nekoč je živel moški. Po poklicu je bil arhitekt. Zelo rad je imel nove stavbe, ki so krasile sosese. Prepričan je bil, da bi lahko namesto stare hiše na drugi strani ceste zgradili nov, moderen hotel. Odločil se je, da jo gre pogledat.

Vstopil je v hišo in si jo ogledoval. V notranjosti je vladala tema, saj ni bilo elektrike, zato si je prižgal petrolejko. Pod nogami je zagledal luknjo in jo hotel pogledati, a brž ko se je sklonil, je padel vanjo.

Hodil je skozi predor poln pajkov, žužkov in miši. Kmalu je prišel do središča. Tam je videl veliko okostij, ki so kukala iz zemlje. Tudi grobnice ter kamnite plošče so ležale na tleh. Ko je to videl, mu je pognalo strah v kosti. Mislil si je, kako bi prišel ven, saj ni vedel, v katero smer naj gre.

Potem se je odločil, da bo pogledal, kaj se skriva po rovu naprej. Nekaj časa je hodil, ko je zaslišal nekaj čudnega. Wof, wof!!! Zaradi premočnega lajanja je delček zemlje s stropa padel na petrolejko in jo nemudoma ugasnil.

Zdaj je bilo moškega še bolj strah. Hitel je in poskušal prižgati petrolejko, a mu ni uspelo. Zagledal svetlobo in brzel proti njej. Na poti je srečal sosedovega psa Rikija. S skupnimi močmi sta poskušala najti pot ven. Na koncu predora so bila tri vrata. Vsaka so imela svojo sliko. Prva srce, druga hiše in tretja družino. Najprej sta izbrala srce. A notri ni bilo to, kar sta iskala. Notri je bila pošast, ki ju je hotela pojesti. Potem sta izbrala hiše. Mislila sta, da ju bo pripeljala domov. A ni bilo tako. Za vrati je bilo pet hiš, ki so ju poskušale privabiti noter, a sta se jim ubranila. Nato je moški obupal, a pes Riki je odprl tretja vrata, za katerimi se je skrivala kanalizacija. Skupaj sta odhitela domov. Riki je ves vesel tekkel k svojim lastnikom. A moški ni bil ravno zadovoljen. Zaradi preveč ur odsotnosti z dela je bil odpuščen. In hiše ni nikoli več hotel podreti. Končno je lahko delal, kar si je močno želel. In to je bilo biti s svojo družino. Skrivnosti rova ni nikomur izdal. Rov se je porušil in nikoli ga ni nihče več videl.

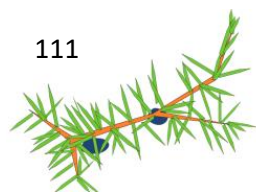
Lara Negro, 6. a

Začuden nad odkritjem

Nekega dne je gospod, ki se je pred kratkim vselil v hišo, zaslišal tuljenje vetra, ki je prihajalo izza vrat, za katerimi je bilo stopnišče, ki je vodilo navzdol. Odpravil se je po njem, s sabo je vzel laterno, da bi bolje videl. Ko je prišel do dna stopnic, je pod njim zmanjkalo tal. Znašel se je v ozkem predoru, pot je lahko nadaljeval le po lesenih deskah, ki so bile postavljene nad zelo globokim breznom. Ko se je predor razširil, je prišel do jame.

Ni mogel verjeti svojim očem, od začudenja je skoraj padel z deske, na kateri je stal. Odkril je grobnico, v kateri sta bili dve kamniti krsti, veliko kosti, nekaj lesenih desk, najbolj pa se je začudil ob pogledu na nekaj, kar je bilo zavito v velik kos belega blaga in povezano z belim trakom.

Ker ga je zanimalo, kaj je v krstah, je stopil k prvi in se zelo namučil, da jo je odprl. Posvetil je, da bi videl, kaj je v njej. Zagledal je truplo moškega, ki je bilo na videz natanko tako, kakor je bil on sam. Ob tem se je zelo ustrašil in odskočil. S strahom se je prebil še do druge krste, tudi to je s težavo odprl. V tej ni zagledal trupla, krsta je bila prazna, v njej je bilo le nekaj pajkovih mrež, na katerih so bili ulovi pajkov (razne žuželke) in pa nekaj majcenih pajkov. To ga je zelo presenetilo. Ko si je krsto natančneje ogledal, je na njej zagledal vklesano svoje ime. Takrat se je šele zgrozil.

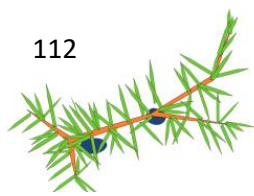
Ko je prišel k sebi, je začel šteti lobanje. Naštel jih je kar dvanajst, ob čemer ga je spreletaval srh. Ko je končal s štetjem, se je odpravil do zadnjega kota jame. Tam je ležalo tisto, kar je bilo zavito v belo blago in povezano z belim trakom, bilo je večje od njega. Reč si je želel odviti, da bi videl, kaj je. Nato pa je pomislil, da bo v njej odkril kaj takega, kar ga bo na smrt prestrašilo. Nekaj časa je premišljeval, na koncu pa se je odločil, da poteši svojo radovednost.

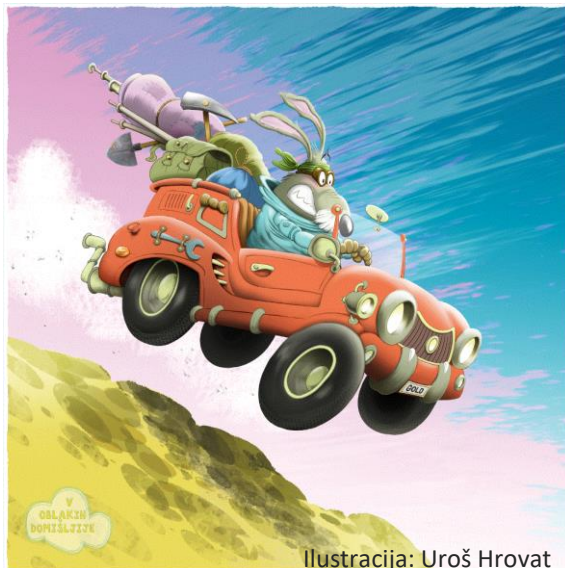
Lotil se je odvijanja. Ko je odvil beli trak, ga je najprej skrbno zložil, šele nato je nadaljeval z odvijanjem blaga. Ko je odvijal zadnji kos, je pod njim zagledal nekaj zlato bleščečega, z delom je pohitel. Odstranil je zadnji ovoj in pred seboj zagledal čudovito harfo. Med njene strune je bila zataknjena ovojnica, v njej pa listek, na katerem je pisalo: »Mojemu dragemu pravniku, da bi v naši družini nadaljeval s tradicijo igranja na harfo.«

Gospod je odkril, da je možki v prvi krsti pravzaprav njegov pradedek, druga krsta pa je po njegovi smrti čakala nanj.

Čakala je še dolgo, saj sta gospod in harfa postala nerazdružljiva.

Jan Kastelic, 9. a

Ilustracija: Uroš Hrovat

Nevarna pustolovščina

V vasici sredi skoraj nedostopnega območja je živel stari dolgouh z imenom Zlatko. Že od nekdaj si je želel poiskati zlato na ognjeniku Sumaru in obogateti.

Nekega jutra je Zlatko zbudilo tresenje. V hipu je skočil iz postelje in odšel ven. Videl je, da vsi stojijo pred svojimi kolibami in opazujejo Sumaru. Zazrl se je vanj tudi on in videl, da se z vrha vali dim. Brž je stekel k svoji pisalni mizi,

da bi preučil dogajanje.

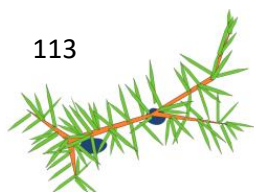
Mislil je in mislil, nato pa se mu je končno posvetilo: »Torej, vse kaže, da bo vulkan kmalu izbruhnil, in to pomeni le eno. Sedaj imam priložnost poiskati zlato, ki ga že tako dolgo iščem. To je mega fantastično!«

Zlatko je bil karseda navdušen nad dogajanjem. Medtem ko je on prekipeval od navdušenja in tuhtal, kako bi prišel do zlata, so se vsi ostali začeli umikati iz vasi. Za to mu ni bilo mar, želel je le zlato.

Skoval je načrt za svoje iskanje. Odločil se je, da začne zgodaj zjutraj naslednjega dne, kajti tvegano bi bilo čakati še kakšen dan. Sklenil je, da bo na goro odšel s svojim starim džipom. Vozilo je bilo starejše od njega, vendar je še vedno delovalo. Služilo mu je za prevažanje pripomočkov, ki jih je potreboval za iskanje zlata.

K Zlatku je prišel njegov tovariš Polde in ga začel prepričevati, naj kakor vsi ostali zapusti vas in naj ne tvega življenja zaradi neumnosti. Zlatko se ni dal prepričati in je vztrajal pri svoji odločitvi. Polde je vstal in se napotil proti vratom. Preden je odšel, je Zlatku zaželel srečo in mu naročil, naj pazi nase.

Pozno popoldne je Zlatko dojel, da je v vasi sam, vsi so že odšli. Imel je pomisleke, ali se mogoče ne spravlja v preveliko nevarnost in bi mogoče raje odšel kot drugi, a si na koncu ni premislil. Odšel je v vrtno lopo, poiskal svojo lopato in kramp ter nahrbtnik napolnil s hrano in pijačo ter vse naložil v džip. Ker je bilo že pozno in je moral zgodaj vstati, je odšel v posteljo in zaspal. Sanjal je, kako koplje v rovu, ko se naenkrat pred njim nekaj zasveti. Pogleda, kaj je, a na žalost je bil le star kos železa.

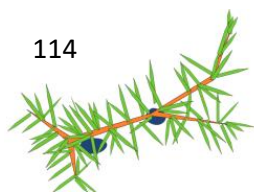
Ko se je zjutraj zbudil, je pozajtrkoval in sedel v džip. Kmalu je prišel do vznožja Sumaruja. Z vrha se je vse bolj kadilo, zato je moral pohiteti. Pripeljal se je približno do sredine gore, kjer je bil ozek rov, in začel kopati. Kopal je in kopal, a ni našel ničesar. Premikal se je sem in tja, a zaman. Odločil se je, da poskusi še čisto na koncu rova, z mislijo, da bo kaj našel.

Zopet je začel kopati in po nekaj minutah močnega zabijanja krampa v skale se je pred njegovimi očmi nekaj zalesketalo. Sklonil se je in tam je bilo zlato, košček zlata, ki ga je tako dolgo iskal! Zlatko ni mogel verjeti svojim očem, bil je presrečen. Začel je izkopavati in odkril, da je bilo tam pravzaprav kar veliko zlata.

Izkopano je z muko prinesel v džip. V rov se je vrnil po svoje stvari. A kamenje se je začelo rušiti in njegovo orodje je bilo ujeto pod skalami. Tla so se začela močno tresti. Iz rova je stekel, kakor hitro je mogel. Če bi tekel le malo počasneje, bi ga zasulo. Skočil je v džip in naglo speljal. Za njim se je usul plaz. Bal se je, da ne bo preživel. Vozil je kot strela in, hvala bogu, ubežal bližajočemu se kamenju.

Zlatko je bil neizmerno vesel, vedel je, da je imel veliko srečo. Odšel je v sosednjo vas, kjer so ga čakali prijatelji. Del denarja, ki ga je dobil za zlato, je razdelil mednje. Živel je srečno in zlata ni iskal več.

Maja Kastelic, 9. a

Zgodba o izgubljeni ladji

Nekoč je v daljni deželi živel deček Orlando. Odraščal je v revni družini blizu morja. Od malih nog je občudoval lesketajočo se vodno gladino. V morju je gledal svoj odsev in ga proučeval. Njegove oči so bile prav take barve kot plitvina blizu njegove hiše. Rad je opazoval male vodne živalce, lovil ribe in se kopal. Užival je, ko je z visoke skale padal proti čudoviti modrini, ko se je njegovo telo potopilo globoko v morje. Oboževal je pritisk vode in občutek svobode.

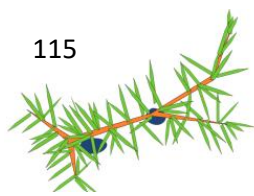

Odraščal je v postavnega mladega moža. Začel je služiti denar. Pomagal je kovaču ali pa sovaščanom ribariti. Zasluzek je bil majhen, vendar ga je skrbno hranil doma v skrinji. Hrepenel je po tem, da bi imel svojo lastno ladjo, s katero bi se podal raziskovat širno morje. Obenem bi lahko deloval kot trgovec in prevažal tovor preko oceanov. Na žalost ni nikoli zbral dovolj denarja.

Prišli so temni časi. Kraljestvu, v katerem je živel, je sosednje kraljestvo napovedalo vojno. Kralj je novačil vojake in pripravljaj ladjeve. Orlando, ki je želel delati na ladji, se je prijavil kot topničar na ladji Laina. Bila je sicer zelo majhna, ampak okretna. Imela je manjši ugrez, zato je lahko plula po plitvini. Njen kapitan je bil Hektor Kerakel. Govorilo se je, da je bil včasih pirat, saj je imel levo oko prekrito s prevezo in ni imel leve noge. Vendar so bile to le domneve. Bil je izurjen vojščak in je dobro poznal morje. Imel je daljše rjave lase in temne oči.

Podali so se na kratko pot do sosednjega kraljestva. Vmes so srečevali sovražno ladjeve. Borili so se na vso moč in zmagovali. Na krovu je kapitan zahteval disciplino. Bili so zelo organizirani in usklajeni. Delo je bilo naporno in skoraj brez počitka.

Na krovu so preživeli že nekaj let. Ranjenih je bilo vedno več in posadka je bila vedno manjša. Poškodovan je bil tudi kapitan. Imel je hudo rano na prsih in izgubil je ogromno krvi. Bil je na koncu moči. Naslednje je jutro je umrl. Za kapitana je postavil Orlanda, ki je postal zelo izkušen, znal je preučevati morje in karte. Leta na morju so ga utrdila, postal je mišičast.

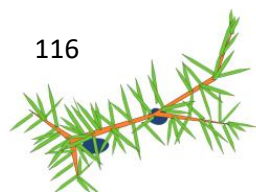
Vendar pa si je natihem želel domov. Bil je izčrpan. Boj in nenehna bojna pripravljenost sta ga utrudila.

Sovražne ladje so jih vodile daleč čez ocean. Zmanjkovalo jim je vode in živeža. Kopnega niso opazili več mesecev. Prestajali so vročino, lakoto in žejo. Orlando je poslal golobico s pismom o njihovem stanju in upal, da bo pismo dostavila.

Nekega dne, ko je posadka počivala, je kapitan gledal nebo in poslušal šumenje valov. Kar naenkrat je pred seboj zagledal kopno ... še več, pred njimi se je kazalo celo mesto. Takoj zatem je zaslišal strašno bučanje, kot bi bili v bližini slapa. Na morju ni slapov, je pomislil, a že opazil, da se je morje zlivalo navzdol, kot bi bili na vrhu slapa. Prebudil je posadko. Zvili so jadra in začeli veslati. A veter in morski tokovi so bili premočni za maloštevilno posadko. Odnoslo jih je – Laina je s posadko padla čez rob.

Več mesecev pozneje, ko se je vojna končala, je kralj prejel pismo kapitana Orlanda. Njega in člane njegove posadke je razglasil za vojne heroje.

Polona Zadnik, 9. a

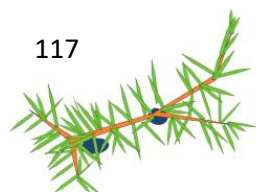

Luka in vesoljci

Nekega vetrovnega dne, ko je Luka iz šole prihajal domov, je na poti srečal čudno plovilo. Šel je bliže, da bi videl, kaj se dogaja. Ugotovil je, da so vesoljci. Nato so ga ožarčili s svojim plovilom, ga pomanjšali in odpeljali na oddaljen planet Bt-2. Tam so ga izpustili iz plovila in ga poslali delat v rudnik. Čez nekaj dni se je odločil pobegniti. Ukradel jim je vesoljsko vozilo in se

odpeljal s planeta. Vesoljci so to kmalu opazili in odšli za njim. Ko je Luka mislil, da je že skoraj na Zemlji, so ga dohiteli. Nato so začeli streljati nanj. Tako so ga preganjali vse do Zemlje. Ko se je pripravljaj za pristanek na ribiški ladji, so ga spet ožarčili, ampak tokrat je postal velika zlobna hobotnica. Pristal je v morju in takoj poskušal uničiti ribiško ladjo. To mu ni uspelo, saj so ga zadeli s harpuno v lovko. Izpustil je ladjo in takoj začel napadati vesoljsko plovilo. Uspelo mu ga je potisniti v vodo in tako utopiti vesoljce. Ker je uničil žarek, se je spet spremenil v človeka. Pred utopitvijo so ga rešili ribiči z ribiške ladje in ga pripeljali na kopno. Vse se je lepo končalo in od takrat se vesoljci bojijo napasti Zemljo.

Vid Škrlj, 6. a

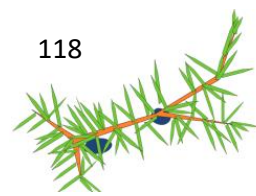
Kraljična Elizabeta

Za tremi gorami, tremi potoki, tremi jasami nekje v temnem gozdu je v velikem in razkošnem gradu živila miška po imenu Elizabeta. Bila je kraljica, ki je prevzela prestol takoj po očetovi smrti v hudi mišji bitki. Takrat se je tega zelo bala, ni vedela, kako bo vladala, ni poznala pravil v svoji kraljevini. A se je zelo trudila, želela je boljše življenje za svoje miši, za prebivalce na svoji zemlji.

Elizabeti je bila v tem času v veliko oporo Klavdija, prijateljica njene mame, ki ji je pomagala pri vladanju, obnašanju, jo učila brati, pisati, šteti, seštevati in vse ostalo, kar je morala kot kraljica znati. Sprva ji je šlo bolj počasi, a čez nekaj časa vedno bolje. Čeprav je bila Elizabeta vsako leto starejša, je še vedno rada poslušala najrazličnejše pravljice: ljubezenske, pustolovske ...

Kot vsak večer se je tudi danes ulegla v svojo posteljico, postlano s perjem, in se udobno namestila. Medtem ko je čakala na Klavdijo z novim zavitkom in novo pravljico, je opazovala temno nebo, ki ga je obsijala luna. Zagledala je zvezdo Severnico in se spomnila na očeta, ji je vsako noč prišel k njej, da sta skupaj opazovala zvezde.

Njene misli je zmotila Klavdija, ko je vstopila in prižgala svečo poleg postelje. Usedla se je na stol in začela pripovedovati o princu in princesi, ki živita na nekem otoku. Spoznala sta se na zabavi njegovih staršev in se zaljubila. Tisto noč sta plesala cele ure, se pogovarjala

različne stvari in v nekaterih sta si bila celo zelo podobna. A napočil je čas odhoda in težko sta se poslovila ter odšla vsak v svojo smer. Takrat si nista mislila, da se bosta ponovno srečala, a točno čez sedem let sta se srečala na letalu. Ugotovila sta, da sta se oba prijavila na šolanje v tujini in da bosta ponovno nekaj časa preživela skupaj. Tam sta se navadila eden na drugega in se nista mogla ločiti. Odločila sta se poročiti, poroka je bila zelo velika in lepa. In živela sta srečna do konca svojih dni.

Elizabeta je zaspala, Klavdija pa jo je poljubila na lice za lahko noč.

Miha Ivančič, 6. a

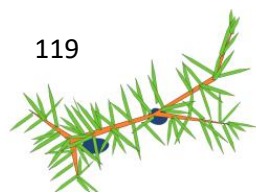
Babičine pripovedke

Nekoč je v majhnem mišjem mestecu živela miška Lili. Zelo rada je imela babičine zgodbe. Komaj je čakala, da ji babica pove pripoved o mišku Lenardu in miški Mili, ki sta raziskovala svet.

Bil je večer. Miška je povečerjala in z največjo hitrostjo brzela v posteljo. Imela je skromno posteljico iz orehove lupine in perja, ki ga je dobila pri pernati prijateljici Steli. V sobi je imela majhno ljubko okence, na steni pa drobne poslikave. Končno je napočil čas za zgodbo. Babica je prišla v sobo z dolgim zvitkom. Čez nekaj minut je začela pripovedovati.

Ko sem bila tvojih let, sta bili moji sosedi najpogumnejši miški v mestu, Lenard in Mili. Ko sta odrasla, sta se odločila prepotovati svet. Na to sta se pripravljala celo večnost. Nekega dne pa sta kar odšla. In dogodivščina se jima je začela.

Najprej sta se odpravila v Indijo. Tam sta spoznala meščane. Prvi mišji meščan jima je rekel, naj gresta k njegovi družini prenočit. Drugi someščan jima je rekel, naj gresta najprej k mišjemu kralju. No, torej miška sta odšla k mišjemu kralju. Najprej sta ga pozdravila. Imenoval se je Mišji kralj Veliki. Zelo je bil zadovoljen z obiskom. Ker se je kraljeva hči ravno tistega dne poročila, so imeli zabavo, zato ju je kralj povabil, da se pridružita poročni zabavi. Nato sta ga vprašala, če lahko prespita v njegovih sobanah za goste. Kralj je z velikim veseljem privolil. Pri njem sta tudi povečerjala in se odpravila v velikansko razkošno sobo. Tam se nista počutila ravno kot doma, saj nimata tako velike sobe. A vseeno jima je bilo prijetno. Zjutraj sta pozajtrkovala in z velikim pompom odšla proti naslednjim dogodivščinam.

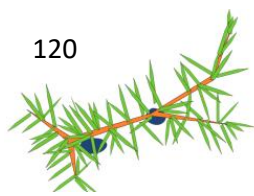

Naslednja avantura je bila Amerika. Odšla sta torej v Ameriko. V Ameriki sta imela sorodnika: strica Whillema in sestrično Molly. Odpravila sta se do njiju. Stric Whillem in sestrična Molly sta se ju zelo razveselila. Molly in Whiljiem sta bila namenjena taborit. Odločila sta se, da gresta tudi Lenard in Mili z njima. Spustil se je mrak in odšli so taborit. Ko je vzšlo sonce, sta se odpravila naprej. Tako sta skupaj prepotovala svet. Prišla sta domov. Župan jima je podelil priznanji za najpogumnejša miška v mestu, ki sta prepotovala svet in se soočala z raznimi nevarnostmi, ki bi se jima lahko pripetile.

No, tako se je zgodba končala. Miška se je po končani zgodbi namestila in zavalila v trden spanec. Tako je babica miški pripovedovala zanimive zgodbe iz svojega življenja.

Sara Negro, 6. a

Novi sošolec

V Ilirski Bistrici sta živila brat in sestra, Hugo in Leja. Bila sta dvojčka.

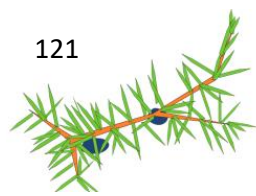
Bil je prvi dan drugega polletja in na šolo so prišli novi učenci, med njimi tudi Andreas, ki se je s svojo družino preselil iz Argentine. Hugo in Leja sta hodila v šesti razred in dobila sta novega sošolca, Andreasa, ki je že znal slovensko, saj je v Argentini obiskoval izbirni predmet slovenščina.

Učiteljica je prosila, naj mu nekdo malo razkaže šolo in okolico. Seveda se je prva javila Leja, saj ji je bil takoj, ko ga je prvič zagledala, zelo všeč. Razkazala mu je šolo in ga predstavila prijateljem in prijateljicam, tudi pri nalogi mu je pomagala. Hugo je že od daleč videl, da se med njima nekaj dogaja. Ker je Andreas živel blizu Huga in Leje, so skupaj hodili domov. Čez nekaj mesecev je Andreas povabil Lejo v kino, saj je upal, da ji bo tam lahko povedal, kaj čuti do nje. In res, uresničile so se mu želje. Od tedaj sta se družila še več kot običajno in nikomur nista izdala svoje male skrivnosti. Andreas je izvedel, da je njegov oče Egon ponovno dobil svojo službo v Argentini in da se bodo spet preselili tja. Ko je to povedal Leji, je vsa objokana stekla k Hugu in mu vse povedala.

Hugu se je Leja zasmilila, zato jo je poskušal potolažiti. Prišel je dan slovesa in Leja je bila zelo žalostna, ker mora Andreas nazaj v Argentino, čeprav ji je obljubil, da ji bo pisal in da bo med počitnicami prišel na obisk. Piščalka je zažvižgala in vlak je odpeljal.

Vsako noč je mislila na vse lepe trenutke, ki sta jih preživela skupaj; sprehajanje po parku, igranje košarke in nogometa ... Čeprav je Andreas odšel na drugi konec sveta, ga je imela še vedno v lepem spominu.

Maja Palcich, 6. a

Teta Grinta

Nekoč pred davnimi časi je živela deklica, ki je zelo pridno delala. Njeno ime je bilo Sabrina. Kadar si je želela odpočiti, ji njena mačeha tega ni dovolila. Mačeha je imela svojo hčerko, ki je bila čisto drugačna od Sabrine. Bila je lena, Sabrina pa je morala delati.

Nekega dne je odšla Sabrina na dvorišče in šivala. Bilo je hudo mrzlo. Šivala je in šivala, potem se je zbodla v prst. Šla se je umiti k vodnjaku. Nenadoma ji je igla padla v vodnjak. To je odšla povedat mačehi. Mačeha se je jezila in Sabrini naročila, naj skoči v vodnjak in prinese iglo.

Sabrina je res skočila v vodnjak. Ko se je potopila, je prišla v drugi svet. Videla je prelepi novi svet. Tam je srečala zajca. Ta ji je povedal, kam naj gre. Sabrina je zajca poslušala in prišla do hiše. Ko je potrkala na vrata, jih je odprla gospa. Sabrina se je najprej ustrašila, potem pa je izvedela, da je gospa dobra. Povedala ji je, da ji je ime Grinta. Teta Grinta je Sabrini povedala, da bo lahko pri njej ostala. Ne bo ji treba veliko delati. In res, razdelili sta si delo, vsak dan je delala ena.

Nekega dne je k njima prišel čeden fant po imenu Roj.

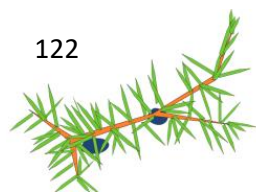
Teta Grinta je odprla vrata in rekla: »O, sin, dobrodošel doma!«

In je vstopil.

Ko je Sabrina slišala besedo sin, je ugotovila, da je Roj Grintin sin. Sabrina se je zaljubila vanj. Roj je bil tudi zaljubljen v Sabrino. A tega si nista priznala. A končno je prišel dan, ko je Roj povedal Sabrini, da jo ljubi. Tudi Sabrina je Roju povedala, da ga ljubi. Čez nekaj dni sta se poročila in srečno živela do konca svojih dni.

Sabrinina mačeha in lena sestra pa sta bili na Sabrino jezni. Izvedeli sta, kje in kako je prišla do čudežne dežele, nato je mačeha poslala svojo hčer v vodnjak. Mačeha je povabila še nekaj svojih prijateljev v hišo, saj je pričakovala, da se bo hči vrnila z veliko zlata. Dekle je našlo deželo, kjer je srečalo zajca. On ji ni hotel povedati, kje je teta Grinta, saj se je grdo obnašala do njega. Vseeno je hišo našla. Potrkala je na vrata in odprla jih je teta Grinta. Hči je ni niti vprašala, če lahko vstopi, ampak je zavpila, naj takoj začne delati, saj bo tako dobila prekrasno zlato ali pa princa.

In tako je nekaj časa minilo, ko je hči samo posedala, teta Grinta pa je trdo delala. Teta Grinta je naročila hčeri, naj gre, saj je dovolj časa delala pri njej.

Dekle se je vrnilo domov, a brez zlata. Mačeha je bila zelo jezna. Tudi njeni prijatelji, ki jih je povabila, so bili jezni. Minevali so dnevi, Sabrina pa je hotela obiskati svojo mačeho in polsestro, saj ji je bilo hudo, ker ju je tako zapustila. Ko je prišla, je slišala krik na pomoč. Takoj je odhitela in zagledala mačeho, polsestro in njune prijatelje v kupu testenin. Brž jim je pomagala, a ko jih je rešila, se ji niti zahvalili niso.

Sabrina se je vrnila k možu in na mačeho ter njeno hčer ni več mislila.

Ramika Kamberovska, 6. a

Mi smo Jamkovi

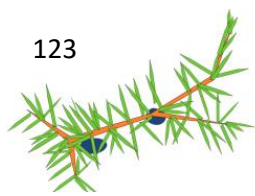
V prazgodovini je živel
gospod Jamkov s svojo
družino. Živeli so v jami, tam
kjer dandanes stoji Afrika.
Vsi v družini Jamkovih so bili
zelo majhni, vendar
pametni. Nosili so obleke iz
živalskih kož. Izdelovali so

Ilustracija: Marko Renko

loke in sulice iz lesa ter kamna kot pomoč pri lovu na živali. Večkrat so vsi ujeli kakšno ribo ali divjo zver. Ko jim je uspelo, so zvečer vse, čeprav je bilo surovo, pojedli. Zgodaj so hodili spat – takoj ko je na nebu nastala tema. Imeli so zelo malo oblačil, zato jih je v mrzlih dneh in nočeh zeblo.

Nekega dne so se odločili, da bo šel na lov vsak zase. Vzeli so si vsak svojo sulico in lok ter se odpravili na lov. Najmlajši deček se je zvečer vrnil praznih rok. Sulica mu je ostala v vodi, ko je lovil ribe, lok pa se mu je že pri prvem strelu na divjo zver zlomil. Ostali člani družine pa so bili že bolj uspešni, saj so bili starejši in so imeli izkušnje. Jamkova dvojčka sta ulovila dve ribi, deklica pa divjo srno. Gospodu Jamkovu pa je uspelo uloviti mamuta. Tako so si zvečer pripravili pravo pojedino. Čas se je spreminjal in tudi Jamkovi so postajali pametnejši. Ko so se nekega jutra zbudili, je bilo nebo oblačno. Tistega dne so se odločili, da ostanejo v svoji jami. Začelo je rositi in nato vedno bolj deževati. Proti večeru je že močno bliskalo in treskalo. Sto metrov stran od njihove jame je udarila strela in nastal je ogenj. Čez nekaj minut

pa je vse utihnilo. Odkrili so ogenj in njihovo življenje se je obrnilo na boljše. Začeli so kuhati in peči meso in ribe ter se zabavati ob ognju. Vsak večer so si zapeli kakšno pesem. Ob petju so tudi zaplesali. Tudi zeblo jih ni več, saj jih je grel ogenj.

Jamkovi so imeli lepo življenje. In čeprav so bili majhni, so dosegli velike stvari.

Manca Frank, 7. a

Petindvajsetega aprila je bil v Kopru sejem kuhanja špagetov v omaki. Prijavilo se je petdeset različnih tekmovalcev: močnih, suhih, visokih in še veliko večjih ... Nekateri so razmišljali, drugi so si domišljali, da bodo dobili nagrado.

Vse je potekalo, kot je bilo zamišljeno ... razen pri enem od kuharjev. Pripravil je dva kilograma špagetov in v omako namesto popra dal gnoj.

Omaka je dobila čudno črno barvo in začela smrdeti, kuhar je pripravil špagete norosti. Ti so začeli rasti in rasti. Zrasli so tako, da so prekrili vso Slovenijo.

Če si lačen, pridi v Slovenijo!

Mateo Perič, 6. a

